

БЕИНСА ДУНО

АУРАТА

Алфа Дар

БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

АУРАТА
КОЖАТА НА ДУХОВНОТО ТЯЛО

Младежки окултен клас
Година 14 (1934 – 1935)
Том 4

© ALPHA-DAR, 2006

© Лили Димкова, „Лица от бъдещето“, корица

ISBN – 10: 954-8785-51-X

ISBN - 13: 978-954-8785-51-8

АУРАТА – КОЖАТА НА ДУХОВНОТО ТЯЛО

„Добрата молитва“

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? (Всеки човек трябва да се стреми към реализиране на най-малките желания. Истински добър човек е само този, който може да се надява на най-малкото в живота. И само той може да се надява за постижение на всичко.) Имате ли тема? (Да се напишат 9 глагола. Да се изпее песента „Всичко в живота е постижимо“ на срички и от повече лица.) Прочете се резюмето: „Отличителните черти на умния човек“. Прочетоха се темите с глаголите.

Всяка дума е като един зародиш. Вие сте изучавали човешкото тяло. Ако вземеш естественото тяло на човека, коя е най-деятелната част в него? – Неговата кожа, която възприема. Здравословното състояние на тялото зависи от кожата. Във връзка с кожата често в окултната наука се говори за аурата. Аурата, това е кожата на духовното тяло. Човек трябва да има здравословна аура. Вземете едно семе, каквото и да е; вие трябва да изберете една подходяща почва за него. Ако почвата не съответства на семето, това семе не може да израсне и не може да се развие правилно. Трябва един вътрешен напор – вътрешни и външни условия. Вътрешните условия са в самата почва, какво съдържа, а външните условия, това са въздухът, светлината, топлината, храната. За да станат нещата ясни, вие трябва винаги да изхождате от

физическия свят, понеже той е обективният, по-близо е до вас, по-понятен ви е. Ако физическият свят ви е понятен, тогава може да пристъпите към духовния свят, понеже той е по-отвлечен, по-широк, по-голям, повече тънкости има. Ако човек не разбира физическия свят, мъчно може да разбере и духовния. Често се говори за аурата на човека. Аура не е българска дума. Имате думата „аура“. Ако отделите А-то от ура, какво ще каже: ура? (Да живее!) Някой път има известно съвпадение; определенията вървят по известен закон. Казваме, че нещата съвпадат. Има един закон, който ръководи съвпадението. Тук нищо не е случайно. Под думите „случайни работи“ разбираме – те не са предвидени. Тогава нещата там съвпадат. Случайните работи са глупави работи, но на някои от тях се учудваме, че случайните работи са умни работи. Препъваш се някъде и падаш. Казваш, че случайно си направил нещо глупаво. Но има едно съвпадение в случайността. Има един закон, който ръководи случайните работи. Ние няма да се спираме да обясняваме какъв е законът. Защото има неща, които и да се обясняват, са непонятни.

Представете си, че вие имате един приятел. Той ви писал писмо. Четете писмото и се радвате. Но представете си, че този ваш приятел вместо писмо ви изпраща едно самунче, праща ви една хубава ябълка и една круша. Казва: „Това да се даде на моя приятел!“ Писмо е туй. Как ще четете туй писмо? Трябва да се разбира. Писмото най-първо е запечатано в плик. Вие разрязвате плика, изваждате писмото, четете съдържанието и ви става приятно. След като получите хляба, хубаво направен, после ябълката и крушата, как ще разчетете писмото? Откъде

ще започнете. Имате хляб, имате една ябълка и една круша. Как ще ги четете сега? Най-първо хляба ще пипнете, ще пипнете крушата и ябълката. След туй ще пишете на вашия приятел: „Самунчето получих, беше отлично; пък ябълката сочна, а крушата също, много ви благодаря!“

Сега, като говорим за духовни работи, за духовен живот, има нещо друго, кое е по-хубаво в дадения случай? Кое писмо е по-хубаво? Кои писма са по-хубави – с пликове или със самунчета, ябълки и круши? Да допуснем, че вие сте един екскурзиант горе, в планината. Какво писмо е по-хубаво да ви донесат? Едно писмо с плик, може да има турени и сто лева вътре, или едно самунче, ябълка и круша? Кое писмо е по-хубаво на планината? – Самунчето с ябълката и крушата е по-хубаво. В дадения случай имате един приятел, който ви е обещал един пръстен с голям диамант за подарък. Вие имате и друг един приятел, който ви изпраща и друга една хубава, отлична, съдържателна книга. В дадения случай кой подарък е по-добър: пръстенът с диаманта или съдържателната книга? Няма съмнение, че съдържателната книга! Съдържателната книга струва повече. Но представете си, че имате и трети един приятел, който ви изпраща едно житно зърно. Имате пръстена, второто – книгата, а третото – житното зърно. От трите подаръка кой е най-важният в дадения случай? – Вие ще ги съедините трите. Между пръстена, книгата и житното зърно има известно съотношение. Пръстенът, това са външните условия на живота; книгата, това е разумното, което ще приспособи тези условия, а зърното, семето, това е онзи капитал, с който вие в дадения случай може да разполагате.

Онзи, който не разбира, ще каже: „Този пръстен защо ми е?“ Но това са условия. Тия условия могат да се използват. Вие имате разумната книга, след туй иде семето. Това семе може да го използвате, ако сте чели книгата.

Та казвам сега: Три неща са потребни. При думата аура два пъти се повтаря буквата а. Аурата – това е здравословното състояние на човека. Защото без една здравословна аура човек нищо не може да постигне. Значи нещо се излъчва от човека. За да бъдете здрави или за да бъдете влиятелни, за да ви върви, да идете при Бога, непременно трябва да имате аура. От вас трябва да се излъчва нещо. За пример вие някой път искате да ви обичат. Но за какво може да ви обича човек? Един ваш приятел на планината, който е закъсал, може да ви обича, ако вашата торба е пълна с хляб, имате повече провизии и ако имате място, където да си почине; такъв приятел е на място. Вие му услужвате. Но ако този ваш приятел е закъсал като вас? Де седи приятелството? Тогава тези двама приятели не могат да се разберат и никакво приятелство не може да има. Три, четири дена седят, не са яли хляб и двамата са закъсали в гората. Вие казвате някой път за нещата, че са така. Вчера един студент ми се оплаква. Той забелязал, че има нещо в живота, което го преследва, че нещата се случват, както той не иска. Работи, работи и наопаки му върви. И той дошъл до заключението, че нещо го преследва. Чуди се откъде именно идва туй преследване. Че как може сиромашията да преследва? Откъде иде тя? Кой човек е сиромаш. – Който не работи. (Има хора, които работят и пак са бедни.) Не, не, това е криво. Кой човек е неучен? Кой човек е

невежа? – Който не учи. Кой човек не е здрав? Какви са условията на здравето? Човек, който работи, не може да бъде никога беден. Но вие ще кажете, че работи. – Тия хора не работят. Представете си, че вие имате приятел един глист в почвата, на когото разчитате. Какво може да ви допринесе този глист? Вие се трудите, вземате вашата мотика и работите, работите. Какво може да постигнете с такава работа? Ти можеш да шиеш или можеш да пееш, или каквото и да е. Но можеш да пееш някъде – и ни глас, ни слушание. Можеш да шиеш някъде – ни глас ни слушание, може и да пишеш. Представете си, че ти си един говедар и пишеш поезия. Какво ще разберат твоите говеда от поезията ти? Ако имаш право, какво ще избереш да бъдеш: говедар или овчар, или учител да бъдеш? Каква е разликата между един говедар, един овчар и един учител на деца. Ако вие се занимавате с най-нисшите проявления на живота, не сте ли един говедар? Ако се занимавате с нещо по-разумно, вие сте овчар; пък ако се занимавате с разумни неща, искате да се подигнете, вие ще бъдете един учител. Малките деца първа ще дойдат, те ще правят много глупости и вие ще се приспособявате към тях. Ако съзнаете сега, някои деца може да ви са приятни, а други някои няма да ви са приятни. Може да се спрете върху философията защо това дете така е родено? То се отнася до условията. Някой път вие мислите: Защо така разбира това дете? Условията са такива. И младият какво мисли? Не е определена работата на младия, той още не е научен на някаква работа. Но гладният за какво мисли? Той е на служба; жадният е на служба; болният е на служба. Те са определени. А младият? Какво се разбира под млад? Та и вие какво

усещате под младост? Как определят младия човек? – Могат да се дадат много дефиниции върху младостта. Сега всички трябва да бъдем млади. В младостта не трябва да има никакво раздвояване в съзнанието. Млад човек е онзи, в ума на когото няма никакво раздвояване. Млад човек е онзи, в сърцето на когото, в чувствата му няма раздвояване. Млад човек е онзи, в постъпките на когото няма раздвояване. Той функционира правилно. Туй значи млад човек. Ще кажете: „А онези, на които съзнанието им, мисълта им е раздвоена, чувствата им са раздвоени и постъпките им са раздвоени?“ – Те са изложени на един посторонен живот, който скоро ще ги лиши от богатството. Това са пропуквания, това са излишни разходи.

Някой път вие казвате, че не можете да търпите. Да кажем, някой човек ви стиска за ръката, вие не можете да търпите това. Но дойде една болест, която се усилва повече и повече, какво ще правите тогава? Вие, нетърпеливият човек, казвате: „Не мога да търпя този човек!“ Много добре. Но ако ви дойде една болест, тогава какво ще правите? Как ще се освободите от нея. Усилват се болките, почват да се мъчите, викате, плачете и други дойдат да ви утешават. Но вие си носите товара – носите си болестта. Какво ще правите, как ще се справите, когато имате някаква болест, някаква болка? Когато ви боли нещо как се справяте? Олга, ти кажи как се справяш? (Пъшкам, викам.) Пъшкаш, добре. Най-първо една болка произтича от физическа причина, но тя може да произтича и от една духовна причина, може да произтича и от умствена причина. Следователно, ако искаш да се освободиш от болката, ти трябва да знаеш причината ѝ. На когото и да е от вас мога да му причиня болка. Да

му дам да се наяде с моркови, със сурови моркови и да му дам една чаша сладък чай или мляко. Няма да мине половин час и той ще почне да се свива. Тази болка произтича от това, че в даден случай се образуват известни отровни газове, които почват да действуват върху имунитета, върху онова здравословно състояние на стомаха. Когато храносмилането не става правилно, образуват се газове. А щом въздухът влезе в стомаха, той винаги причинява болка. Следователно въздухът няма работа в стомаха, в червата. Той има работа в дробовете, не в стомаха. Сега по същия закон ако вие внесете във вашето съзнание една нисша мисъл, тази мисъл има друго съдържание. Но ако вие я внесете в съзнанието си, дето тя няма условия правилно да се развие, тази мисъл ще ви създаде страдание. Следователно трябва да изучавате закона. Например коя мисъл вие считате висша и коя нисша? Кои са отличителните черти на една висша мисъл? (Нисшата мисъл се отнася до органическия свят, а висшата до психическия, до по-висшите чувства.)

Представете си, че имате два стремежа. Един човек пред себе си има два ореха. Той взима тези орехи, чупи ги и ги яде. Не е лошо. Аз виждам друг, който има орехи, но ги посажда. Той се лишава – не ги яде, а ги посажда в земята. Кой постъпва по-висше: който изяде или който посажда работите? – Който посажда работите. Онзи, който говори за любовта или който прилага любовта седи по-горе. В какво седи прилагането на любовта? За да се приложи любовта, изисква се съзнание. Изисква се послушание. Без послушание в света нищо не може да се постигне. Да си послушен, нали трябва да се вслушаш в себе си? Има един учител вътре в тебе, трябва да го слушаш.

И ако ти не слушаш този, който те учи, и не постъпваш, както той те съветва, ще страдаш и нищо не можеш да постигнеш. Вие не слушате и всичките ви страдания в живота произтичат от непослушанието, което имате. Всичките хора са крайно непослушни. Той седи, някакъв бръмбар е влязъл в ума му и нещо му казва: „Няма да вървиш в този път!“ Или каже: „Не, в този път ще вървиш!“ Той не слуша. Той там иска да иде. Ще идеш до известно място и после пак ще се върнеш.

Проучвайте човешката аура! Има писани много философски трактати, може да ги четете. Кожата от какво е образувана? (От тъкани.) Значи, ако вземете една човешка кожа и една волска кожа, ще намерите голямо различие в устройството им. Най-хубавата кожа е човешката кожа! Отлична е тя! Не сте я проучвали. Ако се проучи кожата под микроскоп, ще видите каква хубава тъкан е там. Ако разгледате кожата на един заек, ще видите граматно различие в устройството на кожата. Една кожа на заек или волска кожа вземете, ще видите граматно различие. И колкото кожата е по-хубаво устроена, туй същество е по-разумно. И аурата на човека по същия начин се различава, така и тя е изтъкана. Човешката аура се тъче. За нея човешката мисъл, чувства и човешките постъпки са храна, от която тази кожа, или тази аура се образува. Това е физическото в духовния живот на човека. Само мислите трябва да дадат известна храна, за да се образува тая правилна аура. И когато вие имате една аура, вие се чувствувате смели, решителни; но щом се разрани вашата аура, вие чувствувате упадък на духа си, изгубвате вашето настроение. А когато кожата е в своята целокупност, вие сте здрав и весел. По същия

начин човек трябва да пази своята аура. За пример никога не допускайте нечиста мисъл да се допира до вашата аура, както не допускате нещо, което може да нарани кожата ви. Никога не допускайте това! Ще дойдат известни мисли, не ги допускайте да наранят вашето съзнание, вашата мисъл или да наранят вашата аура. Не допускайте едно желание да се вмъкне във вашето съзнание и да нарани вашата аура. И не допускайте една постъпка да нарани вашето съзнание. Но вие сега ще зададете въпроса: „Как да направим това!“ Най-първо, като дойде една мисъл, колкото и привлекателна да е, опитайте я, не бързайте да я възприемете. Да ви приведа един пример. Представете си, че вие се намирате в много затруднено положение. Идва един господин и казва: „Не бой се, аз ще ти дам хиляда лева!“ Проверете сто на сто, че той ще ви даде парите. Направете този опит. Вие не вярвате в това. Дръжте се тогава, като че не се отнася до вас, че и без пари може да минете. Като ви каже, че ще ви даде хиляда лева и вие почнете да си градите: това ще купите, онова ще купите. Не се минат и един-два часа, той ви каже: „Ще ме извините, не мога да ви дам хилядата лева.“ Тия двата часа, когато вие вярвахте, ви загубиха благоприятното време. Не ги туряйте в съзнанието си, гледайте си работата. Ти си шивач, ший си, тури си иглата да работи, пък той ако ти даде пари, тогава спри иглата си, но докато не ти е дал парите, твоята игла да върви. Или ти си един писар, който пише. Той ти каже: „Аз ще ти дам хиляда лева!“ Ти не спирай да пишеш. Не изпускай перото си! И вечерта, когато излезеш от работата си, тогава виж какво може да направиш. А вие веднага турите писалката в джоба си и вземете парите – хиляда

лева. Че вие се излагате на едно изкушение. Сега трябва да ви представя една аналогия как трябва да вървят мислите. За пример вие правите следната погрешка: ако един ваш приятел ви даде хляб, вие го турите в джоба си и така вървите, мислите ли, че сте придобили нещо? Хлябът не трябва да влиза във вашия джоб. А вие не искате да ядете хляба. Турите го в единия джоб, в другия джоб, но и в последния джоб да го турите, вие сте неразположени. Питате: „Какво трябва да правя!“ – Не дръж хляба в джоба си, тури го в стомаха си, нищо повече! Правилната философия е там. Тури хляба в стомаха си, там му е мястото; а хлябът не е направен за джоба, нито за торбата ви. Доброто в света не е направено да го гледате в ръцете си. То е храна. И вие гледате на хляба, че е добро. Вие държите доброто и казвате: „Аз искам да бъда добър.“ Може да пишете, колкото искате, но безполезно е това. Доброто в света е храна, доброто е храна за човешката аура.

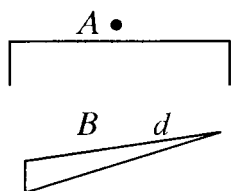
Та казвам: Вярата е повод, тя е пътят ви. По някой път трябва да ви доказват има ли Господ или няма Господ? Разумен ли е животът или не е разумен? Може ли човек да постигне всичко или не може. Ти влезеш в един хор, дето 40 души пеят, има 4 партии вътре. Питам: Ти сам по себе си можеш ли да образуваш един хор? Певецът сам по себе си един хор може ли да представи? Той може поотделно да пее сопран, алт, тенор и бас, но едновременно четирите гласа може ли да ги пее? Значи, за да се образува един хор, потребни са най-малко 4 души, да има един акорд от 4 тона. Сопранът какво представлява? – Това е майката на музиката; басът – това е бащата; тенорът е големият син; а алтът е дъщерята. Те

са една цяла фамилия. Като се съединят бас със сопран, ражда се тенорът; като се съединят сопран с бас, ражда се алт; като се съединят бас с алт ражда се тенор. Сега това са посторонни работи, които искат да се обяснят. Да се върнем към закона на човешката аура.

Да имаш една отлична аура подразбира да имаш отлични условия. Ти искаш да създадеш условията. Условията не се създават, те могат да се използват. Условията сами по себе си съществуват и няма какво да ги създаваш. Ако аз трябва да създавам сега светлината и условията отвън, това е една неразбрана философия. Съществуват всички условия. В дадения случай аз нося всичките възможности в този живот за онова, което мога да постигна. Може да искате неща, които може да не са за този живот. Да допуснем, че във вас се зароди идеята, че искате да идете на слънцето. Защо искате да идете на слънцето? – „Да видим какво има там.“ – Жителите на слънцето са толкова учени, че могат да издържат на 25 милиона градуса топлина, а ти едва издържаш на 41 – 42 градуса, умираш. Тогава какво търсиш при слънцето? Ти на слънцето никога не можеш да идеш. Някой пита: „Може ли да ида на слънцето?“ – Можеш да идеш, има един начин за отиване на слънцето. Ако намислиш да обиколиш земята, колко пари ще ти трябват? Колко мислите, че трябват? (Много, един милион.) Добре. Представи си, че ти тръгнеш. Тогава ти трябват един милион. Колко време ти трябва да се приготвиш? Представи си, че ти имаш един приятел, който веднага ти даде един свободен билет, и ти тръгнеш, и всичко е наред. Тогава трябва ли ти един милион? Значи човек, който иска да обиколи света, трябва да има един свободен билет. Но

ако остане ти сам да си набавиш парите? Знаете ли, колко струва един билет до слънцето? – Хайде да оставим тази работа за друг път. Лошите условия седят в неразбирането на това, което има във вас.

Какво предполагате да е това AB ? (фиг.1). Кажете сега другото положение. Какво си мислите, че е това d ?

Фиг. 1

Аз ще ви обясня. Представете си, че това е една билиардна топка A . А това d – как се нарича тази пръчица? (Един щекел.) От какво зависи вашето изкуство? Вие виждали ли сте билиард? Значи по една гладка повърхност е поставена една топка. Човек, който има билиард, какво

придобива? Какво придобиват хората, като играят на билиард? Ако разбираш закона, ти ще се домогнеш до известна светлина. Този човек може да бъде майстор, ако знае как да удря правилно. Ами ако един музикант не може правилно да взема тоновете? От какво зависи силата на музиката? – От слушането. Най-първо той трябва да има един отличен слух. При това трябва да има един начин за слушане. Музикантът трябва да знае как да постави ухото, как да възприеме. Много хора не знаят музика, понеже не знаят как трябва да слушат. Има един правилен начин на слушане – в съзнанието на човека не трябва да има влияние от друг. Ние по някой път се влияем от хората. Ти не си свободен да слушаш певица, искаш да се обърнеш. Ти трябва да бъдеш в една зала съвършено свободен, за да слушаш. Трябва да седнеш на хубаво място, да възприемаш всеки звук и да го разбериш. А сега някой път обществото ти влияе, не смееш да

се обърнеш. Седиш тогава като един светия. То не е свобода. Как трябва да седнеш, че да бъдеш свободен, за да можеш тъй да си туриш ухото под един ъгъл? Има един начин и той е отвлъгнато. Той не може да се покаже; от този ъгъл, на който ти си поставяш ухото, зависи как да слушаш хубаво, защото само по един начин ти можеш да схващаш правилно тоновете на този певец или свирец. Или някой ти говори за една научна теория, ти трябва да знаеш как да се поставиш. Ако ти не знаеш как да се поставиш, темата, която той развива, може да остане съвсем неразбрана и неясна.

Аз искам нещата да бъдат правилно разбрани. Представете си, че влезем в една градина, дето всички дървета са изсъхнали, всичките цветя са клюмнали надолу, изсъхнали са, и дърветата са повяхнали. Градинарят ми се оплаква от градината си и казва: „Не вали дъжд, не зная какво става с моите дървета.“ Оплаква ми се. Аз виждам една хубава река, прясна вода и поливам всичките цветя и дървета. До вечерта тия цветя и дървета са свежи и оправени. Разумност трябва. Ако ти си оставил реката на твоя живот да не полива твоите мисли и желания, за да растат, и всичките са изсъхнали, де е причината за това? – Причината е у тебе. Ще вземеш мотичката и ще ги покопаеш. Ще вземеш маркуча и ще ги полееш. Твоите цветя страдат от нямане на влага. Ти седиш и казваш: „Пари ми трябва!“ Докато дойдат парите, ти трябва да ги поливаш и доста време трябва да мине, докато те се съвземат. Ти трябва да мислиш, умът ти трябва да работи. А ти гледаш да си купиш един цилиндър и да го туриш на главата си.

Едно време в Русия аристократите са носили цилин-

дри. Руският цар е искал да се освободи от цилиндрите, но тия упорити аристократи не искали по никой начин това. Императорът казва: „Ще си създам неприятности, ако ги забраня.“ Един ден му дошла една светла идея. Той накупил 60 – 100 хиляди цилиндъра и, колкото кочияши имало в Петроград, дал на всеки по един цилиндър. Всичките станали аристократи. Но като ги видели аристократите, веднага хвърлили своите цилиндри, защото не искали да бъдат кочияши. Тогава турят руските шапки. Императорът по един дипломатичен начин ги убедил. Та казвам сега: И вие с вашите аристократи не можете да се справите. Опитайте този разумен начин! Ще купите 80 хиляди цилиндъра и ще ги дадете на кочияшите, за да се убедят аристократите сами. Има нещо във вас, което е упорито и твърдоглаво, не иска да хвърли цилиндъра; но като види, че всички носят цилиндри, казва: „До какъв хал съм дошъл! Този простак и той носи цилиндър! А трябва да има едно различие между него и мене.“ И всякога трябва да има едно различие.

Та казвам: Потребно е да имате една отлична аура. Аурата напълно зависи от човешкия ум. При каквито и условия да сте, не допускате условията да ви измъчват. Те ще дойдат и ще ви мъчат. Но не допускате да ви мъчат. Пак ще ви приведа пример. Вие някой път страдате от бездействие. Един американски студент, който обичал спортните игри, отива да се запише при един знаменит спортист. Пък направил една погрешка и този спортист му зашива една плесница. Прекатурва се три пъти и шапката му паднала настрана. Той станал, изтърсил се и тръгнал. Дошла му една светла идея в ума, казал си: „Чакай, искам да си отмъстя на този.“ И започнал да

проучва как живее спортистът, как се упражнява. Десет години го наблюдавал какво прави и най-после дошъл до една светла идея. След 10 години той можел да вдига един кон и едно конче във въздуха отдолу. Един ден той отива при този господин и му казва: „Ти знаеш ли кой съм? Един ден аз дойдох при тебе и ти ми заши една плесница “ Тогава хваща този, големия юнак, за краката и го дига нагоре във въздуха. Този му казва: „Признавам те!“ Да, студентът му става учител. Единият му зашил една плесница, но този, като го вдигнал във въздуха, му казва: „Не се отказвам, ако аз съм те научил!“

Та ако вие при спортиста не може да научите един урок как се придобива сила, де е вашето знание? Всяка една мъчнотия в живота, това е един спортист. Де седи неговата сила? Това, което ви мъчи, е по-силно от вас. А щом станете вие по-силни, то не може да ви мъчи. Една мисъл ви мъчи, докато не я разберете. Щом разберете мисълта, желанието и вашата постъпка, мъчнотиите изчезват. И всичките мъчнотии произтичат от едно вътрешно неразбиране. А туй неразбиране осакатява човешката аура. Осакатява човешката мисъл и човешкото желание. Ще знаете едно: чрез всичко в живота, чрез страданията, Бог иска да ни направи самостоятелни. Бог изисква чрез страданията да направи всичките хора самостоятелни, свободни. Вие ще знаете едно: пътят на страданието е път за освобождение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

30 лекция от Учителя,
държана на 14 юли 1935 г., София, Изгрев.

ФЕРМЕНТИ

„Отче наш“

Каква беше последната тема? (Глаголите – всеки един да напише по 9 глагола.) Главната мисъл от миналата лекция? (Аурата представлява кожата на духовното тяло. Аурата е здравословното състояние на човека. Кой човек е невежа? – Който не учи. Млад човек е този, в ума на когото няма раздвояване. Работа трябва да има в дробовете, не в стомаха. Висши и нисши мисли. Нисшите мисли се отнасят до органическия свят, а висшите мисли – до психическия, до по-висшите чувства. Прилагането на Любовта зависи от съзнанието. Изисква се съзнание, изисква се послушание. Как трябва да слушаш? Има начин за правилно слушане. Човек в съзнанието си не трябва да има влияние от другите. Пътят на страданието е път, който води към освобождение.)

Представете си, че изпращате през поляните, където има цигански тръне, две деца. Едното е босо, другото обуто. След като се върнат тия две деца, какво ще ви разправят те за своята екскурзия? Как ще я опишат? Питам тогава: босото дете трябва ли да ходи на екскурзия? Ако се оплаква от тръните, не трябва да ходи. Но ако не се оплаква, да ходи. На какво може да уподобите едното дете, което е босо, а другото, което е обуто? Значи има известни външни условия. Тия външни условия как може да ги преодолее босото дете? Животните, които са

по-нисши от човека, са преодолели тия мъчнотии. Някои от тях, птиците, са преодолели тия мъчнотии, а човек не ги е преодолял.

Някой път вие казвате, че вашето щастие или вашето добруване е нещастие за другите хора, за други живи същества. Не изцяло, но отчасти. А пък вашето нещастие е щастие за някои, които са изостанали, които седят малко по-долу от вас. За пример, ако една въшка се качи на вашата глава, то е едно щастие за нея; но ако вие стъпите върху въшката, тогава то е едно нещастие за нея. Ако вие турите въшката между двата си нокъта, то е нещастие за нея. А ако е на главата ви, то е щастие, че е намерила една умна глава. Някой път вие се почесвате. Защо въшката образува сърбеж върху човешката глава? Моите изследвания показват, че въшката, колкото и да е глупава, като се качи на умната глава, пуска малко киселина, образува въшлива киселина. Тази киселина създава сърбеж да омекоти кожата, да изважда въшката по-лесно кръв. Там, дето има въшлива киселина, човек усеща известен сърбеж.

Сега законът е същият. Всяко едно ваше нисше желание, даже и най-нисшето желание, има това свойство – да произвежда известна киселина. Вие сте неразположени. Има желаниа от рода на паразитите, които живеят и произвеждат известни неприятности. Питам сега: Има ли право човек да убие една въшка? Имам право да ги извадя с гребен, да ги туря някъде да измрат. Те нямат никаква еволюция. Тогава се задава другият въпрос: Ти имаш едно желание в себе си или една мисъл, която е непотребна. Трябва ли да я държиш в себе си? Да допуснем, че имате едно желание да станете

богати. Материално да станете богати. Мислите ли, че туй желание е благородно? Вие започвате едно предприятие, имате няколко души работници и всеки ден тези работници ги подяждате с един лев. От хиляда работници вие ще имате една заплата от хиляда лева спестяване. От хиляда работници за 365 дена колко ще спестите за една година? Вие ще бъдете много добре облечен, ще имате хубави обувца, ще имате ръкавици, ще имате златен пръстен. Всичко това е външната страна. Другите хиляда работници, от които вземате, какво ще усетят? – Всеки ще усети в даден случай, че този господар е паразит, който живее върху гърба на своите работници. Те усещат един малък сърбеж. Казва: „По един лев трябва да оставите“ – уж за някакъв пенсионен фонд, за някаква благотворителност може да го наречем. Едновременно в работниците се заражда недоволство, че господарят е несправедлив. А господарят, като си прави сметките вижда, че неговите работи се поправят, за една година 365 хиляди лева, за две години 730 хиляди, за три години, това са милион и сто хиляди, след 10 години три милиона и половина. Защо са на човека да има три милиона? Нали по някой път вие казвате, че човек трябва да бъде морален.

Да кажем, някой от вас има едно окъсано палто. Друг някой ходил в гората, разхождал се и си забравил горното палто. Ден минава, два, той разбира, че си е забравил някъде палтото, но не знае къде е. Вие минавате, намирате палтото, зарадвате се и казвате: „Господ промислил!“ Вие вземате палтото, обличате се. Другият, който загубил палтото, неприятно му е. А вие, с вашето скъсано палто, като обличате новото, на вас ви е прият-

но. Когато Господ промислил за единия, какво прави за другите. Според туй, което вие сега мислите, вашият морал е почти същият. Вашите схващания са все такива. Та вие събличате една овца, остригвате я. Казвате: „Слава Богу, че са създадени овцете. Когато и да е, тази овца все си хвърля вълната.“ И действително, като ходи, ще изпада вълната ѝ. Човек остригва вълната на овцете, цяло едно производство има. Грехът не е много голям, това са погрешки. Да оставим сега малките погрешки. Допуснете сега, че човек развъжда два вида овце, 2000 овце. От тях се раждат хиляда мъжки и хиляда женски. Той взема от овцете хиляда женски и ги задържа, не ги коли. 500 мъжки продава, 500 оставя. Тук имате един закон в природата – имате две женски едно мъжко. 500 мъжки се изяждат, заколват се. Господарят има ли право да продава 500-те? Той прави възражение. Казва: „Ако не се ядат, ще се разплодят.“ Той ги размножава, оставя 100 женски и на тях оставя 100 мъжки, те пак ще се разплодят. Но се размножават, за да може мъжките да се продават. В природата не страда женският принцип, страда мъжкия принцип. Жените се оплакват, че страдат. Жените – само тук-там. Мъжете опитват на гърба си страданието. Мъжкия принцип страда. Когато дойде страданието във вас до гушата, искате да се самоубиете. Това е мъжкия принцип, който страда. Мъжът е, който страда. Една жена никога не се самоубива. Мъжът, дошъл до крайния предел, иска да се самоубие. Историята не помни жена да се самоубива. Женският принцип не може да се самоубие, но мъжкия може. Вие не разбирате причината, защото страдате. Казвате: „В лишение съм, обуца нямам, хляб нямам да ям!“ Допуснете, че вие страдате,

гладен сте, седите под една круша. Посяли сте нива, поникнало житото, дошла градушка, убила го, вие гладувате. Обяснете ми защо природата уби вашето посято жито? Защо градушката уби вашето жито? Когато в известно място мъжкият принцип вземе надмощие, град може да се образува в природата. В природата тия противоречия се дължат на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Вие питате: „Как може тъй?“ Вие считате, че мъжкият принцип има ред и порядък.

Представете си сега, едно модерно дете. Давате му една кибритена кутия пълна с кибритени клечки. То иде в гората, носи кибритената кутия. В гората 3–4 месеца не е паднало дъжд, местността е суха. Туй дете извади клечка, драсне. Казва: „Да видя как ще горят сухите листа.“ Най-първо то се радва, едно листо, 2, 3, 4, 100, 200 се запалят, но когато цялата гора пламне, както в Америка става, детето хукне да бяга, пък и животните бягат, всички бягат. Де е причината? Вие казвате: „Нали имаме чисто природно явление? Нали горението е процес на природата?“ Но къде е причината? – В туй неразумно дете, което запали цялата гора. Умните хора дават тревога, секат дървета, може да секат 5–6 дена, може да изгорят 20 – 30 хиляди декара от гората. Коя е причината? – Едно неразумно дете, което носело кибритена кутия, искало да опита как горят сухите листа. Друг пример: Някой български посланик си позволи да каже някоя дипломатическа обида и другата държава вече се обидила. Иска извинение, но другата държава не иска да даде извинение. Веднага за една дума се отваря война. Идват чуждите параходи, започват да бомбардират и най-после те искат извинение. Коя е причината?

Друго обяснение. Има ученички, изключени заради писмата, писани от мъжкия принцип. Много ученички са изключени, не могат да свършат гимназия, защото мъжкият принцип им пише. За да се освободят учителите от мъжкия принцип, който разстройва женските гимназии, разстройва умовете на момите, тази мома, която е заразена с тия писма на мъжкия принцип, се изключва от училище, не може да следва. Когато аз ви говоря, вие разглеждате нещата много частично. Аз не се интересувам, не разглеждам писмата, но казвам: Някой път една малка причина може да даде много големи последствия. Хората отдават всичко това на природата.

Ако не може да се намери детето, ще кажат, че гората е запалена от само себе си. Причината е туй дете, но сухите листа имат свойството да горят. Туй е явление на природата, но причината къде се крие? – Причината се крие в малкото дете, но се крие и на друго място. Причината се крие и в онзи бакалин, който продаде кибритената кутия на това дете. Причината се крие и у бакалина. Бакалинът иска да спечели. Причината е в онзи фабрикант на кибрита, но причината не е и там; причината е в държавата, която иска да спечели. Причината е в онзи изобретател, който иска да помогне. Причината е в онзи гений, който измислил кибрита, да направи едно добро, да покаже как се пали огъня. Какво ще правите сега? Какво ще направите, за да не горят горите? Какви предпазни мерки трябва да вземете? Правете превод – у вас често стават такива пожари. Човек се разгневи, горение е това! Някое дете запалило гората и тича. Най-после утихне. Казват: „Едно дете запалило гората.“ Ти хукнеш, разгневиш се и, докато се гневиш, не можеш да си дадеш

отчет как си се разгневил за нищо и никакво. Една кибритена клечка паднала някъде, ти си стъпил с крака, тя се запали. Мисли той, завърти крака, запали се кибритената клечка. Без да знае човек, запалва се. Те са неволните прегрешения. Някой казва: „Направил си едно човешко прегрешение. Искал си някак да си позавъртиш крака.“ Сега да дойдем до малкото дете, което запалило гората. Туй явление природно ли е? Туй явление е на глупавата природа. В умната природа такива пожари не стават, но в глупавата природа стават. Има една глупава природа в света.

Как се е образувало пиянството? Знаете ли природата му? Коя е причината за пиянството? Вие ще кажете – виното. Но за да стане виното, коя е причината? – Ферментирало виното. Ами причината за ферментирането? Как започва ферментирането? Коя е причината? – Микробите. Един нисш живот влиза в този, сладкия живот; сладките плодове се превръщат в упоителни. Човек, като пие казва: „Наздраве!“ От тази наздравица започва да се върти главата му. Виждал съм хора, имат наследствен навик, формени пияници са. Коя е причината? – Малките микроби. Какво трябва да се прави? Не е виновен човек за пиянството, микробите са виновни. Защото, ако ги нямаше, сладкото вино нямаше да се превърне в упоително питие. Де е погрешката на човека, защо го съдят? Когато съвременните хора казват „социални злини,“ те са от този род. Де трябва да търсим причината за прегрешенията на хората? Това не е нещо, което ти можеш да го изправиш.

Вие някой път се занимавате с окултната наука, искате да прогресирате. Докато не изучавате живота на

тия ферменти и ако не може да се справите с тях, много пъти ще ви горят горите, много пъти ще ви се замайва главата. Докато вие вярвате в едно любовно писмо, хора не може да станете. Докато вярвате в човешките теории, които създават учените хора, никакъв окултизъм не е това. Окултизмът не трябва да почива на теории. Всяка теория е заблуждение. Това са предположения. Казвате: 2 по 2 е 4. Какво означава? Два дни работа по два лева се плаща, колко е тогава? – 4. Дай парите! Казвате: „Аз имам един съвременен факт. Два дни съм работил по 2 лева – 4 лева“. И казва на господаря: „2 дни съм работил по 2 лева, 4 лева имаш да ми даваш. Ако съм работил 5 дена по 10 лева, правят 50 лева, плати ми ги!“ Господарят вдига рамене, казва: „Нямам“. Какво трябва да правите с господаря, който не иска да плати? Ти казваш, че си работил. Де е погрешката? Има една погрешка – или е в работника, или е в господаря. В дадения случай, когато казвам на господаря 2 по 2 е 4, погрешката е в мене. Да ви обясня защо е в мене. Представете си, че някой иска от мене нещо и ми казва: „Не може ли ти да ми направиш едни гащи?“ Той да ми даде материала. Имам работник, който знае да шие гащи. Или зидар майстор, който знае да гради къща. Казвам: „Нямам материал, аз не мога да изградя къщата.“ Но ако аз съм един предприемач, господарят ми казва: „Ти вземи направи тази къща. Материал вземи, всичко ти тури и направи сметка, аз ще ти платя.“ Нали има такива предприемачи? Някой път си недоволен; някой даде пей¹ и богатите фирми строят къщата. Де е погрешката? Да направиш една дреха ти си се ангажирал. 2 по 2 е 4, изхарчиш парите,

---

¹ Предплата. (б. р.).

но не ти плащат. Тогава ти трябваше да вземеш материала от тях, а труда от тебе. Ако и материалът, и трудът са от тебе, а той не ти плаща, ти си изгубил и труда, и материала. Тогава защо ще вярвате в едно любовно писмо? Сега вие имате една полица, то е едно любовно писмо. По-голямо любовно писмо от полицата няма. Те са най-глупавите работи, които хората са създали в света. Защото след време господарят ще те принуди, като му работиш, да се изплатиш.

С полица ще те принуди да си продаваш времето, което не съществува. Ти вземаш пари назаем, ще ги изплащаш след 10 години, даваш една полица. Полиците благо ли са? Не, нещастие са те. Та всички вие питате: „Какво нещо е кармата?“ Научно ще обясня какво е кармата? Кармата е полица, с която се продава бъдещето време. Ти си ял и пил, правил си някакви сделки в миналото, сега в този живот си дошъл; онези носят полиците, ще плащаш. Без полица, без карма! Освободете се от кармата! Кармата е полица, с която се продава вашето време за бъдеще. Питаш: „Как ще преживея този живот?“ В този живот ще взимаш пари назаем, а в останалото време ще опъваш каиша да изплащаш изядените пари. Тогава какво придобиваш? Вие питате, как ще се оправи светът? – Да се изхвърлят полиците. Да се изхвърлят кибритите. Да се изхвърлят пушката, ножовете, да се изхвърлят теориите, да се изхвърлят лъжливите веруюта. Всичко туй, което не е вярно, да се изхвърли. Без вяра! Някой казва: „На вяра!“ Днес с пари, утре на вяра. Трябва да се пише: „Днес с пари, утре на вяра!“ Аз турям: Днес с пари, утре на вяра. Какъв процес е това? Икономическо правило е това. По този начин човек по

никой начин няма да фалира. Другият процес: днес на вяра, утре с пари, какъв процес е той? – Ще фалира. Щом дава на вяра, утре ще фалира. Някой път за това и вие сте виновни. Вие казвате, че някое дете палило гората, вие не сте виновни за последствията. Не сте виновни, но носите последствията на природата. Вие гладувате. Тази гора е изгоряла, материал за градеж няма. Някой път се случва цели ниви да изгорят, градини изгарят и хората гладуват. Следователно започва моралът в света.

Някой пита: „Какво нещо е самоотричането, от какво да се самоотрека!“ Ще се отречеш да носиш кибритената кутия в джоба. Когато ходиш в гората, където има сухи листа, няма защо да носиш кибрит да палиш гората. Ще се отречеш да носиш бутилка с вино, с която хората се опиват. Като искаш едно шише вино, ще се напиеш. Тогава в пиянството с този нетрезвен ум ще кажеш обидна дума, ще ти пукнат главата. Казваш: „Биха ме някъде.“ Защо те биха? Щом те биха, ти си пил от онова вино, което е образувано от тия ферменти, от тия живи същества. Ти минаваш за герой, лъжеш се. Ще кажеш: „Аз дадох някаква идея на човечеството, те не разбират истината, пукнаха ми главата“. Ти си казал една дума не на място, запалил си гората. Питаш: „Защо се е запалила гората?“ Детето може да се изправи и да каже: „Аз запалих гората, за да се стоплят животните.“ Представете си, че е зимно време и то казва, че е запалило гората – толкова животни има, които треперят. Аз ви накладох огън. Вие ще ми възразите, че това не е естествено логическо заключение. – „Вие не мислите право.“ Прави сте, че аз не мисля право. Но онзи, който създаде кибритената кутия, мислеше ли право? Създаде ли кибритените

клучки за благото на човечеството или за себе си? Защо във вас има идея, вие искате да благоувате; вие искате да уредите живота си. Намясто ли е тази идея? Вие искате всичко да ви е уредено. Вие искате да имате първокачествени обуща, искате да имате най-хубави дрехи. Но да оставим сега това. Тия обуща, които са направени от най-хубавата кожа, какво говорят? Вие носите страданията на тия животни, които са заклани, в кожата има туй страдание и вие усещате в себе си една тъга. Вие казвате: „Откак взех тия обуща, съм малко неразположен.“ Обущата хубави, а вие сте скръбен. Мислите ли, че хората не си влияят? Мислите ли, че един човек, който страда от проказа, ви ушие най-хубавата дреха и, като носите тази дреха, ще благоувате. Щом ушие дрехата и тия облечеш, проказата ще дойде на тебе. Ако прокаженият ти шие нови дрехи, те благо ли са за тебе? Нещастие са те. Известни социални добрини носят цяла проказа, от която са заразени умовете и душите на хората. Как ще се оправи светът? Вие казвате: „Ти не мислиш право!“ Кажете ми сега кой от вас мисли право? Вие мислите криво, понеже хиляди поколения преди вас са мислили криво. Де е причината? – Причината е в първата жена, която драсна една кибритена клечка в райската градина. Запали цялата гора и побягна от рая. Сега гората гори още, не е изгасена. Осем хиляди години вече гората гори и престъпленията продължават. Хората се раждат и умират със същите склонности. Ако погледнете цялото човечество, ако изучавате съвременната медицина, какви страшни болести има вътре. Ако влезете в разните домове, ако идете на война – разпокъсани хора, или ако идете в мините вътре – също. Всички тия нещастия се

дължат все на първоначалната причина. Целият свят, най-ученият свят мисли как да поправи света. Турят една теория, не върви, турят един закон, не върви, правила, правила, и най-после казват: „Да го оправи Господ!“

Сега представете си, че аз ви дам една премия, малка, не голяма – от 10 хиляди лева, за да дадете една теория за изправянето на един човек. Как да се изправи един човек? Десет хиляди лева ще получите, ако дадете една теория как да изправи човек живота си? Ако дойдат астролозите, какво ще дадат? Те веднага ще турят Марс, Венера, Сатурн. Те са големи грешници. Венера развъртава, Юпитер ги прави горделиви, да ходят да се бият за своята чест; Сатурн подозира всички хора; онзи меркурианец те използва, лъже като търговец; Марс ги кара да се бият; Земята да те залюби, да ти тури удоволствията на нисшия живот; месечината те изпраща за „зелен хайвер“. Само за Слънцето няма да кажа нищо. Всички бих ги нарязал, но за Слънцето ще мълча. Аз не искам да осъждам, но в астрологията известни истини, които хората не са ги намерили, като не знаят истината, говорят лъжи. Аз ги наричам астрологически лъжи. Има френологически, физиогномически, химически, физически лъжи. Навсякъде има неразбрани работи. Аз не казвам, че трябва да се изнасят, но има известни неща неизяснени. Това е едната страна. Така може да говорят зайците. Ако зайците се оплакват, то е специфично за тях, те са доста поумнели. Зайците в наше време са еволюирали много повече отколкото хората. Едно време зайците са се връщали на мястото си. В турско време някога, като подгониш един заек, той се връща пак там, дето е бил скрит. А сега ловците по цял ден го гонят и не могат да

го ударят. Съвсем опаки станаха зайците. Едно време се връщаха на мястото си след половин час и ловецът знае, че ще удари заека след половин час. Сега целия ден варди, но заекът не се връща на същото място. Бамбашка¹ са тия зайци! Защо зайците не се връщат на същото място? Научете се и вие като зайците да не се връщате на същото място, отдето сте излезли. Зайците разрешиха въпроса. Те разбраха, че който се върне на същото място, отдето са го дигнали, ще го убият. Казват зайците: „Баба ми, дядо ми все бяха убити, като се връщаха.“ Кой от където е станал, като го гонят, да не се връща. Върне ли се, ще го убият. Вие сега казвате: „Да се върнем към старите навици, към старите привычки. Към старото да се върнем.“ Де седи старото? – „Че едно време хората живееха добре.“ Съгласни ли сте с това твърдение? Де е прогресът тогава? Ако има еволюция, днес не е по-лошо отколкото едно време. Казвате: „Днес е по-лошо отколкото едно време.“ Едно време хората бяха яйца, много добри бяха в кошницата. Сега хората се излюпиха и се показва какво е естеството им. Сегашният свят опитва във всяко яйце какво е заложено. Външните условия винаги изпитват човека какво е заложено в него. Природата няма никаква теория. Тя пет пари не дава за теориите. Тя казва: „Да се излюпи яйцето, това яйце не е лошо.“ После няма факт, че има престъпление. Всякога едно яйце, докато не се излюпи, не го знаеш какво е. Винаги вярвайте в онова, което става, а не вярвайте в онова, което ще стане. В дадения случай вие вярвайте в онова, което имате. Вярвайте в щастieto, което сега имате. Сега в дадения случай ти се помоли да имаш едно верую.

---

¹ Особени. (б.р.).

Болен си и ако ти помогне това верую, този Господ, вярно е, ако не ти помогне, не е вярно. Причината или е вътре в теб, или е в Господа. Или че Той не те разбира, или ти не знаеш как да се молиш. Ако Господ не те разбира, не е много учен; ако ти не знаеш как да се молиш, ти си един простак. Простак разбирам, който не разбира. Учен вземам, който всичко знае. Щом му се молиш, и ако Господ те излекува, поумнял си. Ако не оздравявам, ще зная, че не съм говорил на Господа както трябва.

Питам тогава: Колко причини има за доброто? Човек трябва да бъде носител на доброто. Доброто трябва да има само една причина. Щом в доброто има две причини, ще се роди злото. Две причини за доброто няма. Какво разбираме под причина в дадения случай? Господ е добър, че работи много добре заради Него. Че Той е добър заради тебе. Доброто създава ли се в дадения случай? Това не е мое добро. Под „добър човек“ в природата се разбира онзи, който не разваля добрите условия, които са създадени за кое да е същество, та туй същество да може да се развива. Това е добър човек. Всяко едно същество, което разваля дадените условия за себе си и за другите, то е едно лошо същество, неразумно същество. Всяко същество, което спазва добрите условия, то е добро същество. Значи доброто съществува като условие, не като причина. Доброто не е причина. Доброто е условие. Следователно доброто в себе си вие го схващате като условие, което трябва да използвате.

Представете си сега, че сте осъдени, дадено ви е едно наказание – да носите на гърба си сто килограма злато и да го пренесете на километър, с условие, че никому няма да давате от тия пари, които носите на гърба

си. Принудени сте да носите тия сто килограма на един километър разстояние. Какво ще правите? Няма да давате парите никому. Какво трябва да правите, за да се спасите? Представете си, че вие сте един човек, който може да носи 20 – 30 килограма. Ако пренесете сто килограма, добре е, ако не ги пренесете, ще умрете под златото. Ще ви оставя да помислите малко. Времето не ни позволява да говорим повече, защото ще запалим гората. Въпросът остава неразрешен. Туй, което съм ви говорил, тия неща ги давам за размишление. Нека ви бъдат тема за следващия път. Всеки един от вас да извади, не каквото аз съм казал, но общото заключение, което аз само засегнах. Може да извадите да образувате цяла една теория, но казвам: Без теории. Фактът, детето, което запали гората, фактът за въшката, фактът за ферментите, от които са произлезли всички противоречия, които съществуват и после фактът за този осъден, който носи товара и ако го пренесе ще спаси живота си, ако не, той ще умре. Как трябва да се разбира? Това ще бъде темата за следващия път. Извадете вашите конкретни заключения без теории.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

31 лекция от Учителя,
държана на 21 юни 1935 г., София, Изгрев.

ДВАТА ЗАКОНА. ВЛЮБВАНЕ. ЗАКОН НА СМЕНИТЕ

„Отче наш“

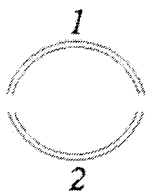
Каква беше основната мисъл на миналата лекция? (Противоречията са създадени, за да накарат човека да мисли.)

Какво се разбира под възможни неща и невъзможни неща? Да вземем едно просто сравнение. Ако стомахът е разстроен, яденето възможно ли е? – Невъзможно е. Ако ви е разстроен стомахът, ще вземете яденето и ще го изхвърлите навън. Какви ще бъдат последствията от неяденето, не от неяденето, а от разстройството на стомаха? Как трябва да се поправи? Да допуснем, че във вас има желание да ядете, а не може да ядете. Какво ще се яви тогава? Представете си едно същество, в което желанието за ядене съществува, а стомах няма. Какво ще прави туй същество? Как бихте разрешили този въпрос с яденето? За пример един човек, който е умрял, заминал за другия свят, невъзможно е за него да яде. Каквато и храна да му дадеш, желанието съществува, но той не може да яде. Стомах няма. Умрелите хора по това се отличават – живите имат стомах, а умрелите нямат стомах.

Сега вие казвате: положителни числа, положителни хора. Кои хора наричаме положителни? Нали често казвате: положителен човек – има положителен харак-

тер или той мисли положително. Но един човек на физическото поле, на когото стомахът е разстроен, може ли да мисли добре?

Какво представляват тия огънати линии 1 и 2? Направете един превод. Имате една изпъкнала повърхност 1

Фиг. 1

и една огъната повърхност 2 (фиг. 1). По какво се отличават изпъкналите повърхности и огънатите? На една изпъкнала повърхност може ли да задържите водата или някаква течност? – Не може. На една огъната? – Може. При една изпъкнала повърхност може ли да се удавите? (Не.) В една огъната повърхност може да

се удавите, защото в огънатата повърхност има условия. Но в една изпъкнала повърхност има условия да паднете и да си счупите крака, а в една огъната повърхност нямате тази възможност. Може да паднете, но да паднете и да си счупите крака не е възможно. Добре. Казват, че при известни условия вие не може да се удавите. Питам: На каква повърхност се намирате? – На изпъкнала повърхност. Направете превод! В природата има преводи, които са далечни. За пример направете ми един превод. Сравнете първия закон – любов към Бога, с едно явление вътре в природата, също и любов към ближния. Направете един превод на това. Щом не можете, аз ще ви направя превода, пък вие ще се научите. Първият велик закон – Любов към Бога – може да го сравним с движение на Земята около Слънцето. Следователно тя се намира в едно положение. Туй е любов към Бога, тя постоянно приема такова количество от енергията, с което може да се развива животът в нея. Този е великият закон.

Вторият закон може да уподобим на движение на Земята около своята ос – да любиш ближния си като себе си. Във втория закон какви различия произтичат от първия закон? В първия закон, в движението на Земята около Слънцето, какви различия произтичат? В умерените пояси има 4 годишни времена. И когато Мойсей каза: „Да възлюбиш Господа Бога твоего“, с колко работи каза да възлюбиш? Пак 4 неща каза: със сърцето, с ума си, с душата си, със силата си. Сега направете един превод – да възлюбиш Господа с ума си, със сърцето си, с душата си, със силата си. Уподобете ги на годишните времена! Вие говорите за любовта. Любовта де ще я турите в ума? Любовта на сърцето къде ще я турите? Любовта на душата къде ще я турите? И на силата къде ще я турите? В годишните времена любовта де ще я турите? Коя е любовта на пролетта, на лятото, на есента и на зимата? Питате: „Има ли пролетна любов?“ И лятна любов има, и есенна любов има, и зимна любов има. Но сега да вървим по закона на аналозиите, не какви са вашите схващания. Защото вашите схващания, които сега имате, те имат примери, които не са верни. Вашите схващания не са верни. Вие гледате един предмет и питате колко е разстоянието дотам? – 200 – 300 метра. То не е вярно. Това е едно лъжливо понятие на окото. Този предмет е далеч, а на теб ти се вижда, че е много близо. Тебе ти се вижда една звезда, която изгрява, че е много близо на хоризонта, но, като се опиташ да приближиш, ще видиш, че е толкова далеч, колкото си я видял отначалото.

Противоречието в тия закони е там, че Земята като се върти около своята ос, образува се ден и нощ. Следователно половината от Земята е осветена, а половината

се намира в тъмнина, в сянка. Вие казвате, че в света съществува добро и зло. Ние правим следната аналогия. Доброто, това е светлата страна на земята; злото, това е страната, която е в сянка. Природата иска да избави Земята от едно зло, защото ако не се въртеше Земята около своята ос, какво ще стане? Щяхме да се намираме в едно трудно положение. Но понеже Земята се движи около своята ос, има едно постоянно състезание – светлината гони тъмнината. Но и досега тъмнината не знае кои са причините за това. Досега тъмнината не знае защо светлината я побеждава. Че тя не седи на едно място. Защо я изгонват от едно място на друго. Докато се върти Земята, постоянно тъмнината бяга. И защо бяга, ако попиташ тъмнината, и тя не знае. От какво произтича това? – Произтича от съзнанието, че Земята се върти около своята ос. В науката има ли тела, които не се въртят? Вие ще кажете: месечината. Уверени ли сте, че месечината не се върти около своята ос? – Върти се. Че това трябва да се докаже. За колко време месечината може да се завърти около Земята? (28 дена.) А за колко се завърта около Слънцето? Тя около Слънцето върти ли се? (Посредством Земята.)

Аз искам да ви наведе на друга една мисъл: без любов към ближния имате друго едно противоречие. Ти всякога не можеш да бъдеш на едно и също място. Следователно тогава в движението на Земята разумният закон е направил тъмнината безвредна. Ако Земята не се въртеше, тъмнината щеше да направи големи пакости. А сега природата е направила тъмнината безвредна. И понеже тъмнината взема само 12 часа, то тя служи като една почивка; всички същества, които са уморени от

работа денем, почиват, понеже светлината е гонила, обезсилила е тъмнината. С туй движение, като не седи на едно място, тъмнината не може да причини пакост.

Та казвам сега: Има две противоположности в този, първия закон: да възлюбиш Бога от всичкото си сърце, да възлюбиш ближния като себе си. Сега къде ще поставите земната любов? Ти, Олге, как ще преведеш? – „Кел файда.“ Ако преведете „кел“ е краста – каква полза? Е, думите „каква полза“ какво означават? Ясни ли са? Допуснете, че вие сте едно малко дете; в ранна възраст мислите едно, а като остареете, мислите друго. Кои възгледи са прави? Възгледите на вашето детинство или другите възгледи са прави? Апостол Павел казва: „Като бях дете, мъдрувах като дете, а като станах възрастен, напуснах детския живот.“ Представете си, че земята не се въртеше. Дойде нощно време, трябва да се спреш. Какво ще правиш? Седнеш на едно място, работите не са ясни. Обърне се земята около себе си. Тя ще даде възможност да станат нещата ясни – изгрее слънцето. Е добре, от това пък произтичат други неща. Често вие употребявате думите: „Любовта изгрява и залязва.“ Като изгрее любовта, като изгрее вашата любов, какво правите? Като изгрее любовта ви, вие снемате юргана от гърба си, а като залязва любовта, вие туряте юргана на гърба си. Защото с изгрева на любовта има едно малко повишение на температурата, а със залеза на любовта има едно малко понижение. Сега ние обясняваме думите: „има изгрев на любовта и залез на любовта.“ Кой е изгревът на любовта? – Когато слънцето грее, а залезът е, когато слънцето не грее. При изгрева и залеза кой е виноват? Има ли някаква дисхармония от залеза? От какво произтичат

изгревът и залезът? – От въртенето на Земята около своята ос имаме изгрева и залеза; а от въртенето на Земята около Слънцето се образуват четирите годишни времена. Казвам: Във вашия живот стават четири промени, които не зависят от вашето въртене около своята ос.

Коя е оста, около която човек се движи? – Неговата личност. Когато човек каже в съзнанието „аз“, то е неговата ос, около която той постоянно се движи, обикаля. Вие постоянно, ден и нощ, мислите за себе си. Туй движение е както Земята, която се движи около своята ос. Тя има съзнанието постоянно да мисли за себе си. А пък отношението на Земята около Слънцето има 4 състояния. Ние ги взимаме като състоянието на зима, пролет, лято, есен. С какво се отличават състоянията на пролетта? – Нещата покълват и изникват, в лятото – зреят, в есента ги берем, а в зимата ги ядем. Сега често вие се намирате в едно противоречие. Туй, което през зимата става, през лятото не може да стане, но има подобие. Лятото е подобно със зимата, а пролетта – с есента. Имате тогава: лятото се отнася към зимата тъй, както пролетта към есента. Л:З както П:Е.

Но туй не е положителен закон. Ако вие слезете на екватора, какви времена ще имате там? Колко времена ще имате? (Само едно.) В екватора лято и зима има ли? И ако идете на Северния полюс, колко времена ще имате? (Там е сухота.) На какво се дължи сухотата? (Липса на влага.) На какво се дължи, когато хората са сухи, а някой път са влажни. Някой човек го пипнеш за ръката и чувствуваш, че ръката му е суха. А някой път го пипнеш, и виждаш, че ръката му е влажна. Влажният човек де живее? Сега ние ще вземем умерения пояс. Той е най-

продуктивен, дава условия, има едно разнообразие в умерения пояс. Екваторът с полюсите съставят две крайности. Други са там възможностите. Ти ако искаш чистотата, можеш да я намериш на полюса. Ако искаш нечистотата, можеш да я намериш на екватора. Най-нечистите места са на екватора. На полюсите има ли отровни змии? Кои са там най-вредните животни? (Мечките, белите мечки.)

Де е сега най-удобното място за вегетарианството? За пример, ако се пренесете на полюсите, какви ще бъдат условията за вегетарианството? Можеш ли там да бъдеш вегетарианец? (По никой начин.) Значи вегетарианството е възможно само в умерените пояси, на полюсите съвсем не е.

Ако искате да се справите някой път, а не можете да се справите с доброто и злото, причината е в движението на вашата ос. Има клатушкане в движението на вашата ос, вие не можете да се справите. И ако не може с първия закон да се справите, има нещо в движението ви. Тогава нямате един център; даже има такива планети, които се движат от една система в друга система из пространството, нямат център, около който да се движат. Съществуват такива скитащи тела, на гости ходят те. Те са вагабонтите на природата. Какво значи „вагабонт“? – Скитник.

Сега аз ще ви наведе към един въпрос. Някой път вие питате: „Може ли един човек да обича двама души?“ Аз ще ви запitam с друг въпрос, философски е той. Много пъти питате: „Възможно ли е Земята да има два центъра, около които да се движи. Възможно ли е това?“ Не. Един център има! Земята може да обича само Слънцето.

И понеже обича слънцето, движи се около него, обикаля около него.

Вторият закон е произвел любов към ближния. Различава се любовта към ближния. Земята има едно движение. Но за да има прогрес в самата нея, трябва да се движи около своята ос. Ти трябва да обичаш себе си, ближния, това е твоята обективна страна. Това е ближният. Това са полюсите на една реалност. И човек трябва да обича ближния си като себе си, то е противоположното. Кой е ближният? – Ближният за тебе е онзи, който е в тъмното, в тоя живот не го е огряло слънцето. Ти трябва да го огрееш. Ще се завъртиш около себе си. Като се завъртиш, това е любов към ближния. Огрялата страна, това е твоето пробудено съзнание. Ближният е огрялата страна. Как ще го обичаш? – Ще се завъртиш около своята ос, за да дадеш на ближния си обич като на себе си. Какво е любовта към себе си? Нали Слънцето може да освети само половината на Земята? Ако земята не се движеше, ако не се въртеше около своята ос, щеше ли да бъде осветена от Слънцето и другата половина? Другата половина ще остане без осветление. Добре, какви ще бъдат резултатите, ако едната страна на Земята беше всякога осветена, а другата не? Голямо противоречие щеше да има. И какъв е животът на ближния? Аз сега искам да ви обясня, като минавам от ония явления, които съществуват в природата, които са както движението на Земята около Слънцето – произтичат от някакво съзнание. Онези, които създадоха Слънчевата система и нагласиха Земята, какви бяха техните побуждения, като построиха Слънчевата система? Тези архитекти, които я създадоха, какви бяха техните побуждения, като

построиха Слънчевата система? Тези архитекти, които я създадоха, какви бяха техните побуждения, като накараха Земята да се върти около Слънцето? Разбира се, тези техници имаха ясна представа за законите и те накараха Земята не само да се движи около Слънцето, но накараха я да се движи и около своята ос.

Сега за движението на Земята около Слънцето в нас. Живи същества произвеждат онези явления в живота, които ние не можем да обясним, но приблизително може. Като видим в туй движение около Слънцето и около своята ос някои противоречия, ще можем да ги обясним защо стават така, а не другояче? За пример, осветената страна на Земята каква е? – Положителна е. А неосветената? – Отрицателна. Природата в дадения случай е използвала тези състояния. В една осветена страна ти само ще събираш енергия, но когато е светло, ти не можеш да работиш. Ти можеш да работиш, но работата седи само в събирането на енергия.

Ти мязаш на един търговец, който купува стока, а като дойде до страданията на живота, това е тъмната страна на живота, тогава мислиш. А то произлиза от факта, че ти се движиш около своята ос. Вие когато страдате, мислите. А понеже са ви заставили да мислите, вие се бунтувате от страданията. А защо страдаме? Например аз не съм ви дал да ядете. Вие страдате. Мислите, мислите защо не съм ви дал да ядете. Колко начина има за мислене? Представете си, че сте слуга при един господар, който не ви дава да ядете, какво ще мислите? Колко дни бихте седяли при един господар, който не ви дава да ядете? Сега това е един много посторонен въпрос. Колко дни имате право да седите, щом не ви дава да

ядете? Той иска от вас, а не ви дава да ядете Има ли такива господари? Въобще те дават всякога. Но сега го казвам за едно противоречие. Щом не ви дава да ядете, ще си вземете дрехата и ще си вървите. Нищо повече.

Когато някой не ви обича, защо тичате подир него? Аз питам вас, младите, ако един момък не обича една мома, а момата тича подире му, защо тича? Господарят не ти дава да ядеш, а ти вървиш подире му и му се молиш. Ти гладен ще умреш, остави господаря, а си вземи дрехата и си върви по пътя. Не те обича. Не намираш ядене в една гостилница, иди в друга гостилница. – „Но тази гостилница е много добра.“ – Та всичките гостилници, които готвят, са все добри. Няма гостилничар, който да не е добър. Всички са лоши, когато няма какво да ядеш. Ние определяме тъй: всеки гостилничар, който има за ядене, е добър, който няма за ядене, е лош. Тогава защо ще ходиш подир този? Правете сравнение. Някои идват и плачат, че не ги обичали. Имате ли право в един град, в който има 300 гостилници, да се оплаквате, че никой не ви обича? Че ще умрете ли гладни? Имате ли право да се оплаквате? Сега във вас се заражда въпросът: някъде яденето е по-скъпо – всичките гостилничари не готвят еднакво. Аз искам да разрешите един въпрос. Има въпроси, които са детински, трябва да се справите. – Не ви обичат един, втори, трети. – Триста гостилници – обиколете ги! И последната като намерите, влезте и се нажте. Ама каква ще бъде неговата любов? Любовта в каквато и да е гостилница е една и съща. От който извор да пиеш вода, водата е една и съща. Вие сте чудни, като казвате: „Любовта на одного се различава.“ Това са микроскопически работи. Водата на всички извори е една и

съща. Само фалиралите готвачи са друго, а онези, които не са фалирали, в тях любовта не се различава. Фалирали са тия чешми, на които канализацията е развалена, размъти се водата. Всички чешми, които са канализирани добре, водата е една и съща.

Питам: Когато Господ ви прати на земята, за това ли ви прати, да се влюбвате? За какво ви прати Господ? Влюбването е ваша работа. То е безделие. Когато човек няма какво да работи, той отива да се влюби. Според мене модата е безделие.

Като нямаш какво да правиш, туриш някое бомбе, ще туриш нещо отвън. Когато имаш работа, без бомбе ходиш. Ако влезеш в някой рудник, бомбе можеш ли да носиш? Такива входове има там! Ти ако правиш своите изследвания, с бомбе можеш ли да бъдеш? Правиш научни изследвания, пълзиш в дупките, какво ще стане с твоето бомбе? Или представете си, че правите своите научни изследвания и сте облечени с хубави дрехи, какво ще стане с вас? Ти с бомбе на такива научни изследвания не ходи. Ще туриш шапка, която се огъва навсякъде. Защото бомбето е аристократ. По какво се отличава бомбето? То е своенравно. (Светът не може без влюбване.) Ако се влюбиш в себе си, все ще се гледаш. Какво е да се влюбиш в себе си? Какво ще спечелите, като се влюбите в себе си? Влюбването всякога произтича от закона на себе си. Да се влюбиш, то е най-голямото заблуждение. „Каж ми, поговори ми малко, прегърни ме!“ Че може ли този, който е влюбен да те прегърне? Не може, по никой начин. Момата иска да я прегърне момъкът, той бяга, той не иска да се приближава до онази мома да го оцапа. Ако тебе те прегърне твоят образ в

огледалото, той ще те опетни. Вие не разбирате. Не търси да прегърнеш. Всеки ден може да се прегърнеш. Ти искаш да прегръщаш. Всякога можеш да прегърнеш. Потупай ръцете си, помилвай лицето си, гледайте нещата обективно. Тия условия са ограничени. Аз ви навеждам на закона. Известни противоречия, които имате във вашия живот, как ще ги разрешите? Онази мома иска да се самоубие, че момъкът не я обича, нейният възлюблен. Че много момци има. Тя фиксира един момък и понеже тя си създаде идеал за един момък, насочила се към този момък, когото мисли за свой идеал. Той е в нея. Този човек се чуди и казва: “Не съм аз този, когото ти мислиш.” Тя казва: „Не, ти си!“ Идеалът ѝ е вътре. Не взимайте буквално нещата. Аз исках да ви кажа, че всеки човек има установен идеал. Тия идеи ги проектира навън и иска сега и навън, в света, да си съвпадат. Невъзможно е да има такива строги съвпадения. Чудя се как този човек, който не те обича, как можеш да го обичаш? Той казва: „Аз съм чиновник, ще ме уволнят.“ Момата иска всеки ден да се срещне и да си поприказва с него 10 минути. Таман тя си отиде, среща го друга и тя иска 10 минути. Ако го срещнат 5 моми по 10 минути, те правят 50 минути. Той ще закъснее за работа. Като закъснее, ще го уволнят. Защо искаш да го спреш за 5 минути да говориш? Каква е сега идеята за вас. Вие по някой път искате неща, които не са в реда на нещата. Аз наричам влюбен човек когато ние искаме някои неща да стават така, както ние искаме. Аз това наричам влюбване. То е вметнато приложение. Искам нещата да стават, както аз мисля. Възможно ли е? – Невъзможно е. Влизам в един град, искам да ме посрещнат, да ми турят

арка, да излезат със знамена. Но не излизат хората. Как тъй! Аз влизам в града и не ме посрещат? Някой иде преди мене, посрещат го, аз влизам, никой не ме посрещат, никой не ми обръща внимание. Кой са причините? Ами че и мене можеха да посрещнат. Аз ще тръгна с този, когото посрещат, подире му. Той като мине под арката, и аз ще мина след него; като свирят нему, и на мене ще свирят, каква разлика има? В този закон на посрещане има две противоположности. Аз изнасям известни неща за подобие. На угоеното агне, хубаво, мазничко, турят му гердан децата, посрещат го всички, какво е туй посрещане. Децата посрещат, а бащата ще му отреже главата, ще го одере, съберат се жената, децата, всички ядат. Някое мършаво агне никой не го поглежда, но то има условия да живее. Следователно онзи, когото посрещат под арка, може да му отрежат главата. Тебе, когото не посрещат, може да считаш, че си унижен, но ще живееш. Отлагат, казват: „Мършаво.“ Няма какво да те посрещат тогава. Казват: „Пуснете го да си върви туй мършаво агне!“ Кое положение е по-добро? В света тържествува един закон. Невидимият свят, когато иска да избави един човек или една душа от противоположност, туря го в лоши условия. В тия условия невъзможно е да изгубиш живота.

Казвам сега: Справете се със закона за вашето влюбване! Не се влюбвайте! Любете, без да се влюбвате! Влюбването, казват, е една възможност. То е подхлъзване. Като се влюбиш, ще паднеш на гърба си, ще слезеш долу. Много мъчно се качва. Влюбването е подхлъзване; няма къде да се задържиш, ще се влюбиш. По някой път има къде да се хванеш, някой път има къде да работиш, но

от горе слизаш долу. Колко пъти човек може да се влюби в света. Вие сега сте влюбени. Аз съм провеждал тази идея с един анекдот, от какво произхожда прераждането на хората. За душите, които живяли в един свят, имало изложение на дрехи, костюми най-различни. Някоя душа, която е щастлива, като види някоя витрина, види костюма, хареса го: „Колко струва костюмът?“ – „Лесна работа казва – само вижте, дали ще ви стане?“ Тогава взема тази душа костюма и, ако е мъж, тури панталони. По човешки говорят. Този костюм можеш да го съблечеш и, след като го съблечеш, видиш, че не ти прилича. Но не можеш да го съблечеш. Душата, като започне да бута тия дрехи, ще се намери тук, на земята, родила се е вече. Тя тук, на земята, си има костюма, който е избрала. Някой път избира костюма на някое животно; на някоя риба, костюм на охлюв, намира се в костюма на някоя птица. Избере костюма, премени се, без пари го дават. Тогава дойдат всичките страдания на земята. Онзи, който продал костюма, той така казва: „Постоянно трябва да изплащаш костюма.“ Това са вашите страдания. Трябва изплащане на костюма, колкото струва. Всеки ден ти ще плащаш, ще плащаш, докато изплатиш костюма и ти заминеш за другия свят. Докато не си изплатиш костюма, имаш право да живееш. Сега понеже човек живее на земята, не си е изплатил още костюма. Някои има да плащате още за 10, за 15 години, други за 50 години, някои за 60 години, някои за 70 години. Всички има да плащате за костюмите.

Сега да минем към друг въпрос. Трябва да имате една установена идея за любовта към Бога. Той е централното ваше движение. Вашето развитие зависи от онзи

център, около който се движите. Той обуславя Великия Закон. Вашият прогрес зависи от онова движение, което правите около себе си. То е вторият закон. Има главно две движения: едно около слънцето и едно около своята ос. Те са диаметрално противоположни движения. Тогава имате пролетна любов, лятна любов, есенна любов и зимна любов. От движението на земята около своята ос имате ден и нощ. Един човек е осветен повече, друг по-малко. Това произтича от факта, че някой път вашето съзнание има повече светлина, някой път има по-малко светлина. От какво зависи това? – То зависи от движението ви. Вие, които се движите около вашата ос, някой път съзнанието ви е ясно, повече светлина имате. Туй произтича от движението на вашето съзнание. Когато нещата са ясни, те са поставени на слънцето, то ги осветява и виждате нещата ясни. Когато съзнанието потъмнее, вие се намирате в противоположна посока – лицето ви не е осветено, ще чакате известно време, като че вашето съзнание е потъмняло. Не трябва да се отчайвате! А степента на вашата любов от какво зависи тогава? Някой човек иска да има пролетна любов. Той трябва да познава правилно законите. Той трябва да познава правилно движенията, трябва да знае, като срещне един човек, като се движи около своя център, всякога трябва да знае как да се движи. Като срещне един човек, трябва да знае как да се движи около своя център: кога ще бъде пролет, кога ще бъде лято, кога ще бъде есен, кога ще бъде зима. Следователно с неговите движения и вие ще направите съответни постъпки. Туй значи да се разучава човешкият характер. Ще различавате човешките характери, ще изучавате движението на човека около неговия

център, около който се движи. Има 4 състояния, те са разделени. Мъжът има положителни и отрицателни страни. Жената има отрицателни и положителни страни. По какво се отличава положителната страна на мъжа? Има едно различие: положителната страна на сърцето се отличава от положителната страна на ума. Положителната страна на душата се отличава от положителната страна на човешката сила. И силата има положителна и отрицателна страна. Който не разбира туй различие, мисли, че е все едно и също нещо. Казва: „Положително нещо.“ Голямо различие има в положителните неща. От положителните неща произтичат най-големите противоречия. В отрицателните неща има възможности, но има големи противоречия. И там има противоречия. Например едно отрицателно състояние е, че си беден. Какво е туй състояние? Или богат си. Богатият е изпъкнал, бедният е вдлъбнат. Бедният човек е изпразнена паница, а богатият човек е една пълна гарафа или стомна, напълнена с вода. Празната стомна е бедният човек. Тогава на бедния човек какво му трябва? – Да иде да работи, да иде да напълни стомната. Богатият, след като е напълнил стомната, трябва постоянно от тази стомна да пие. А след като я изпие, какво ще стане с богатия? Той ще стане сиромах. Забележете, един закон има: никога не мислете, че едно състояние, което имате, то няма да се промени! Вие сте забелязали резките промени, които стават. В даден случай, когато имате едно приятно чувство, ще се промени. Вие трябва да изучавате закона на смените. Аз говоря за естествените смени. Някой път се бунтувате. Смяна ще стане, един ден няма да виждаш светлината, ще се бунтуваш. Настане тъмнина, няма да

виждаш нито на една педя, там, дето си, ще седиш, ще мислиш, докато дойде светлината. Като дойде, като се завърти светлината, ще започнеш оттам, отдето си престанал. И после тази идея – служенето на Бога и служенето на ближния – другояче трябва да се обясни. Хората имат представа какво нещо е служенето на Бога. Ако ние може да си обясним добре, и не само нещата да станат ясни, но да има и приложение. Първият закон трябва да се обясни. Вторият закон да се обясни, той има практическо приложение.

Земята в окултната наука е място, дето може да имате резултати, ако знаете законите и ако знаете как да ги употребите, тогава може да имате резултати. Първо, ако искате да бъдете здрави. Здравето на човека зависи от неговата мисъл. На второ място зависи от неговите чувства. Две неща има, които обуславят здравето на човека. Зависи винаги от неговата трезва мисъл, от неговите желания. Всяка болест, щом дойде, човек трябва да знае, че има нещо нетрезво в мисълта, което той не знае; има нещо нетрезво в желанията. Може ти да не си го забелязал, но го има някъде. Тогава ще туриш едно трезво желание. Кое наричаме трезво желание? – Движете се правилно около вашия първи център. Движете се правилно около вашия втори център. Годишните времена да стават правилно. Ден и нощ да се редуват правилно.

Трябва да изучавате закона на движението. Трябва да се движите правилно! Като стане човек, да се движи правилно около своята ос. Оста ти трябва да бъде изправена. Оста ти трябва да бъде хоризонтална. Ако е наклонена или ако е изправена, ще имате различни резултати. Трябва да имате едно нормално движение около онзи

велик център, около който се движите. При сегашните условия Земята е най-естественото положение за човечеството. Трябва да имате онова движение около великия център на живота, както Земята се движи около Слънцето. То приблизително е една мярка.

Движението на Земята около Слънцето е мярка за Любовта ни към Бога. Движението на Земята около своята ос е мярка за любовта ни към ближния.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

32 лекция от Учителя,
държана на 28 юни 1935 г., София, Изгрев.

ДВАТА ПОЛЮСА – МЪЖЪТ И ЖЕНАТА

„Отче наш“

Съществуват известни разсъждения. Например положението как са възникнали нещата в света. Съществуват известни неща или предмети. Има причини, които са ги извикали. Например кои са причините, които са извикали азбуката? Човешката азбука съществува ли в природата? Да вземем буквата *А*, гласната буква *А*. Колко гласни букви има в българския език? Имате *А*, *О*, *И* и др. Всичките звукове се отличават, имат особено свойство. *А* е най-свободната гласна. Когато произнасяш *А*, отворено е, няма никаква спънка. Най-малко е ограничена тази гласна. Всички други звукове са ограничени. При *А* вие усещате устата отворена, въздухът излиза свободно. Когато произнасяме *У*, устата има ли ограничение? В *А* усещаш известен напън да излезе нещо, но то е широко. И така, има един закон, който регулира нещата. Когато вие се учудвате, кой звук употребявате?

Вие в живота се страхувате. Има един страх на модата. Някой път се колебаете, имате един възглед, не може да го изкажете. Колебаете се – той може да е верен, а може и да не е верен. Защо ви е този възглед? Ако е верен, изкажете този възглед по един начин, който да бъде съобразен. Аз имам един възглед. Представете си, че вие не може да изкажете звука *А*. *А*-то е закон на свободното дишане. Ако не можеш да изкажеш *А*-то, в тебе дишането

не върви правилно. Животните, които не знаят нищо за звуковете в българския език или за звука *A* в другите езици, и те имат този звук. Как се казва тази наука, при която се подражава на всичко, така както птиците църкат, както кучетата лаят, както агнетата бляят, подражават на всички животни? – Папаризъм. Тук идва един италиански професор, който изнесе лекция за едно ново течение, което представя нещата точно както са. Има един звук, който човек трябва да произнесе правилно вътре. То е като един резултат. Ако не може да го произнесеш, има нещо, което те спъва. Да кажем, много певци има, които не могат да пеят. Най-мъчният звук е *A*. Той не може да го произнесе, следствие на това свива се пъпът, както казват българите, или стомашният мозък, симпатичната нервна система. Там се намира българският пъп. Но този пъп се обуславя от свободното дишане, което помага на въздуха свободно да излиза от дробовете. Този въздух е съединен с човешката реч. Най-първо човек трябва да се научи да диша свободно, за да може свободно да говори. Той трябва да започне с основния звук *A*. *A* значи човек е бременен, има нещо, което той трябва да изкаже. Ако дойдем в българския език до звука *У*, той вече изразява един закон на неудоволствие и неодобрение. Когато страхливият хукне нанякъде, извиква, употребява *У*. В какъв случай употребявате *И*? – Щом нещата станат еднообразни, омръзват. Кога омръзват работите? – Когато са еднообразни. Звукът *И* в природата показва разумното разнообразие. Защото има глупаво разнообразие, има и разумно разнообразие; има едно умно еднообразие, има и едно глупаво еднообразие. Еднообразни са нещата, когато не ги разбираш. Щом ги

разбираш, ти вече може да влезеш в закона на разнообразието. *И*-то показва път, по който може да влезеш в закона на разнообразието. То е път, посока на движение. Ако искаш да се освободиш от някои противоречия, които съществуват в тебе, трябва да започнеш да произнасяш гласната дълго време и в тебе ще се роди един вътрешен път. Туй противоречие, което съществува, постепенно ще се премахне.

Да допуснем, че вие имате известно недоволство. Какво нещо е недоволството? Какво нещо е физическото недоволство, личното недоволство и моралното недоволство? Има едно естествено недоволство. От какво произтича естественото недоволство? – От яденето. Щом не ядеш, както трябва, недоволен си. Някой път си доволен от себе си, не се харесваш, има защо. Някой път и морално си доволен. Това са степени. На какво се дължи недоволството? – Липсва му нещо. Има един закон, който определя каква е липсата. В науката ние ще намерим причините, които обуславят нещата. Посоката на живота зависи от тия прости причини, които ние не знаем.

Коя е била причината, която турила Земята да се върти около Слънцето? Земята не е дошла от никое друго слънце. Според сегашните теории предполагат, че е излязла от Слънцето. Кой са били причините, които са накарали Земята да излезе от Слънцето? И кой са били причините, които заставили Слънцето да изхвърли Земята? Учените хора имат теории за това. Тази маса на Земята не е била първа, която се отделила от слънцето. аз наричам това един бунт. Слънчевата система е произведена от един голям бунт. Кой се е бунтувал най-рано? (Са-

турн.) Земята после се е бунтувала. Но преди Сатурн, кой е излязъл? Преди Сатурн, този бунтарин, бунтът е започнал, когато е излязъл Юпитер, понеже той е бил най-голямата маса. Започнал бунт, едно сражение между Сатурн и Юпитер. Юпитер атакувал Сатурн от неговия престол и взел първенство. Това са стари вярвания. Но да оставим тия митове, които имат своята основа. Има нещо скрито, което съвременните хора не знаят. Как те разбират, че се е бунтувал Сатурн? И в този бунт какво е спечелил Сатурн? Той се отличава с това, че има три кръга, три венеца. Но учените хора предполагат, че след около 200 години и тия кръгове на Сатурн ще паднат, след 200 години ще изчезнат, тъй изчисляват. Предполагат, че и Земята е имала едно време кръгове. Дали е имала или не, това е въпрос. Те са научни спорове. И тези кръгове, които съществуват, нас не ни интересуват, те съществуват като едно явление, което ние трябва да си обясним.

Така около човека, около човешката глава винаги се образуват такива кръгове както около Сатурн. Кога се образуват тия кръгове? – Когато човек започне правилно да мисли. Значи, когато около Сатурн са се образували тия кръгове, туй движение е било много правилно. Това са обобщения, от които не може да се разбере един закон, а ние ще изпаднем в една разсеяност на мислите. Сатурн е далеч. Каква е неговата далечина от Слънцето? И учените хора не знаят точно това разстояние, приблизително само изчисляват. Има едно различие от един милион километра. Това са научни данни, но неточни, само приблизителни. Точно не се знае. Разбирам да се знае с точност един метър, но с един милион

километра! Защо учените хора, след като правят своите изчисления, едни казват, че е толкова, други, че е едноколко. И тия изчисления минават за научни! Какво е разстоянието от Слънцето до нас? (194 милиона километра.) Значи Най-първо се е зародил Сатурн. Съвременните учени хора казват, че преди Сатурн трима души са се родили, кои са те? (Плутон, Уран и Нептун.) Има още една планета, нея не знаят. Сега на нас ни трябва простите факти, дали е бунт или раждане на планетите. И според тия научни вярвания, според вярванията на астролозите, Сатурн е бил крайния предел на Слънчевата система. Астролозите казват, че човек, след като излязъл от Слънцето, живял на Сатурн. Сегашният човек живял на Сатурн, след туй живял на месечината и сега слязъл на земята. Туй са астрологически научни вярвания. (Казват, че Слънцето е източник на светлина, как са се родили тогава планетите?) – Излезли са, родени са. Едно дете се ражда от майката, но майката ли го зачева, откъде иде зародишът, откъде го взима майката? Сега казват: Майка му го роди. Ако вземете еврейската библия, там ще видите, че мъжете раждат. Казва: Авраам роди, този роди, онзи роди, по мъжка линия върви раждането. В Евангелието вече раждането върви по женска линия. Казва се, че Мария родила сина си. В Библията се казва, че Авраам родил – по мъжка линия върви раждането. Това са догматически въпроси. В науката има догматически въпроси, те са неразрешените въпроси. Догматическите въпроси са два вида: мъжки догматически въпроси и женски догматически въпроси. Кои са женски въпроси и кои са мъжки въпроси? – Те се различават по закона на движението. Мъжкия принцип е закон на праволи-

нейното движение, женският принцип е закон на криволинейното движение. Следователно, за да станеш жена, движението трябва да бъде криволинейно; за да станеш мъж, движението трябва да стане праволинейно. Щом станеш праволинейен, ти си мъж. Но това не е никакво обяснение. В същност какво нещо е мъж и какво нещо е жена, това остава една дълбока загадка. Дълбоките причини за раздвояването не са обяснени. В окултната наука има много теории. Но да познаваш теоретически въпросите е едно, а да познаваш работите всъщност, е друго. За пример да обясниш теоретически какво нещо е хлябът. Колкото и да обяснявам, че е вкусен, без да си го вкусил, е едно, а като го вкусиш, имаш съвсем други вътрешни усещания. Вие може много пъти да говорите за това.

Аз сега казвам: Идва близо любовта. Какво е това любов? За колко вида любов се говори в книгата „Трите основи на живота“? На колко категории се разделя? – Четири категории. Четири категории любов, които съответствуват на четирите годишни времена. Първата, най-висока любов е любовта към Бога. Втората любов е любовта към ближния. Третата любов е любовта към себе си и четвъртата любов – към света, към всичко. Но любовта по какво се отличава? Какво е най-простото понятие за любовта? Не онова специфично определение, което хората дават, а най-простото понятие, туй, което ние чувствуваме за любовта. Всякога, ако изследвате човека, който има най-малкото проявление на любовта, ще видите, че има една микроскопическа промяна в топлината. Любовта е винаги носителка на топлината. Любовта във физическия свят се отличава по топлината. Тази

топлина може да бъде явна, може да бъде скрита. Вземете рибите. Нали са студенокръвни, но у рибите топлината е скрита, у млекопитаещите е на повърхността, отвън. Когато някой път топлината *Се* скрива вътре, вие значи придобивате качеството на рибите. Ражда се едно неестествено положение. Щом човек се простуди, топлината е вътре. И затуй лекарите имат един метод да извадят топлината отвън. Старите баби ще вземат този човек, ще го разтрият, за да може скритата топлина да излезе на повърхността. Щом се изкара скритата топлина на повърхността на тялото, възстановява се онова естествено положение. При страха топлината се скрива вътре. Щом ръцете ви изстиват, то е признак, че у вас чувството страх се увеличава. Когато хората са страхливи, подкосяват им се краката. Щом имаш вяра, тя е възстановяване на топлината – да излезе навън. Щом имаш вяра, топлината излиза навън. Тогава капилярните съдове функционират правилно, дишането е правилно, мисленето е правилно, човек е здрав. Следователно, вие не може да бъдете здрав, ако нямате вяра. Вярата ще извади топлината навън. Това е здравословно състояние. Някой път сте неразположени, вярата ви е слаба. Възстановете закона на вярата! Докато възстановите вашето естествено положение на топлината, вашата вяра е слаба. Сега мнозина питат защо да е така. Мога да ви дам обяснение. Вие ме питате защо да е така, казвате: „Аз не съм съгласен.“ И аз да не съм съгласен, какво от това. Не е въпрос дали ти си съгласен или не, въпросът е туй вярно ли е или не е вярно. Дали ти си съгласен или не, то е личен въпрос. Важно е това, за което се говори, факт ли е в природата, съществува ли или го няма. Ти си недоволен и казваш: „Аз съм недоволен от

моя живот.“ – Защо си недоволен? Понеже животът не е такъв, какъвто ти си го представяш. Дайте сега програма какъв трябва да бъде животът.

Някой казва, че иска да го обичат хората. Знаеш ли какво нещо е обичта? Да ви дам един пример. Крушата казва: „Аз искам да ме обичат хората.“ Ако хората обичат крушата, какво ще стане с нея? Всички ще се качат на нея, ще оберат плодовете и, щом оберат плодовете, няма кой да се качва. Казва: „Искам да ме обичат.“ – Ще родиш. Щом родиш, ще те обичат. Някоя птица ще кацне, някоя катеричка, някой човек се качил, някое дете ще дойде, ще се качи, ще ви обича. Добре, но ако се качи един слон, какво ще стане с крушата. Като се качи някоя катеричка, както и да е, качи се един човек, но като се качи един слон горе, какво ще стане с тебе? Ще се счупи някой клон. Аз мога да ви наведа ред примери, от които се образуват неестествени желания от неразбиране. Понеже, ако ти привлечеш един слон да се качи на тебе, този слон, без да иска ще строши някой клон, ти ще страдаш. Защо човек иска да бъде обичан? Дайте си отчет! Има едно естествено състояние – човек трябва да бъде обичан. Ти искаш да те обичат, за да ти дадат нещо.

Законът е, че ти искаш да продължиш своя живот и следствие на това трябва да има обич. В обичта животът се продължава. Не само тъй просто искате да бъдете обичани. Болният от кого иска да бъде обичан? – Болният желае всякога здрави да го обичат, а не болни. Но ние се отдалечаваме от въпроса. И във вас има ред противоречия. Вие искате туй противоречие тъй, по закона на късмета да стане нещо, че да се измени вашето положение. Периодически иде този закон на недоволството, той иде на къси

интервали. Представете си, че имате отношение към една полярна година, очаквате едно ваше щастие да дойде. Сега според тази полярна година кога ще дойде щастieto на земята? (В 25 хиляди години и нещо.) Астрологически кои са най-хубавите аспекти, кога ще започнат? В кой знак на полярната година сме сега? (Водолей.) Колко години трае? (2100 години.) След него кой ще дойде? (Козирог.)

Но да се върнем на предмета. Това са философски разсъждения, астрологически разсъждения, които имат съвсем други закони. Трябва да се тълкуват, изводите са други. За пример какво отношение може да имат рибите. Казва някой: „Аз се намирам във водолей или в риби.“ Един човек, който е в „риби“, е малко студен. Роденият в риби има малко рибешки характер. Тия хора, които са родени в риби, топли ли са? Астрологически как ги наричат? (Имат характера на водата, в тях топлината не се намира в едно естествено положение от наше гледище, от гледище на сухоземните.)

Но казвате: „Всеки един човек търси любовта, понеже оттам произтича животът, а животът е една необходимост за човешкото съзнание. За пример хлябът е една необходимост за продължение на живота. Защо трябва да ядеш? Понеже усещаш, че, като ядеш, ще се продължи животът ти; ако не ядеш, ще се съкрати. Животът е необходимост за човешкото съзнание. Съзнанието е необходимо за човешката мисъл. Свързани са така. Има същества, които се хранят с много груба храна, пък има същества, които се хранят с много по-деликатна храна, по-лесно се доставя. В по-малко количество доставят тази храна. Сегашната храна не може да я доставят.

Сега коя е оная мисъл, която ви спъва? Някой път

вие имате едно неразположение, неразположен сте. На какво се дължи туй неразположение? Вие сте недоволен от себе си. От какво именно, от кого сте недоволен? И как човек може да бъде недоволен? Какво нещо е човек сам по себе си? Какво нещо е човек сега? Може ли човек да бъде недоволен от себе си? Може ли един ангел, който е съвършен, да бъде недоволен от себе си? Човек може да бъде недоволен от една своя постъпка. Значи друго същество е. От себе си може да бъдеш недоволен за едно свое неразибиране. Недоволен си от своето детинство, недоволен си от своята зряла възраст, понеже в детинството не си имал ония условия, които си очаквал. Като разглеждате детинството от гледището на своята зряла възраст, вие сте недоволни. В зрялата възраст имаш всичко онова, което желаяш, доволен си. По какво се отличава довольният? – Всичко, каквото пожелае в дадения случай, каквото помисли, да стане. Искаш да бъдеш красив, красив си. Искаш да бъдеш силен, силен си. Искаш да бъдеш богат, богат си. Искаш да имаш една отлична памет, да бъдеш музикант, поет, доволен си, дето минеш, каквото пожелаеш, имаш. Ти имаш в съзнанието си една голяма самоувереност. На какво се дължи самоувереността? Значи туй доволство подразбира, че любовта донася всичко онова, което той желае. Апостол Павел казва, че на онези, които любяат Бога, Бог е приготвил да им даде това, което око не е видяло и ухо не е чувало. Идеални блага, а не материални блага са, които Бог е приготвил.

Всеки един от вас иска да бъде обичан. Но от кого? – От онзи, който може да внесе туй, което той иска. Това са общи заключения. Да допуснем, че във вас паметта е слаба. При сегашния закон на разбирането на любовта, тъй

както хората разбират тази любов, те се спъват. Ако влезе закона на любовта в него, той става разсеян; и майката, и бащата, и децата стават разсеяни.

Такива деца започват да боледуват, започват да страдат. Майката започва да мисли нещо за децата, разсеяни стават. Щом се яви тази разсеяност, всички имат едно безпокойство и всички мязат на майка си. Вие по някой път се безпокоите дали ще сполучите или няма да сполучите, дали ще може да прогресирате или няма да прогресирате, дали ще бъдете богати или няма да бъдете богати, дали ще бъдете учени или няма да бъдете. Такива противоречия има. Религиозните хора се колебаят дали ще влезат в небето, дали ще ги приеме Христос или няма да ги приеме, дали Бог ги обича или не ги обича. В обществото се колебаете, има във вас една вътрешна неувереност. Мязате на майката и следствие на това се явява разсеяността. Какво трябва да прави човек при тия условия? – Трябва да бъде самоуверен. Тогава от какво произтича самоувереността? – Самоувереността произтича от две подбудителни причини. Самоувереността произтича от закона за движението на Земята около своето Слънце и от закона за движението на Земята около своята ос. Ти не може да имаш самоувереност, ако не се движиш около Слънцето; ти не може да имаш самоувереност, ако не се движиш около своята ос. Самоувереността показва две правилни движения: едно движение неизменно около Слънцето и друго движение около оста. Сега мога да ви кажа, няма какво да ви доказвам: всички неща, които се доказват, са лъжливи. Онези неща, които съществуват, няма какво да се доказват. Как ще ви доказвам логически какъв е този хляб. Този въпрос го разрешавам много

лесно. Казвате: „Докажи!“ Няма какво да доказвам, вземете и яжте. Няма да се минат пет, десет минути и ще се уверите. Най-първо той ще бъде пресен, после ще ви даде онази сила, от която се нуждаете. За пет–десет минути сте в състояние да разрешите въпроса, дали хлябът, който ви се дава, е добър или не. Научна формула ще употребите да доказвате на какво е равно $A+B$? То е равно на C . На какво е равно A ? (A е равно на C минус B .) Ами C на какво е равно? Ако турите една аритметическа формула, как ще докажете, че $A+B=C$? $1+2=3$. Следователно C е равно на 3, B е равно на 2, A е равно на 1. Може A да е равно на 2, B да е равно на 1, C пак ще бъде равно на 3. В този закон, щом кажеш, че A е равно на 1, качества на 1 се отличават от качества на 2. Следователно C и 3 по какво са подобни. Трите, взето по закона на химията – имате една единица и две единици съединени. Имате два елемента и един елемент, които съединени образуват едно съединение. По какво се отличава 2 от 1? Казвате: „Две единици, събрани на едно място.“ Двама мъже, като се съберат на едно място, какво ще образуват? Един мъж и още един пак правят двама мъже. По какво се отличават двамата мъже от единия мъж? В природата двама мъже не може да съществуват. То е немислимо. В природата съществува една голяма единица и, тази единица като се дели, се получават други единици. Във всяко едно деление има по една част, която представлява единица. Да кажем, имате една дроб. Разделете я на десет части. Всяка част е една дробна единица. Тази част разделете още на по-малки части и пак имате друга дробна единица. Пак имате единица, но във всяко деление получената единица не мяза на първата

единица. Първата единица е по-голяма по количество и по тежест – става промяна при всяко деление на едно вътрешно свойство.

Но да дойдем до друго положение: някой не харесва, че е жена. Че в живота ти може да бъдеш и жена, и мъж. На ден може по десет пъти да се променяш. Като искаш да бъдеш мъж, може да се промениш. Искаш да бъдеш жена, пак може да се промениш. Щом искаш да те обичат, ти си жена. Щом искаш да обичаш, ти си мъж, нищо повече. Ако мъжът иска да го обичат, той е жена; ако жената иска да я обичат, тя е жена. Ако жената иска да обича, тя става мъж. И обратното. Някой казва: „Аз не съм доволен от положението си.“ Какво искаш? Ти, ако желаш да те обичат, на жена ще се обърнеш, жена ще станеш. То е неразбиране. Питам: Всеки, който се движи около Слънцето, мъж ли е или жена? – Жена е. Значи, Земята, която се движи около Слънцето, жена е. И като се движи около себе си, пак е жена. Кой я кара да се движи около своята ос? Кой е първият импулс, който кара хората да се движат около своята ос? От вас зависи какви да бъдете. Вие никога не се възмущавате от формата, която имате, понеже законът е такъв. В закона на движението всякога и навсякъде ти ще бъдеш мъж и жена. Щом стъпиш на десния крак, ти си мъж, на левия крак си жена. Щом левият крак стъпи, левият крак става мъж, десният жена. Мъж-жена, мъж-жена – имате движение. Казвам: Като жена ти си почиваш, като мъж – даваш, като жена възприемаш. Следователно има правилна обмяна в природата, ти си човекът на изменение-то. Ако ти можеш да ставаш мъж и жена, ти си в нормално състояние. Ако не можеш да ставаш мъж и жена, ти

си в едно ненормално състояние. В човека мъжът и жената, това са два полюса: единият полюс е горе, другият полюс е долу. На земята къде е мъжът? – На северния полюс. А жената? – На южния полюс. Де е човекът? – На екватора. Това са формули. Ако вие разсъждавате, веднага ще блесне известна светлина.

Вие питате: „Как ще се оправи моето положение?“ – Някой път твоето положение зависи от това, че ти не си мъж, затова не се оправят работите. Някой път работите не се оправят, защото не си жена. Не може да учиш, защото не си мъж. Някой път не може да учиш, защото не си жена. Добре. Всякога професорът, който преподава в едно училище, какъв е? Когато професорът преподава, той е мъж. Когато каже: „Я стани ти да разправяш!“, професорът става жена, пък ти ставаш мъж. Когато държиш изпит, какъв ставаш? – Мъж.

Сега аз свеждам нашите отношения към природата, не към хората. Какви трябва да бъдат отношенията ни към природата в дадения случай. Когато ти си в положението на жена, искаш да разбереш закона на любовта; трябва да станеш жена, да възприемеш това състояние. Тогава природата, като ти говори като професор, ти седиш, слушаш, възприемаш. Ти като мъж никога няма да разбереш природата. Ако слушаш природата като мъж, когато тя ти говори, ти нищо няма да разбереш, ти ще бъдеш тъпак. Казва: „Не разбирам.“ Щом не разбираш, ти имаш неестествена форма. Ти се чувствуваш някой път унижен. Женска форма ли е била или мъжка, кажи ми! Когато жената се унижава, кой се е унижил в нея? – Когато жената се унижава, в нея се е унижил мъжът, мъжът възприема. Тя е жена по форма,

но има мъжки схващания, тя се унижава. Когато мъжът се унижава, кой се унижава в него? – Жената се унижава в него. Или другояче казано, унижава се той. Може да се е унижила в тебе любовта ти или може да се е унижила в тебе мъдростта. Ти може да се унижиш по чувство или може да се унижиш по знание. Така ги свеждам аз – любовта и мъдростта са се унижили. Имаш унижение, трябва да го определите от какъв характер е то – от закона на любовта или от закона на мъдростта. Следователно, ако искате да излезете от това положение на унижение, трябва да намерите закона, да излезете по един естествен път. Какво ви трябва тогава? Унижил се той, понеже обикнал някого и той не отговаря на неговите чувства. Той се унижил от тази работа. Какво трябва да направи тогава?

Това идваме до закона на любовта или до закона на лъжата. От какво естество е лъжата – женско чувство ли е или мъжко чувство? Кой греши в света. Аз ще ви дам един пример. Всякога погрешките произтичат от един факт: щом едно и също удоволствие се повтаря два пъти, ти вече имаш една погрешка. Щом едно и също нещо желаш да го имаш последователно, то е погрешка вече. Един малък пример ще дам. От него могат да се правят други аналогии, които са относително верни. Да допуснем, че ти си ял добре, един отличен обяд си имал. След туй друг приятел ти прати друг обяд – печена кокошка. Втори път като ядеш, ти ще си създадеш една неприятност. Усещаш тежко ти е, тежест усещаш. Не трябваше да ядеш. Трябваше да се откажеш от второто ядене. Всичките хора правят погрешка, понеже ядат два пъти. Когато ядете два пъти, какво чувство се

ражда? – Лакомия. Лакомията значи, че ти искаш да имаш едновременно две блага. Едновременно две блага ти не може да имаш. Ти може да имаш само едно благо. Следното благо ще дойде след 24 часа, след няколко дни то ще дойде. Следователно не повтаряй нещата! Не искай нещата да се повтарят. В даден случай, бъди доволен от това, което имаш, бъди доволен от него! Като закон считай това: да бъдеш доволен от онова, което имаш. Каквото и да бъде твоето състояние, каквото и да си ял, бъди доволен от онова, което си ял. Следния път пак ще ядеш, след 4–5 часа пак ще ядеш. Втория път яденето ти ще бъде като първия, тогава ще има съответствие на закона.

Затуй аз казвам: Двама души едновременно не могат да те обичат. Писанието казва: „Не обичайте света!“ Ти не може да обичаш Бога и света едновременно. Ще направиш престъпление. Щом обичаш Бога, не обичай света! Щом обичаш света, не може да обичаш Бога. Щом обичаш света, ще си създадеш едно нещастие. Не че е лошо да ядеш, ще опиташ. Щом обичаш Бога, не обичаш света. Какво ще ти придаде светът, ако имаш любовта на Бога, кажете ми! – Нищо. Ако ти си ял най-хубавото ядене, какво ще ти допринесе второто ядене? – То нищо няма да ви допринесе, то ще отнеме от онова, което имате.

Сега колко работи научихте? Вече не сте същите хора. Сега имате повече обяснения на някои противоречия. Сега във вашия ум изпъква въпросът, дали тия неща са верни или не. Аз ще направя друго възражение. Тия неща, които вие знаете, верни ли са? Туй е морал, който е основан на наука. Туй, което ви говоря, е наука.

Аз често си служа с тази наука. Другото е предположение, а предположението не помага. Туй, което аз зная, лесно се случва. Може много лесно да сменя едно състояние. Една тъга, една скръб може много лесно да я сменя. Натоварен съм с неестествено състояние, ял съм два пъти. Какво трябва да направя? Щом като ядеш два пъти, трябва да се освободиш от яденето. Щом ядеш две яденета, трябва да повърнеш. Искаш да се освободиш от нещата; щом не ги повърнеш, ще те разтриват.

От какво произтичат големите нещастия в света? Всеки иска да спечели пари, да стане богат, да работи два пъти повече, отколкото трябва. Тогава заболи те кръстът, изкилил си се, скъса се нещо. Не работи толкова много, работи три часа! Три часа работи, не работи шест часа, нищо повече! Три часа работа, три часа почивка. Че как ще стане? Малко ли е три часа работа? Три часа физически труд, три часа умствен труд, три часа духовен – да се молиш. В три часа каква работа може да свърши светлината! Че ако рече човек да извърви този път, който светлината изминава за три часа, колко хиляди години ще трябва на човека? Тъй щото ония закони, с които природата си служи, са мощни. Ако ние ги употребим, ще свършим това, което по човешки е невъзможно. Затуй ви казвам: Ако вие имате човешки разбирания, по човешки искате да оправите живота, да достигнете нещата, това е дълга работа. Когато казваме, че всичко е възможно, разбираме не човешкия закон. В три часа светлината достига до крайния предел на слънчевата система, а по човешки хиляди години се изискват. Когато някои работи днес са непостижими, то е по човешки. Постижимите работи стават по Божествено. По Бо-

жествено нещата може да станат моментално. Затова непостижимо е човешкото, постижимо е Божественото.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

33 лекция от Учителя,
държана на 5 юли 1935 г., София, Изгрев.

ПЪРВАТА ДУМА

„Добрата молитва“

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните.

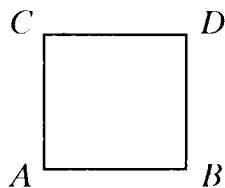
В живота има големи противоречия, на които всички същества са изложени. Противоречието различно се обяснява. Сега ние искаме да обясним противоречието. Защо е заболял човек? Както и да обяснявате противоречието, нищо не помага. Може да създадете цяла теория за противоречието. Разболял се човекът, важно е в дадения случай изгубеното да се възстанови. Защо е заболял? – Може да кажем, че нямал достатъчно храна, бе ден е бил. Не е спазвал законите на природата. Това са обяснения, които нищо не допринасят. Някои хора не живеят добре. Други хора живеят добре и ние обясняваме техния живот с условията. Добрия живот обясняваме с добрите условия. Това не е вярно. Не са условията, които създават добрия живот. Не са условията, които създават лошия живот. Добрите условия ние ги създаваме и лошите условия ние ги създаваме. Добрия живот ние го създаваме и лошия живот ние го създаваме. Под „ние“, разбирам ред поколения, не само ние. Милиони същества, които са вървяли по един път, са създали лошите условия. Кой са лошите условия?

Ние имаме едно криво разбиране в живота. Ние не търсим разрешението. Смисълът на живота не е разрешение. Не разбираме какво нещо е животът и как да

живеем. Всички хора са дошли до положението да търсят удоволствие в живота и да бъдат осигурени. Искаш да бъдеш силен, търсиш да се осигуриш. След туй, като не можеш да се осигуриш, ставаш опозиция. Казваш: „Аз съм опозиция в света.“ Що е опозиция? – Когато човек не може да се осигури, става опозиционер. Безверие-то, хората, които не вярват, са опозиционери. В какво не вярват? Казват: „Не е добър животът.“ Защо не е добър животът? Понеже те не са осигурени, животът е лош. Не е осигурен, къща няма, средства за прехрана няма, целият свят е лош. След това идва онова разбиране на натрупването. Ние искаме да бъдем добри. Това е една осигуровка, това е натрупване. Желалаш не да разбираш живота, но да живееш добре. То е криво разбиране на живота. След туй ние искаме да придобием повече живот. Питаме колко време ще живеем. То е осигуровка. Искаш да се осигуриш колко време ще живееш: 10 години, 20, 30, 40, 50, 100, 120 години. След като живее 120 години, този човек замине за някъде – казваме, че е умрял. И след като е умрял, искаме да разрешим. Питаме: Къде е отишъл? – Той е отишъл в другия свят. Но този свят къде е, не го знаем. Този свят, в който живеем, донякъде го знаем. Отишъл в другия свят. Понеже тук не може да живее, той отива в другия свят. Значи продължава животът, но ние не знаем какви са условията в другия свят.

Ще ви приведа един пример. Представете си, че този живот, това са сиромасите, това са лошите условия. Другият живот, това са богатите: къщи имат, слуги имат, всичко имат. Сиромасът, като умре, къде отива? – Богат става. Ами богатият, като умре, къде отива? – Той става сиромас. Когато сиромасите умрат, отиват при богатите,

когато богатите умрат, отиват при сиромасите. Този процес е, който сега виждаме. Когато праведният умре, къде отива? – Отива при грешника. Когато грешникът умре, става проводник, отива при праведника. Туй е разместване вътре в нашето съзнание. Ние искаме да подобрим нашия живот, а работим за своето удоволствие, за своето желание; искаме да се отличим, да станем силни, учени, да станем център на целия свят. Това е желание почти на всяко същество. Това е криво разбиране, защото център на живота, това е Бог, Който създаде всичко. Всичките други хора, които създават, искат сега да заемат място в света, да бъдат като Бога. Препоръчва се да бъдем силни, да бъдем умни. Защо? – За да се осигурим. Не търсим в своето знание разрешението на живота, да се намери смисълът на живота не във външната страна, но във вътрешната страна на живота. Щом човек намери вътрешното разрешение, ще престанат всичките противоречия. Дотогава, докато има противоречия в живота, той се намира във външната страна на живота. В съвременната геометрия квадратът е най-устойчивото положение (фиг. 1). Квадратът е най-устойчивото положение на човешкия живот. Има четири точки, четири центъра, от които той зависи. Четири положения са това. И онзи закон, който казва: „Възлюби Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила“, то е квадратът. Съвременната наука, която поддържа човешкото съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание, то е квадратът.

Фиг. 1.

Говорим за съзнание. Съзнанието е полето, където се натрупва човешкото знание, опитността. Ако човек не разбира този закон, той може да направи своето съзнание на един склад, дето да складира нещата. Той може да направи своето съзнание на един гардероб, дето да туря своите дрехи. Той може да направи своето съзнание на една кухня, дето постоянно се готви – да яде и пие. Той може да направи своето съзнание на една градина, дето да посажда своите цветя. Но туй още не е разрешение. Или той може да направи съзнанието си на една плодна градина. Че онова положение, в което беше поставен първият човек – раят, това е човешкото съзнание. Първият човек беше турен да живее при най-добрите условия и в него се зароди желанието да има повече, отколкото му трябва. Ако в тебе се зароди желанието да бъдеш светия, какво ще бъде твоето разбиране? – Да се отличаваш от другите хора. Имаме един неопределен свят. Човек, за да го почитат хората и да го уважават, трябва да има за какво да го почитат. Ако другите хора те почитат и те уважават, ти трябва да бъдеш щастлив. Майката, която иска да има уважението и почитанието на своето дете, трябва да дава нещо от себе си. Майката, след като кърми едно дете, загубва своята красота, която има. Хората живеят, майката умира. Казваме: „Трябва да умре човек.“ Какъв смисъл има един баща и една майка да народят деца, децата да живеят, а те да умрат? Казват: „Трябва да умрем!“ В умирането няма никакво разрешение. Утешаваме се, че, като умрем, ще идем при Бога. Че как ще идем при Бога? Бог не е едно същество, от което ние може да излизаме и може да се връщаме. Това е неразбиране на живота. Така не може да мислим.

Ти можеш да мислиш, че ще излезеш от къщи и ще влезеш в къщата си. Туй желание става по твоята собствена воля. Ти направиш една къща, влезеш в къщата или излезеш от къщата, като че някой те изпъди. Но то е по собствено желание. Какво може да ти допринесе една къща, в която влизаш? Ти влизаш в една къща да се удоволствуваш, да си починеш от негодите на живота. Защо са направени къщите? – Да се избавяме от негодите на живота. Да имаш една къща добре мобилирана, да ти е мекичко, да си починеш, да гледаш през прозореца. Като гледаш как страдат другите хора от студ, казваш: „Слава Богу, че имам една малка къщица, където мога да си почина!“ Същото заблуждение ние сме го пренесли и в своята философия. Ние на земята гледаме да поддържаме тялото, за да може да си поживеем. Всеки казва, че иска да си поживее. Дойдат един ден неприятности в живота, развали се къщата, къде ще идеш? Нашето тяло представлява всичките наши стари възгледи, в които сега сме оплетени. Всичките заблуждения ние ги носим в себе си. Заблужденията от хиляди години ние ги носим в себе си и повтаряме същите заблуждения. Ти вярваш, в какво? Ти вярваш в някого, защо? Ти вярваш в някого дотогава, докато той може да те осигури, за твоето удоволствие. Ти вярваш в баща си, защото очакваш къща от него. Не се стремиш да разбереш баща си, да го обичаш. Очакваш един ден баща ти да умре, да ти остави всичко, каквото е спечелил, че ти да ядеш и пиеш, да си осигурен. И след като си живял сто години на земята, ти очакваш да отидеш в небето със същото разбиране, да те посрещнат ангелите, да ти турят венец на главата, да ти дадат най-хубавите удобства, да бъдеш

облечен добре, да се покажеш светия в оня свят. В това няма никаква философия, никакво разбиране. След като имаш всички тия криви разбирания, питаш как ще се оправи светът.

Та казвам: Ако вземете върха в квадрата, това е подсъзнанието на човека. *D* е свръхсъзнанието, *B* е самосъзнанието и *C* е съзнанието. *C* е противоположното на самосъзнанието. Но от съзнанието и самосъзнанието се раждат всички съвременни нещастия. Съзнанието е господар в животинското царство, в желанията. Съзнанието, това е личният елемент в човека, че той е нещо повече от животните. Едно животинско състояние служи само да задоволи своите нужди. Имаш в себе си нещо, което те измъчва. Ти всякога искаш да се избавиш от вътрешните страдания. Не търсиш онзи велик закон за разбиране на живота. Всичките противоречия, които сега съществуват в нас, показват, че ние сме се отклонили от правия път. Защо сме се отклонили? – Защото сме свободни. Свободата ражда противоречията в живота. Ако нямаше свобода, нямаше да има и противоречие. Човек е свободен. Всеки човек, който прави погрешки е свободен. Не е виновен, че прави погрешки. Погрешките показват нашата свобода. Всеки, който прави погрешки, е добър човек. Всеки, който поправя погрешките, е два пъти по-добър. Всеки, който не прави погрешки, е виновен човек. Който не изправя погрешки, е два пъти по-виновен. Казвам: Първото противоречие е контраст – противоречие и свобода. Всеки, който не прави погрешки, не е свободен човек. Щом не си свободен, не можеш да бъдеш добър. Доброто е израз на крайната свобода. За да бъде човек добър, той трябва да бъде свободен. Едновре-

менно трябва да имаш възможност да направиш една погрешка и да изправиш една погрешка. Това е свободен човек. Ако той не може да направи погрешка, не е грях. Ако той не може да направи погрешка, той не е добър. Ако той не може да изправи една погрешка, той не е добър. Ако не можеш да направиш една погрешка, ти не можеш да обичаш. Ако не можеш да изправиш една погрешка, ти пак не можеш да обичаш.

Реалността не може да се обясни. Ти не може да обясниш какво нещо е светлината. Някои мислят, че обясняват светлината. Светлината е нещо, което не може да се обясни. Ти не може да обясниш какво нещо е гладът. То е едно вътрешно състояние. Какво нещо е любовта? – То е едно вътрешно състояние. Какво нещо е разумността? – То е едно вътрешно състояние. Светлината е туй, което ориентира човека. Щом има светлина, ти ще бъдеш свободен да ходиш. Няма какво да доказваш. Щом запалиш свещта, вече знаеш какво нещо е светлината. Туй, което те освобождава, то е светлина. Ако има светлина в твоето съзнание, ти си свободен. Следователно злото в света седи в лишаването на човека от свободата, която трябва да има. Човек сам се лишава от свободата. Щом ти пожелаеш, щом започнеш да мислиш да се осигуряваш в света, ти изгубваш своята свобода.

Да ви дам един малък пример. Представете си, че вие седите на една твърда почва. Дават ви десет килограма злато, вие се осигурявате на твърдата почва. Вие мислите, че сте осигурен; като имате десет килограма злато, то може да ви послужи за целия живот. Добре, но условията се изменят. Представете си, че ви турят във

водата, там трябва да плувате. Пак ви дават десет килограма злато. Как ще се осигурите? Туй, което ви осигурява на твърдата почва, ще ви причини смърт във водата. Тези десет килограма злато ще ви занесат на дъното, вие ще се удавите, ще изгубите своя живот. То е законът на съзнанието. Вие не считате, че грехът, който хората правят, е само външен. То е нещо вътрешно, на съзнанието. Щом стане каквато и да е промяна във вашето съзнание, вие се ограничавате. Щом се ограничите, вие изгубвате вашата свобода. Щом изгубите вашата свобода, идват всичките нещастия в живота. Изгубването на свободата показва, че вие сте далеч от Бога. Близо и далеч – това са разбирания. Ако разбираш Божията любов, ти си близо; ако не разбираш Божията любов, ти си далеч. Ние наричаме далечна работа това, от което не можем да се ползуваме. Ако не можеш да се ползуваш, ти си далеч. И тогава има известни признаци, от които човек може да познае дали е на прав път. Да ви дам една картина. Ако влезете в една болница, в една добре мобилирана стая – всичките добре мобилирани стаи аз наричам болници – във всяка една добре мобилирана стая турят по един болен на леглото. Ако този болен се държи добре за леглото, не иска да става, иска да му шетат, този човек не го очаква нищо добро. Но когато един ден е недоволен от леглото, че му се иска да стане, най-после става и казва: „Дотегна ми да живея в стаята на това легло!“ Този болен има надежда да се спаси. Казва: „Дотегна ми, няколко месеца съм лежал, заболя ме гърбът, не искам да лежа.“ Ако казваме, че здравето на този човек започва да се подобрява, този човек става здрав. Това са старите здания, в които вие живеете, това

са старите възгледи, от които вие умираете. Казвате: „Аз държа вярата на дядо си, баба си, майка си.“ Дядо ти умрял, майка ти умряла. Всички тия възгледи, които имате, всички тия гробища с надписи на велики хора – тук умрял еди-кой си велик човек – показват какви са вашите възгледи. Велики хора, пък умрели по гробищата! Гробищата, това са пътищата на човешкото отстъпление. Животът, който живеем, е място на нашето изправление. Умирането е признак, че не сме изправили своите погрешки. Връщаме се в живота, за да изправим своите погрешки. Защо иде човек на земята? – Да изправи своите погрешки. Казват: „Тук умрял един герой.“ Тия герои умират, защото не са изправили своите погрешки. Туй е по отношение на човешкия свят. Ще кажете: „Такъв е животът.“ Не, туй е за самосъзнанието на човека. Той съзнава, че се е родил и ще умре. Съзнава, че ще иде при Бога. Ами ако идете при Бога, там гробища няма. Ако влезете в другия свят, гробища няма да видите. По какво се отличава другият свят? – Че там гробища няма, болници няма, осигурителни дружества няма, заплати за работа няма, кухни да се готви няма, да ти слугуват няма. Всеки трябва сам да живее. Не се позволяват никакви магарета, никакви коне да ги товариш, никакви кокошки, дворът ти трябва да бъде чист навсякъде.

Вие като влезете в този свят с всичките ваши идеи на господарство, дето нищо няма, какъв ще бъде вашият хал. Пита някой: „Ще има ли ядене на оня свят?“ То е пак старият възглед. – „Ами какви ще бъдат там нещата?“ – Това са стари възгледи. Преди да излезете от Бога, къде бяхте, къде живеехте? Вие казвате, че от Бога сте излезли. Какви бяхте тогава? Не само да философствувате, да

се заблуждавате. Човек, когато е излязъл от Бога, той е като ангел – щастлив, радостен; всичкият свят, всичкият живот има смисъл. Той не се плаши, както сега се плашите от живота.

Сега на всинца ви трябва едно разбиране на живота. Не натрупване, за да бъдете добре. Аз разбирам да бъдете носители, да изпълните волята Божия, за да познавате закона на любовта. Ако ти обичаш, ако имаш любовта, ти придобиваш свободата, ти си свободен. Тогава всичките страдания, които сега изпитвате, щом разберете любовта, ще престанат. Вътрешните страдания ще престанат. За вас страданията ще бъдат една придобивка. Няма да имате тия тъмни неща. Казва някой, че цялата нощ страдал, молил се на Господа. По прав път си тръгнал. Защо си се молил? Разбирайте ме добре! – Ти може да страдаш за свои прегрешения, пък може да страдаш и за прегрешенията на другите хора. Една майка се моли цяла нощ за своя син, а той иде и пие някъде. Тя се моли, а той е в кривия път. Тя трябва да го повика и да му каже: „Ти вървиш по кривия път, търсиш удоволствия. А всеки човек, който търси удоволствия в света, той намира смъртта.“ Няма какво да се удовлетствуваш. Удоволствието ще го оставиш. Единственото удоволствие на човека е да се учи. Ти имаш един приятел не да се удовлетствуваш с него, не да се осигуриш чрез него. Ти имаш дом не да се осигуриш с дом. Домът е емблема. Домът дава идея за съвършен живот. Ако чрез любовта не можеш да намериш своя път да се освободиш, какво веруя имаш. Всичките веруя, които хората имат, те се спъват с тях. Ние вярваме, че Господ ще ни прости. Кога? – Трябва да измениш своите възгледи. Дотогава,

докато ти се плашиш, че може да сгрешиш, ти считаш, че грехът е нещо външно, ти не разбираш. Това е законът на твоето съзнание. Ти злоупотребяваш със своята свобода. Щом не пазиш свободата на другите същества, всякога грехът започва. Щом не пазиш своята свобода, щом не пазиш свободата на другите хора, ти вече имаш възможност да сгрешиш. Грехът оттам започва. Щом човек не пази своята свобода, грехът идва. Откъде произтича грехът? – Адам не запази Божията свобода, която имаше. Той не запази свободата на Бога в себе си и съгреши. Жената не запази свободата на Адама, която имаше в себе си, и тя съгреши. И двамата съгрешиха, защото не запазиха свободата, която имаха. Адам не запази Божията свобода, която имаше в себе си. Жената не запази свободата, която Адам ѝ беше дал. Тя, понеже излезе от човека, имаше неговата свобода. И двамата не запазиха свободата. Кои са причините? Де са причините? Казвате, понеже яли от забранения плод. Болестта не произтича от яденето. Болестта произтича от желанието да ядеш. Престъплението в света не произтича от това, че имало жена, а от желанието да имаш жена. Щом имаш желание, ти грешиш. Щом нямаш желание, не грешиш. Мислите ли, че този порядък на нещата, който сега съществува, е правият? Тогава рибите може да мислят, че са прави. Една риба ражда 500 хиляди деца. Прави ли е този порядък? Той е аномален порядък на нещата. Там децата не знаят майка си и баща си, не знаят коя е майката. Хвърля своите яйца, те се измътват и тя си отива по своя път. Аз навеждам тия факти на съзнанието, което имаме. Ние имаме едно криво разбиране за живота. Всички страдате и всички искате да се избавите от

страданията. Дойде някой при мене, казва: „Моли се за мене!“ Защо ще се моля заради него?

Тогава ще ви приведа един пример, който разправяше проповедник на една богата църква. Имало един богат християнин милионер, толкова упорит, че всички тормозел в църквата. Изпрашат един да му говори, той казва: „Свободен съм да правя, каквото искам!“ Най-после започват в църквата да се молят, да го изправи Господ или да го задигне, да се освободят от него. Ако един се махне, друг ще дойде. Злото е вътре в хората, не е в църквата. Най-после този богат християнин заболява, вика проповедника. Проповедникът казва: „Защо си ме викал?“ – „Моля ти се да се помолиш на Бога да ми върне здравето.“ Казва му: „Не мога да се моля заради тебе. Ти нищо добро не си направил. Какво ще туря под колената си? Нищо няма да туря пред Господа. Какво си дал, защо да върне Господ здравето ти. Един човек, който нищо не е дал, за него не се моля. Виж, ако раздадеш всичкото си имане на бедните, има какво да туря под краката си, ще се моля. Ако не дадеш, няма да се моля, ще си вървиш, откъдето си дошъл.“ Вие искате да направите добро. Аз съм виждал мнозина идват при мене с голямо тщестлавие, казват: „Това е наш познат. Да се помолиш за него, Учителю!“ Да се помолим да стане член на църквата, то е изгубена работа. Ще дадете пари някому, че да станете член на някоя църква. Всички църкви страдат от това. Че Христос казва парите да се раздадат на сиромасите. Другото е криво разбиране. Христос подразбира да имаш еднакво отношение към всички хора, в душата си да бъдеш готов да слугуваш на своите ближни. То е помагане на бедните. Ако в твоята душа

няма любов, всичко онова, което направиш отвън, нищо не струва. Не мисли, че като си дал някому сто или хиляда лева, ти си направил добро.

По някой път ме питат: „Ти български ли говориш или сръбски?“ За мене има един език в света. Много езици объркват умовете на хората. Ясно е, че има много езици и хората не се разбират. Питат: „Какъв език говориш?“ Българинът казва: „Как си?“ Англичанинът казва: „Хау ар ю?“ Турчинът казва: „Как ти е разположението?“ Има само един език – езикът на Божествената любов. Ако изучавате този език, ще бъдете щастливи. Всички други езици ще създадат нещастие на човека. Ние всички произхождаме от една фамилия. Казват, че хората са братя и сестри. То е вярно теоретически, не практически. Един брат яде за себе си и друг брат яде за себе си; една сестра яде за себе си, друга сестра яде за себе си. Всеки яде за себе си, а казват, че обичат другите. В какво седи любовта от това гледище? Да обичаш някого най-първо трябва да му слугуваш. Когато господарят се върне от нивата, той ще опретне слугата, ще каже: „Хайде сега да ми служиш!“ Слугата, който служи на господаря си, той го обича. Господарят седи, яде, той му служи. Като се наяде господарят, той ще седне да яде. Това е правото. Това е естественото проявление на любовта. Ти, ако не може да служиш на един човек да се наяде, ти не го обичаш; ако той не ти служи ти да се наядеш първо, той не те обича. То е външната страна. Ако ти най-първо нямаш в душата си идеята, че ти си слуга Божи, ти не обичаш Бога. Казваш: „Какво му трябва на Бога? Той всичко си има.“ Ти криво разбираш. Силата на Бога не седи в онова отвън, което има. Туй, кое-

то ние отвън виждаме, то не е създадено заради Бога, то е заради нас. Бог създаде света заради наше забавление. Той не го създаде заради себе си. Той си има друг свят, който не разбираме какъв е. Казвате, че Господ има нужда от този свят. За забавление е този свят. Ние трябва да разбираме. Ти се мъчиш 40 – 50 години да спечелиш десет килограма злато. След като спечелиш, ще умреш. И ти считаш, че си спечелил много. Ако ти се мъчиш 10 – 20 години, за да станеш светия, двайсет години иждивиш в пустинята, за да станеш добър, то е криво разбиране. Десет години иждивите, за да изпусталееете, и казвате: „Грехът е в многото ядене!“ После мислите, че човек не трябва да е много красив. Аз виждам много жени, които са калугерки. Мъжът ѝ ревнува, не иска да бъде красива. Казва: „Не ми трябва красива жена, другите мъже да я обичат.“ Ииска да е жълта, очите ѝ потъмнели, да не е красива. Така са мъжете, така и жените правят. Ако мъжът е много оправен, малко е опасно да му вярва. Щом е болен мъжът, не може да го подозира. Оставете това подозрение, което хората имат. В живота и религиозните хора, и верующите, и светските хора имат същото подозрение. Питат: „Този човек за любов говори, но има ли тази любов?“ Говори за истината, ти го подозираш; говори за вярата, ти го подозираш. Не подозирайте!

Аз мога да ви разправам как са се зародили болестите, но нямам силата да ги лекувам. Представете си, че не говоря за болести, но хвана болния за пръста и той оздравее. Аз имам един цяр. Казвам: Ти си се заблудил, като вярваш, че на този креват ще оздравееш. Ако станеш от кревата, ти ще оздравееш. После какво правя?

Ако той не повярва в това, аз имам един по-лесен начин да оздравее. Болният казва: „Не мога да стана.“ Аз дравам една клечка кибрит та запаля дрехите му. На слугите казвам какво съм направил, те да се не месят. Като започне да гори, няма да се мине половин час, ще излезе. Ще видите, че ще се освободи. Щом изгори сламеника, той оздравее вече. Туй е вярно. Щом човек забогатее, става мързелив за работа. Мисли, че има пари в банката, не отива на работа. Днес не отива, утре не отива, щом загуби парите, казва: „Какво да правя?“ Иска да се учи, иска да работи. Това са промени. Пита: „Защо идат тия страдания в света?“ – Изгубил си парите. – Защо? – Господ иска да идете да се учите. Всичките нещастия, и най-малките, които идат, са промяна, за да излезете от едно лъжливо положение, в което сега се намирате. То е път на изкупления, докато дойдете до онзи мир, в който искате да живеете.

Идва един човек, иска да се нахвърли върху мене. Той мисли, че съм препятствие за него. Защо иска този човек да се нахвърли, да ме критикува? Каква е причината? – Понеже той мисли, че съм взел парите, че съм взел службата или съм някакво препятствие. Следователно той иска да се освободи от единствената причина, за да бъде щастлив. Ако в моето присъствие ти си нещастен, ако аз си замина, ти ще бъдеш два пъти по-нещастен. Нещастieto е да имаш два крака, които не устояват на човешкия организъм, но по-голямо нещастие е, ако единият крак си заминеш. Нещастieto ще бъде двойно. Нещастие е човек да има два крака, защото животните имат по четири, но имат четири пъти по-големи нещастия. Господ казва на човека: „Не ти трябва да ис-

каш да имаш четири крака.“ Той се държи за материалния свят. Казвам му: Ти трябва да напуснеш сега материалния свят на двата крака.

Сега ние ще минем към разбирането на съзнанието. Външните форми нас не трябва да ни отвличат. Ти страдаш, трябва да знаеш защо страдаш. Ти ще кажеш, понеже пари нямаш, приятели нямаш. Това е заблуждение. Ти си се заблудил, понеже не разбираш, искаш да се осигуриш, да се удоволствуваш, искаш всичките хора да те обичат. Ти не искаш да работиш за Бога; искаш хората да те почитат, да мислят, че си учен човек, че си силен човек. Искаш да ги заблудиш и казваш: „Ако вие говорите това за мене, аз ще направя това за вас.“ Не уповайте на тия заблуждения. Майка ви временно може да ви помогне; тази майка трябва да ви храни, но един ден сами трябва да ядете. Когато се отделите от майка си, какво ще правите? Сега някои от вас може да влязат в смущение от старите си възгледи. Но ще дойде един ден, когато старите ви възгледи ще се обезценят, тогава какво ще правите?

Има такъв един пример за обезценяването на германската марка. Един българин вложил в банката 600 000 германски марки. Казва: „Осигурих се!“ Обаче след обезценяването на германските марки, пишат му от банката да дойде да си изтегли парите, понеже не могат да водят сметка за толкова малка сума. 600 000 германски марки стрували 40 стотинки. Чиновникът му казва: „За да може да водим сметка, аз ви давам два милиона марки.“ Те струват колкото българските десетачета. Казвам: Всичкото богатство, всичкото знание, което имате, ще бъде равно на 40 стотинки. Това ще бъде вашата опит-

ност. Какво ще правите тогава? Един ден, ако не можете да имате това богатство, като изгубите 600 хиляди марки, във вас се заражда колебание, вие сте готов да си теглите куршума. Че какво разбиране има в това? Това са хората, които казват: „Ние сме хора на 20 век, ние имаме свобода, ние сме християни. Какво е казал Христос, то е далечно разбиране, то не е съвременно разбиране.“ Всички казват: „Ти се осигури, пък си накриви шапката.“ Тия криви шапки нищо не допринасят. Казват: „Осигурени сте!“ Но сигурност в света няма. Това е осигуровка на опозиция. Защо си опозиция? – Защото не разбираш нещата. Някой говори, не ти е приятно. Казваш: „Аз имам особено мнение.“ За мен не е важно какво мнение имаш ти, нито аз какво мнение имам. Безразлични са тия мнения. За мене е важно в дадения случай онова, което аз говоря, реално ли е или не; отговаря ли на истината или не; съществува ли то в природата или не. Онова, което ти говориш не ме интересува. Твоето произхождение не ме интересува, но онова, което ти казваш, вярно ли е. Не само да е вярно, реално ли е, съществува ли като реалност. Ти говориш за любовта. Тъй, както ти говориш за любовта, това не ме интересува. Някой казва: „Обичам те, искам да те прегърна, искам да те целуна.“ При прегръщането той иска да вземе нещо от мене. Той казва, че ме обича, за да вземе нещо от мене. Един дойде, после друг дойде – вземе. Питам: Каква любов е тази, която взема, а не дава? Всички хора страдат от любов; всичките хора страдат, че са неразбрани. Защо е неразбран? – Защото не са му дали. Колцина ще намерите, които дават. Аз наблюдавам в Америка. Там се проповядва на християните да дадат нещо. За да даде

човек, трябва да бъде щедър. Едва ли ще му се откъсне от сърцето хиляда-две хиляди лева и казва, че много дал. За едно удоволствие ще даде хиляда лева и няма да са много. Това е външната страна.

За хората на новата епоха, ако любовта не стане като един закон, животът е неразбран. Първото нещо е свободата, да бъдеш свободен. Човек да се освободи от всички свои ограничения, смущения, страдания, недоволства, гняв. От всичко това трябва да се освободи, за да се почувствува като човек, който е новороден. Да се новороди човек, разбирам да се освободи от всичките противоречия, които има в себе си. Всичко това, което съществува сега на земята, това е заблуждение; заблуждение е за онази велика истина, към която се стремим. Повеите, пелените са заблуждение за възрастния човек. Ако той уповава на тия пелени, на тия повои, това е заблуждение. Ако ти уповаваш на своите буквари, какво ще научиш? Навремето, каквото си научил, е било на място. Но сега нищо няма да научиш. Какво ще уповаваш на една граматика или на една читанка, или на една логика? – Логика трябва да има човек. Аз мога да ви говоря много логически. Казвате: „Ама мисълта трябва да бъде стегната.“ Всичката европейска мисъл е стегната, но и ние сме стегнати от тази мисъл, не сме освободени. Де е свободата? Казвате: „Човек да има свободен поглед.“

В какво седи свободният поглед? – Свободният поглед на човека зависи от неговата права мисъл; свободният поглед на човека зависи от неговите прави желания; свободният поглед на човека зависи от неговите прави постъпки в дадения случай. Свободното съзнание седи само в едно велико съзнание – Бог, като една вечна

независимост, от която зависи неговото щастие. Нашето щастие не зависи от хората, от този, онзи, от проповедниците. От никого не зависи. Казвате: „Аз в Бога вярвам.“ Страдаш ли? – „Страдам.“ – Ти се заблуждаваш. Трябва да търпиш. – „Не мога да търпя.“ – Ти се заблуждаваш. Докато не се научиш да търпиш, да носиш всичките несгоди в живота, ти в новия път не може да влезеш. – „Аз съм нетърпелив.“ – Колко си нетърпелив сега? – Ако влязат хиляда въшки в моята глава и ме безпокоят, казвам: Защо създаде Господ тия въшки? – Роптая. Няма какво да питам защо Господ е създал въшките, а ще взема гребена, ще ги извадя, ще ги туря на земята и ще кажа: Работете. – „Ние може да измрем!“ – Може да измрете, моята глава не е място, дето можете да живеете. Ще работите, както аз работя. Тази глава е родена да мисли, не е родена за въшки. В главата си не нося въшки. Ако вие допуснете в главата си една въшка, аз ще ви кажа кои са вашите въшки. – Всички ония неправилни мисли, неправилни желания, това са все въшки, които живеят във вашите мозъци. Какви хора ще бъдете вие, ако в мозъците ви живеят такива въшки? Вие ще кажете, че сте окултисти. Благодарим. Вие сте хора роби на въшките. Казвам: Долу въшките! Вие ще ми кажете, че не сте от тях. Аз се радвам, че не сте. Сега не искам да ви обвинявам. Ако дойда с моя гребен и не намеря никаква въшка, казвам: Моите почитания! Но ако намеря, безцеремонно казвам: Това не е за вашата глава. „Ама ние се мъчим.“ – Не е въпрос вие дали се мъчите. Аз не искам да се мъчите. Човекът на свободата не се мъчи. Ние се мъчим, когато не живеем по Бога. Без любов мъчение има, с любов мъчение няма. Всич-

ките хора, които живеят без любов, това е свят на безлюбие. Раят е място на любовта. Някой казва: „Ако имаш любов, в рая ще бъдеш, ако нямаш любов, в ада ще бъдеш.“ Ако нямаш любов тук, на земята, пак си в ада; ако имаш любов, си в рая. Без разлика е това. Ако ти допуснеш любовта само за една минута, ще излезеш от най-лошото положение, ти си в рая; ако само за една минута се отпуснеш, ти ще идеш в ада. И тогава, щом страдате, отвън любовта сте; щом се радвате, вие сте при вратата на любовта. Щом сте изгубили вашия вътрешен мир, вие сте излезли из вратата на любовта; щом мирът дойде, вие сте при вратата на любовта. Закон е това – трябва да разбирате. Ние сме в един процес на усъвършенствуване. Съвършеният път е път на любовта. Ти като влезеш в пътя на съвършенството, той е истинският път. За мене пътят за съвършенство е път на любовта. Той е път, който никога няма да се свърши. Той е път, по който човек ще придобие всичко. Това е пътят, в който вие ще придобиете своята свобода; не ще придобиете, но вие в него ще намерите вашата свобода, в него ще се научите да обичате Бога, в него ще се научите да обичате вашите ближни; в него ще се научите да разбирате смисъла на вашия вътрешен живот. Та казвам: То е без опозиция, без осигуровки във вашето съзнание. Всяка опозиция е кривият път, всяка осигуровка е кривият път. „Ама да бъдеш добър!“ Това са само спънки. Не искайте да бъдете добри в този смисъл. Имайте желание да разбирате пътя на съвършенството. Не мислете дали сте добър или не. Лош ли си или си добър, това е относителна работа. Добър си, понеже си свободен; лош си, понеже не си свободен. В твоята власт е да бъдеш свободен. В

твоята власт е да обичаш. Кой ще те научи да обичаш, кажете ми? Ти казваш: „Аз не мога да обичам.“ Че кого ще обичате? Затова Писанието казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила и ближния като себе си.“ В тия два закона седи благо то на човека. Аз казвам тъй: Да обичаш Бога и да обичаш ближния, в това седи разрешението. Това е само пътят на съвършенството, в който ти може да влезеш. Като влезеш в този път, ти сам да съзнаваш, да живее това в съзнанието ти; ти сам да живееш, да няма хора около тебе, ти сам да бъдеш, тогава ще чувствуваш онази вътрешна свобода. Няма да бъдеш роб на съмнения, няма да те е страх какво ли мисли Бог заради тебе. То е много реалистично разбиране.

Питат: „Ще дойде ли Христос на земята?“ – То е криво разбиране. Христос няма да дойде отвън, както вие Го очаквате. Да дойде Христос, това значи да дойде любовта. Любовта е, която ще те свърже с Бога, да познаеш, че Бог ти е баща. Не да се не мъчиш. Вие всички, които се мъчите, не сте ли от онези блудни синове, които напуснахте бащиния дом, ядохте и пихте? Не сте ли вие всички от тях. Някои от вас едва сега помислят да се върнат в дома. Разкаяхте се. Млади сте, като се върнете, ще кажете на баща си всичко, каквото научихте: „Не сме достойни да се наречем твои синове, съгрешихме пред небето и пред тебе, направи ни като един от твоите слуги.“ Тия възгледи, които имате за Бога, ще ви препоръчат. Кажете ми какви възгледи имат хората за Бога? За себе си казвам какви възгледи имам. Ако мене ме безпокоят хората, това не е правилен възглед. Мене греховете на хората не ме безпокоят, нито пък техните милиони ме

радват. Защото, ако се радвам на една добродетел, има една опасност – аз ще я пожелаая. Аз не се радвам, че един човек има една добра жена или че някой има някаква грозотия. Казвам: Доброто е намясто и лошото е намясто. Но и лошото и доброто са спънки. Колкото и да е добра, тя е спънка.

Тялото, колкото и да е добро, то е спънка за мене; колкото и да е хилаво, то е пак спънка. – „Свободен ли съм?“ – Не. Дотогава, докато ти си в това тяло – аз разглеждам въпроса малко по-другояче – ти не си свободен. Аз разглеждам човешката мисъл. Както човек мисли, това е човекът. В дадения случай нито една нечиста мисъл! Всичко това трябва да бъде чисто в мене. Такива хора сега трябва. Всички можете да бъдете такива. Право казва Христос: „Ако не се отречете от всичко старо?“ Какво разбира? – Да се отречете от всички стари възгледи на миналото. Някой е мохамеданин, да се отрече от Мохамеда; някой е израелтянин, да се отрече от Мойсея, от Християнството ще се отречеш. Външната страна е това. Всички тия народи не са ли християни? Какво правят тия християни? Хиляди оръдейни гърла обърнати, един ден ще се бият. Какво християнство е това? Какво ще допринесе? То е криво разбиране. Казвам: Въпросите в света ще се разрешат, когато хората приемат любовта. Аз проповядвам, че хората трябва да внесат Божията Любов. Тогава ще имаме държава. Не е лошо, че има държава, не е лошо, че има народност. Тия народности в света имат свое предназначение. Срецнеш един французин, да го обичаш. Срецнеш един сърбин, да го обичаш.

Сега в света има много езици. Един нов език трябва да се внесе – езикът на любовта. Българският език няма

да бъде езикът на небето, нито сръбският, нито английският, нито френският, нито руският, нито еврейският, нито санскритският. Бог влезе в рая, като каза: „Адаме!“ С кой език му говори? Ние го превеждаме на български. Това са последните думи на този език. Това беше краят на Божествения език. „Адаме! – „Чух гласа Ти, но се убоях.“ Тия бяха последните думи, които Адам чу. Господ го изпъди. Оттам насетне не му говори, изпъди го, но му говори по друг начин. Човекът, като излезе от рая, научи всичките езици. Сегашните езици са извън рая. Сега вие говорите езика извън рая, забравихте езика в рая. Аз ви говоря като индивиди. Като дойдете, да разберете. Аз не разрешавам, дали човек трябва да бъде богат или сиромаш. За мене този въпрос е безпредметен. За мене е важно обичаш ли хората или не ги обичаш, обичаш ли ближните или не. Защото в това седи твоята свобода, твоето бъдещо повдигане. Ако туй разбиране не дойде, свобода в света не може да има. Ако започнете да обичате, тогава ще дойде щастието.

Христос казва: „Когато Син человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра в съзнанието?“ Защото вярата е път към новото разбиране. Някой път, като говоря, вие казвате: „Говори ли право или не?“ Други искат да знаят дали съм Христос или не. За мене това не важи. Дали съм аз Христос, този въпрос аз го зная, вие не го знаете. Дали говоря право или не, аз го зная, аз съм авторитет в дадения случай, аз го зная. Аз не обичам опозицията. Може да критикувате, защото критиката според мене е един метод за намиране на истината. Опитайте нещата. Даден ви е хляб. Не искам да вярвате, опитайте го! Ако отговаря на онова, което казвам, вземете го; ако

не, оставете го настрана. Нещата трябва да се турят на опит. Туй разбираме „един е вашият учител“, подразбира вътрешната страна на живота. То е вътрешната страна, на която Бог се открива само по един начин на душата. Единственият път, по който Бог се открива на човешкия ум, на човешката душа, на човешкото сърце, на човешката сила, то е пътят на любовта. Ако ти можеш да обичаш Бога, тогава Той ще ти се открие. Щом Бог ти се открива, ти си свободен, ти можеш да живееш в Него, както ти си свободен в себе си. Както Той е силен и мощен, Бог в тебе ще бъде силен, мощен. Подразбирам Бог, като живее в тебе, всичко е възможно. Единство на съзнанието е Той. Сега може да влезе едно малко противоречие – как да Го намерим? Не търсете нищо. Вие се спрете в себе си и си кажете: Защо страдате, защо се заблуждавате, защо се съмнявате, защо се страхувате, защо се сърдите и т. н. – Малки неща. После някой път някой от вас е неразположен да се моли. Как разбирате? Молба може да има само, когато ти обичаш. Без обич никаква молба не може да има. Молбата, аз разбирам, това е начало на правилния език. Ако ти не говориш истината, не може да се молиш. Всеки човек, който говори истината, той може да се моли. Под думата „истина“ разбирам: това е правото разбиране, правият метод, в който няма никакви заблуждения, в който няма изключения. Истината, това е закон. И Христос казва тъй: „Ако не простите прегрешенията, вие не можете да се молите, не може да бъде послушана вашата молба.“ Ще мислиш в съзнанието да свършиш Волята Божия. Няма да мислим, че ние ще живеем тъй. Ние не можем да се освободим от миналото. Ние сме дошли да

изправим миналото. Ние, за да не умрем, трябва да изправим миналото.

Ако дойде сега Мойсей, какво ще проповядва? Мойсей ще каже: „Изправете сега погрешките, защото всички ще умрете.“ Всеки учител, който и да дойде, ще каже: „Изправете вашите погрешки, за да не умрете.“ И Христос, и Мойсей, който и да дойде, все същото ще каже. Не е въпрос да вярваме в Мойсея, но да изправим погрешките. Ами че Мойсей казва: „Бог ще издигне за бъдеще един такъв пророк. Който не го слуша, ще бъде изтребен от земята.“ Както първият човек, и ти ще бъдеш. Първият човек не послуша любовта и той беше изтребен. Ако и ти не се подчиниш на закона на любовта, и ти ще бъдеш изтребен. Тъй седи въпросът. Всички тия, които не служат на любовта, ще бъдат изтребени. Сега вие сте призовани да изпълните този велик закон на любовта, да изпълните този глас на любовта, който казва: „Адаме, къде си?“ Всички вие сте скрити в шубраците, вие сте правоверни евреи, българи, французи, англичани. Бог казва: „Адаме, къде си?“ Ти казваш: „Господи, чух гласа Ти, но аз съм българин, аз съм англичанин, аз съм французин.“ Казва Господ: „Кой ти каза, че си българин?“ Според мене българин е онзи, който обича, който е умен, който говори истината. Французин е онзи, който знае, който говори истината. Англичанин, сърбин, русин, всички са такива, ако не, са голи хора. Единство трябва да има. Има едно различие. Като се родил, всеки един от вас има известни заложби. Трябва да вярвате в онова, което Бог е вложил. Не вярвайте във вашите работи, които ги няма. Вярвайте в онова, което е заложено във вас, него трябва да развивате.

Сега много работи мога да ви говоря, мога да ви дам два милиона марки като онзи българин, но ни най-малко няма да се измени вашият живот. Ако станете член на някоя църква, това няма да ви измени. Но ако вие влезете в пътя на любовта, ще се измените. Тогава ще се създаде новият човек. Трябва да се създаде във вас туй, което Писанието казва: „Човек трябва да се роди изново.“ Аз наричам новораждане влизането в любовта. Да се освободи човек от всички несгоди на живота, не да напусне земята, но да бъде тих и свободен, да бъде господар. Той ще бъде като един грънчар, който прави гърнета колкото иска, прави най-хубавите гърнета и ги раздава на хората. Той е готов да работи.

Светът не е лош. Лошото е в нас, в нашето разбиране. Ако ние разбираме нещата, ако ние разбираме света, ще видим, че имаме условия за добър живот. Ние чакаме да се подобри светът. То е едно заблуждение. За болните светът е лош, за здравите светът е добър. За богатите светът е добър, за сиромасите светът е лош. Това е в тяхната вяра. Накарай бедния да вярва и неговото положение ще се измени. Казва: „Нямам пари.“ Казвам: В тебе има една дарба – ти можеш да пееш, имаш отличен глас. Ти, като дадеш един концерт, ще имаш два милиона. За половин час попей на тази публика, ще имаш нужното. Дойде някой при мене, казвам му: Ти имаш дарба магнетическа, можеш да лекуваш болести. Покажа му закона. Казвам: На еди-кой си богат човек дъщеря му е на умираше, излекувай дъщеря му, ще се уредят работите ти. Това са пак заблуждения. Казва: „Да го имам.“ Вие имате всичко. Ако при ума, който Бог ви е дал, сърцето, което Бог ви е дал, духа, който Бог ви е

дал, ако при всичко това, което имате се считате бедни, нещастни, аз не зная какво да мисля.

Без опозиция, с критика. Без удоволствия в света да се удоволствувате. Всички сте нещастни, понеже няма кой да ви обича. Обичта е удоволствие. Ти не се нуждаеш да те обичат. Ти не мисли дали те обичат. Ти си обичан. Тебе Бог те обича и те е пратил на земята. Ти се нуждаеш да обичаш. Казвам сега: Всички на работа! Да почистите вашето съзнание. Идете да работите на Божествената нива. Тази нива е вътре във вас. Работете върху вашето съзнание, докато един ден съзнанието за Бога изгрее, та всички тия мъчнотии, страдания, противоречия, които съществуват вътре, всичко туй като змийска кожа да се снесе и вие да се почувствувате като новородени. Детето ще прогледне и туй дете е, което ще управлява света. Вие ще бъдете господари на вашия живот. Тогава ще ви проговори Бог: „Адаме, къде си?“ Вие ще знаете каква е първата дума, която Господ казва: „Извън рая!“ Но не знаете онази магическа дума, която сте изгубили.

Първата дума – когато се събудило неговото съзнание, Бог му казал една дума. Тази дума търсете, това е животът. Като вдъхнал диханието в неговите ноздри, казва Мойсей, казал му първата дума, и той като чул тази дума, станал жива душа. Сега човек е живототворящ дух. Каква е тази дума? Тя е дошла по закона на любовта. Думата, която освобождава човека от всички несгоди, от всички ограничения, от всички робувания на земята. Никой не я знае. Когато чуете тази дума, вие ще се освободите. Не мислете, че сте чули тази дума, не се заблуждавайте. Трябва да се научите правилно да мислите. Разбиране трябва.

Сега ви пожелавам да бъдете свободни, да чуете не последната дума – вие сте я чували, нея знаете – да чуете първата дума, която Бог казал на човека. Желая на всинца ви да чуете тази дума. Това е моето пожелание.

Божията Любов носи пълния живот.

34 лекция от Учителя,
държана на 12 юли 1935 г., София, Изгрев.

ДВАМАТА ПЪТНИЦИ

„Отче наш“

Размишлявайте върху стиха „Всяко дърво по плода се познава.“ Допълнително „Всяка причина от своите последствия се познава и всеки човек от своите дела.“

Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Научно казано, да знае качествата и свойствата на нещата. Какво трябва да разбирате под думата „качества“? От първата буква вече имате едно значение. В думата „свойства“, от буквата С, от характера на тази буква вече има друго значение. Думите „свойство и качество“ от първите букви, с които се пишат, вече имат две значения. Изобщо човек трябва да има нещо, на което трябва да разчита. Силният човек на какво разчита? – На своята сила. Ако не можеш да разчиташ на своята сила, това сила ли е? Добрият човек на какво трябва да разчита? За мене доброто е нещо неопределено. Какво е доброто в дадения случай? Какво е доброто – качество или свойство на човека. Сладчината на един предмет свойство ли е или качество? Определете добре! Сега да се отклоним малко.

В даден случай вие трябва да имате една представа за живота. В даден случай ти не може да бъдеш едновременно господар и слуга. По какво се отличава господарят? По какво се отличава слугата? Можеш да бъдеш господар отвън, може да бъдеш господар отвътре; можеш да бъдеш слуга отвън, можеш да бъдеш слуга отвътре. Вие поставяте една философия, която не е пра-

ва. Казвате: „Тя е майка.“ Какво подразбирате под думата „майка“? Можете ли да бъдете майка без дете? Жена, която няма дете, може ли да бъде майка? – Не може. Баща може ли да бъде, ако той няма дете? – Не може. Вие искате да бъдете господар. Как – отвън или отвътре? Какъв е външният господар? – При дадени условия ще бъдеш богат, ще имаш къща, ще имаш ниви, ще имаш обществено положение. Добре, ти си господар, имаш богатство, искаш да строиш къща, но не си умен. Господар си, пари имаш, обществено положение имаш, но не ти стига умът как да се построи къщата. Има един господин, който не е богат, няма туй положение, но му стига умът да строи къщи. Викаш го: „Иване, ти хубаво строиш къщи, искаш ли да построиш такава и такава къща?“ Иван започва да разправя как ще бъде. Виждаш, че планът е хубав, и най-после казваш: „Направи я тъй, както казваш, аз ще платя!“ Питам: Този слуга ли е или господар? Тогава този строи къщата, другият дава средствата. Едновременно имаме двама господари: единият, който строи къщата, е вътрешният господар, този, който дава парите, е външният господар. Тогава вътрешният господар е външен слуга; другият, външният господар е вътрешен слуга. Заплетена работа малко. Може да нямаме никакво богатство и пак да бъдете добър човек. Ще ви приведа един малък пример. Винаги представят богатия човек голям. Не може да представиш силния човек дребен като мушица, все ще го представиш като някой слон. Такава е идеята – нещо грамадно, силно. Вие казвате: „Виден човек, такива мустаци, такива ръце, силен човек.“ Първоначално героите са били много по-големи. Но както и да е, преувеличение има. Ще посмалиш мал-

ко, ако е преувеличено. Преувеличението или намаляването зависи от очите. Някой път нещата са преувеличени – очите са такива; някой път нещата са намалени – очите са такива. Когато обичаш някого, казваш: „Този човек е гений.“ Щом не го обичаш, ти го туряш надалече. Щом го обичаш, от коя страна го държиш? Две страни има: с едната увеличаваш, с другата намаляваш. С голямата страна го туряш, увеличаваш, казваш: „Гениална работа!“ Като обърнеш голямата към него, малката към тебе, казваш: „Не го бива.“ Туй се прилага в живота.

Ние се отклонихме от въпроса с посторонни работи. Направил си една дреха, хрумне ти – ярка, синя ли да бъде, жълта или бяла. Защо да не бъде ярка? Донякъде да бъде синя или бяла, или жълта, или пък може да бъде зелена. Коланът какъв трябва да бъде? – Бяла дреха с жълт колан. Жълтият колан това качество и свойство ли е? Със зелен колан, със златен колан, с копринена дреха, с какво трябва да бъде? Каква трябва да бъде дрехата? – Твоята дреха трябва да бъде добър проводник на ония сили, които изтичат от тебе. Тази дреха, която носиш, трябва да бъде добър проводник на всички ония сили, които изтичат от тебе; да бъде добър проводник на онова, което възприемаш. По това се отличава хигиеничната дреха. Щом дрехата е добър проводник, тя е дреха на един гений, на един светия. Щом дрехата не е добър проводник, тя е дреха на един обикновен човек, на един глупак. На всички глупави хора дрехите им са лоши проводници. Туриш му една дреха, да бъде добър проводник, този човек почне да поумнява. Но и на най-умния човек, ако туриш една дреха лош проводник, и светия да е, той ще почне да се изменя. Каквато е дрехата на

човека, такъв е и човекът. Дрехата, това е неговата кожа. Това е божествената дреха, която има. Тя е първата дреха, която Бог турил на човека. Всичкият живот на човека седи в неговата кожа. Щом промениш кожата на човека, да стане добър проводник, да дава и да възприема, от това зависи всичката му дейност. Мозъкът зависи от повърхността, силата на мозъка зависи пак от повърхността на тази дреха. Силата на земята зависи от кората, от външната страна. Тази дреха, в която е огъната, това е дрехата отгоре, тя е която ражда всичко. Тя крие всичките богатства, външната страна е, в която растат растенията. Надолу, в земята тя няма тази сила, тази плодовитост. Някой път вие изисквате да ви се казват дълбоки работи. Питам: Ако се извади вода от хиляда метра, от две хиляди метра дълбочина от един кладенец и ви дам друга вода от повърхността, коя вода ще предпочетете, коя вода е по-хубава? (От повърхността.) Защо? – Защото е по-близо до слънцето и неговите енергии.

Сега на какво трябва да разчитате? Кое е онова, на което трябва да разчитате? Трябва да имаш в себе си нещо, на което да разчиташ, което при всичките условия да не се изменя. Ако е на физическото поле, да се не огъва, да не се чупи. По отношение на духовния свят какви трябва да бъдат качествата? – Туй, на което трябва да разчиташ, едновременно не трябва да бъде нито много горещо, нито много студено. Защото, ако е много горещо, ще те изгори, ако е много студено, ще те изстуди. Нито много горещо, нито много студено трябва да бъде. А какво трябва да бъде? Една нова дума трябва да се измисли, която трябва да изразява, че нещо е нито много студено, нито много горещо. Щом човек се много разго-

рещява, може да стане пакост. Някой път във вагоните турят предпазителни устройства, за да не се нагорещяват много. Щом много се нагорещят, спира се движението. Щом човек се нагорещи някъде, спира се движението.

За да се образува един подтик в света, да се образува един подтик във вас, в каквато и да е посока, трябва да имате две противоположности. Една точка, от която да започне вашето движение, и друга точка, в която трябва да свършва. Как наричате вие тази точка? Първата точка, от която вие изхождате, е един малък подтик, от който излизате навън. Туй го наричат причина. Там, където спирате, какво е? – (Последствие, резултат.) Значи правите един превод. Там, дето започва, е причина; дето завършва – последствие. Последствието всякога ще отговаря на онази причина и причината ще отговаря на последствието. Питам: Доброто на какво е последствие? В даден случай, за да бъдеш добър, трябва да бъдеш последствие. Правиш добро някому, последствие е, имаш известни съображения. Онези, които обичаш, към тях ти си добър; онези, които не обичаш, към тях не си добър. Следователно в дадения случай причината на доброто е любовта. Доброто е последствие на какво? – На любовта. Ти не може да бъдеш добър, ако не обичаш. Доброто е последствие на любовта. Когато обичаш, ти искаш естествено да бъдеш добър; когато не обичаш, ти не можеш да бъдеш добър към него. Говорим сега от какво произтича любовта. Когато любовта се проявява в съзнанието, от нея произтича доброто. Майката, която обича детето, е много добра, тя му пригажда на всичко. Доброто е като един резултат, който произтича от любовта. Какво ражда любовта сама по себе си? – Любовта е един вътре-

шен подтик. Доброто е един резултат. Следователно ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш. Туй е вярно. Ти ако не свържеш така доброто, нямаш наука. За да имаш наука, трябва да знаеш какво нещо е доброто, как да го намериш. За да намериш доброто, трябва да намериш любовта. Значи любовта е чукът, чукането, набиването на гвоздеи. Ти ако нямаш чук, с какво ще набиеш гвоздеите? Набиването на гвоздеите ще бъде резултат. Трябва да имате една наука, на която да разчитате. В дадения случай трябва да знаете да работите.

Допуснете, че вие се обезсърчите. На какво се дължи обезсърчаването? – Обезсърчаването подразбира, че вие сте далеч от любовта, далеч от знанието. Понеже нямате любов, нямате и знание. От любовта иде доброто в света. Щом иде доброто, то е вътрешната връзка за онова, което ти искаш да постигнеш. Ти можеш да постигнеш това, което искаш, само по пътя на доброто. То е крайният резултат. Там е онова, което ти искаш, което желаш. И доброто ти ще туриш като при касиер на една банка. Какво е доброто? – Доброто е честно, то е справедливо. Какво подразбирате под думата „честност“? Честен човек е, който държи на думата; безчестен е, който не държи. Честният, каквато дума каже, изпълнява я. Той не обещава онова, което го няма. Добрият човек, честният човек мисли. Ти не мислиш за онова, което не може да направиш. Защо ще говориш за онова, което не може да постигнеш. Не говори за онова, което не може да постигнеш. За пример не казвайте: „Ти светия ли ще станеш?“ – Това е неопределено. Светията е един отличен слуга. Той не е господар. Най-добрите слуги, които аз зная в света, това са светиите. По-добри

слуги от тях няма. Светията работи и не прави никакви погрешки. Сега аз вземам светията и гения. Геният е господар, светията е слуга. Геният е отвън, има всички неща отвън, той има физическите работи. Светията е отвътре, той знае как да слугува. Геният знае как да заповядва; светията знае как да работи отвътре. Геният, ако няма качествата на светията, той нищо не може да свърши. Той има всичките условия, но работа не може да свърши. Ако ти не си светия в даден случай, ти не можеш да свършиш работата както трябва. Аз изваждам едно правило: никой от вас не може да прокопса, ако едновременно не е светия и гений. Не може да успее оня, който отвън не е гений, а отвътре светия. За да ти тръгне в света, трябва да бъдеш гений отвън и светия отвътре. Това са максими, това е наука. Питат: „Какво е окултната наука?“ – Окултната наука е да бъдете гений отвън и светия отвътре. Светия да бъдеш, да знаеш да направиш работите, и гений – да заповядваш на времето, да дадеш разпореждане навреме. Щом не даваш нареждания навреме и не заповядваш навреме, ти не си господар. Да кажеш една дума намясто, това е гениалност, а да дойдат последствията, това, което душата носи, ти си турил качествата на светията. На думите трябва да знаеш как да заповядваш. Сега казвате: „Ние не можем да бъдем гении.“ Че как ще бъдете гении? Вие не знаете да управлявате езика си. Най-първо гениалността започва с управляване на езика, да знаеш как да го мърдаш. Знаете ли как да си мърдате езика? Ни най-малко не мърдате езика си, както трябва. Ако мърдаш езика си, както трябва, трябва да знаеш какво ще произлезе. Някой път една дума, казана не на място, може в ред поколения

да те измъчва. Има думи, като се изкажат, не се връщат назад, имат лоши последствия. Не всяка една дума носи последствия. Казвате: „Защо законът е такъв?“ Думата е следствие от една човешка мисъл. Ти не може да се изкажеш, зависи от силата на човешката мисъл, от човешките чувства. Ако твоите чувства са взели участие в дадения случай, тогава думата ще бъде силна.

Сега въпросът беше за следното: Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Ще разчиташ в себе си на любовта, ще разчиташ и на доброто в дадения случай. Не доброто, какво хората мислят за тебе. Представете си, че аз имам една магическа лампичка, нося я в джоба си. Идвам до една заключена врата, изваждам лампичката, цъкам и вратата се отваря. Аз имам магическа лампичка. Виждам човек, окован във вериги, изваждам лампата, запалвам я, веригите падат. После срещна един разбойник, турил си своите револвери. Изваждам своята лампичка – онзи носи нещо външно, аз нося нещо вътрешно – като насоча лампата, падат ръцете. Казвам: Това е знание. Ако вие във вашия ум имате по една лампичка, която, като я насочите, навсякъде да ви се отвори пътят, да падат веригите, кобурите и всички тия работи – вие имате знание. Ако аз хлопам и чакам да ми отворят, нямам знание. Няма да го чакам, той спи, не отваря вратата, ще мина. Даже ако на пътя ми е турена една стена, ще завъртя своята лампа, ще направя дупка, ще мина през нея. Ако има тел, ще я скъсам, ако е стълб, ще го съборя, или дупка ще направя. Вас ви е страх да не съборите вашите стари традиции. По някой път вас ви е страх да се понаведете, понеже ще си съдерете дрехата на гърба или ще си оцапате дрехата. Вие имате високо

мнение. Вие ще напуснете тези неща. Човек отвън цапали се? Какво подразбирате под думата „цапане“? Да кажем, оцапал си се с дървено масло. Едно време, когато поставяли някого за цар, поливали го с дървено масло. Като го полеят с дървено масло, става цар. С някой рог, напълнен с дървено масло, полеят отгоре на главата. Казват: „ти си цар“ и го полеят с дървено масло. Какво съдържа маслото в себе си? Кои са качествата и свойствата на маслото? Една кожа на обувката, която е корава и убива на краката, след като се намаже с масло, омеква. В маслото има свойство да омекчава нещата. Ако твоите думи нямат масло в себе си, те не могат да бъдат силни. Масло трябва да има. Трябва да проучвате ония качества и свойства на човешката реч, да произнасяте известни думи. В магията сега търсят една загубена дума. Всички хора сега са загубили една първоначална дума, вследствие на това казват: „Всичко си имаме, само едно нещо нямаме.“ Хората казват: „Всичко си имаме, парици си нямаме. Всичко си имаме, живот си нямаме.“ Богати са, но живот нямат. Простите хора казват: „Всичко си имат и ниви, и лозе имат, и добитък имат, жена, деца имат, но живот нямат.“ Всичко си имат тях хора, но живот нямат. Тогава аз разбирам, като имаш всичко, а живот нямаш, какво имаш?: „Всичко си имаме къщи, огънчец си имаме“. Всичко имат, хляб нямат. Всичко имат, само светлина нямат в къщи. В даден случай това, което нямат, то е важното, същественото. Та питам сега, какво си нямате? Вие всички сте недоволни, липсва ви нещо, но какво ви е потребно не знаете. В дадения случай какво ви липсва? Може да направите опит да видите от какво зависят усилията на човека.

Представете си един трап, широк един метър, после друг трап – метър и половина широк, трети – два, после три метра. Да вземем един трап, широк половин метър. Ще ви дам 10 лева, вие прескачате един трап широк половин метър. Много кандидати ще се явят. Лесно се пресича половин метър. Давам 20 лева за един трап, широк един метър. Вие го прескачате, доста кандидати ще има. Давам 30 лева за трап, широк метър и половина, 40 лева за два метра, за три метра, за четири метра, за пет, за десет метра широк трап; който го прескочи, ще му дам десет хиляди лева. На всеки метър турям по хиляда лева. Питам сега: Кой ще прескочи трап десет метра? Колко кандидати ще има да прескочат един трап, широк десет метра? Но все ще има един човек, който ще направи усилие. Той ще прескочи метър, два, три, четири, пет, за десет метра ще даде едно вътрешно усилие. Той, ако може да прескочи десет метра, ще вземе десет хиляди лева. Това е цяло богатство. Една крачка колко може да му вземе? Десет-двадесет крачки ще се затича. Птиците пресичат големи разстояния. Той казва: „Не може.“ За една птица е играчка да прескочи. Казвате: „Хвърка.“ Вземете един кон, колко може да прескочи?

Та за всяко нещо има един начин. Има нещо, на което вие трябва да разчитате. На какво разчитат птиците? – Те разчитат на своите крила. Млекопитаещите на какво разчитат? – На своите крака. Млекопитаещите разчитат на своите четири крака. Птиците разчитат на своите крила. Кой от тях може повече? – Птиците. Следователно в дадения случай какво представляват ръцете? Разумната сила на хвъркането в птиците е по-силна, отколкото четирите крака, с които животните бягат. На

птиците не трябва да се поставят мостове, те може да минат преспокойно. Сега пренесете туй състояние. На вас много работи в света ще ви се покажат невъзможни. Добре, вие трябва да мислите. Нещата са невъзможни, ако вие имате състоянието на едно животно, но ако имате състоянието на една птица, са възможни. Има обаче неща, които са невъзможни и за птиците. Кое е невъзможното за птиците? Птиците не могат това, което човек може. Птиците може да подражават, като папагала. Той може да подражава, но да мисли не може. По какво се отличават хората, които мислят? Когато запомниш нещата, това не е мисъл. То е отвън, тия неща са като фотография. Кой може да бъде художник? Фотографът туря своя апарат, цъка – ето една картина. Но туй изкуство – фотографирането, не е твое. Една фотография не може да даде отличителните черти на човека. Има неща, които съвременната фотография не може да схване. Казват, че фотографията всичко схваща. Хваща нещо физическо, но има нещо в човека, което фотографията не може да го хване. Един фотограф ако фотографира един светия, той ще мяза на арапин. Пък ако фотографира един гений, ще мяза на нещо обикновено, гениалното не може да го схване. Нали и цветовете не може да схване фотографията. Зад цветовете има други нюанси. Вие всичко имате, само че не сте гениални, не сте светии. После трябва да изучавате живота на светиите и живота на гениите. Онзи, който се сърди, гений ли е или светия? Онзи, който е слаб, гений ли е или светия? Геният и светията трябва да ти станат близки. Геният и светията трябва да станат настолна книга, те трябва да станат приятели, трябва да бъдат близки, защото всичкото бъде-

ще на човека зависи от гения и светията. Ако имаш един приятел гений и един приятел светия, не може да не успяваш в живота. Двама приятели трябва да имаш, ще ги намериш. Като не знаеш какво да правиш, ще отидеш при тях да се допиташ, да ти дадат съвет. Ако нямаш тия двама съветници, ти нищо не можеш да направиш. Сега може да ме попитате: „Как може да стане тази работа?“ Няма да ви описвам.

Според вас кои са качествата и свойствата на единицата? Да кажем, имате един цар, който заповядва; каквото каже, всичко става. Той е първата единица. Вторият е, който прави работите. Царят не може да ги направи. Аз турям така 2. Кой е пръв, кой втори? Единицата на колко части може да се раздели? Най-първо единицата се дели наполовина, на две. Това е едно свойство, едно качество на единицата. Всичката сила на единицата седи в това, че тя може да се дели на две. Работата е отвлечена. Казват: „Дели се на две.“ Имате едно обикновено схващане за деление. Ако ти не можеш да делиш доброто от злото, в тебе знание няма. Не само да познаваш доброто и злото, но гениалността, светийството не можеш да имаш, ако в даден случай не можеш да разделиш доброто от злото като две противоположности. Трябва да имаш знание да отделиш злото от доброто. Не само да отделиш. Отделянето е външната страна. Делението и отделянето, то е същият процес. Много по-дълбоко е да отделиш злото в дадения случай и да го употребиш в една посока, да знаеш как да постъпваш със злото и доброто. Във вашия ум вие как си представяте злото? Бих желал да ми кажете.

Пишете върху темата: „Какво нещо е злото.“ Опи-

шете го. Няма да описвате никаква метафизическа работа, но какво представлява злото. То е много дълбок въпрос. Но във вашия ум какво нещо е злото, как вие си го представяте. Някой път казвате „много зъл“ или „много добър човек“. Господарят казва: „Иване, направи това!“ Той маха с ръка. Господарят казва на слугата: „Махни се!“ Един опак човек, каквото му кажеш, не прави. Добрият човек, каквото му кажеш, е готов да направи.

Има художници, на които каквато и линия да им дадеш, ще намерят място, ще нарисуват нещо, в което ти ще бъдеш намясто. Гледам един направи една линия, веднага направи едно магаре, на което режат дърва. Турриш една крива линия, току изведнаж направи една шапка. Каквато крива, каквато и начупена линия да му дадеш, все ще намери място. Умът му работи, майстор е човекът. Казва: „Направете, каквато линия искате.“ Той оттам ще направи нещо и хубаво и ще го направи. Художник е човекът. Такова рисуване има. Гледали ли сте по някой път – аз съм гледал – каквато и линия да му дадеш, той умее да направи нещо от нея. Та казвам: Гениалният човек и светията, каквото и противоречие да срещнат в света, току изведнъж ще направят нещо. Гледаш, на него му стига умът да направи нещо от него. Това за теб е едно препятствие, но за този гений, за този светия е привилегия, че му се е случило нещо.

Пътуват двама души. Единият страхливец, страх го е от змия, другият не го е страх. Първият казва: „Змиите са лошо нещо.“ По пътя виждат на едно място змия. Безстрашният я хваща и я туря в джоба си. Отиват в една гостилница, пълна с хора. Няма къде да влезат, нито да седнат. Искат да седнат, но никой не става, всички

седят на местата си. „Чакай – казва безстрашният – аз ще отворя място.“ Накарва тази змия да си покаже главата от джоба му. Всички около масата стават. В 5 – 10 минути всички напускат масата и те сядат свободно. Казва му: „Седни тук!“ Тази змия отвори път в дадения случай. На какво е подобна змията? – Когато видиш, че един човек мисли здраво, каквото и да кажеш, той мисли, той има змия. Змията е емблема на една хубава мисъл. Тази змия, само като си покаже главата, всички отварят път, всички столове около масата се опразват. Та вие се плашите от змиите, защото сте страхливи. Плашите се от една лоша мисъл, искате все добри мисли. В света има повече лоши мисли, отколкото добри. Какво ще правите? Аз ги срещам тия големи змии. Такива големи змии боа какво ще ги правите? Целият свят е пълен повече със змии. Дошла една мисъл на отчаяние, то е някоя стоглава змия. Искаш да се хвърлиш, да се самоубиеш, не искаш да учиш, змия те е хванала, опасала те е вече. Обезсърчил си се, изгубил си съзнание, не вярваш, че Господ ще оправи света. Светът е оправен, но хората са такива. Дойде една мисъл, помрачи. – Една змия дойде в тебе, ти не можеш да се справиш с нея. Ще повикаш своя гений и ще попиташ: „Какво да правя?“ Ще повикаш светията, ще кажеш: „Какво да правя?“ Те ще хванат тази змия и ще ти кажат какво да правиш с нея.

Сега аз да ви кажа: Един носи чук и наковалня в една торба. Влиза в едно село, има малко въглища. Той поставя наковалнята, забие с чука, започва да прави гвоздеи, обръчи – това-онова. Веднага си създава работа със своя чук и със своята наковалня. Казва: „Огън ми дайте!“ Онзи, който не разбира този закон, казва: „Усло-

вия ми дайте!“ Той търси благоприятни условия. Тия хора в селото имат нужда от гвоздеи. Той започва – „така-тука“, гвоздеи им трябват, той им даде; трябват им шини за каруца, направи им, даде им, пробие си път.

Ако вие при вашите лоши условия, не може да употребите вашия чук и вашата наковалня, вие може да сте свършили четири факултета, но няма да можете да се справите с мъчнотиите. За пример аз често гледам онези, които гадаят. Някой път са много смешни. Те всичко гадаят, но не знаят този, комуто гадаят, ще им плати ли или няма да им плати. Най-първо ти разгадай ще ти плати или не. Като почнеш да гадаеш, ще му кажеш. Аз съм привеждал и друг път този пример. Във варненско преди години се яви една голяма гледачка. Цялата варненска кааза се стече с коли по 40 – 50 души да им предсказва. Пари ѝ даваха и други неща ѝ даваха. След като беше събрала доста работи, разбойници я обират. Тя всичко предвижда, но не може да предвиди, че разбойници ще я оберат. Онзи, който гадае, трябва да знае какъв ще бъде неговият живот. Ако ти не можеш да разгадаеш какъв ще бъде твоят живот, ти не си гадател. Когато гадаеш някому, гледай дали той ще ти плати или не. И още като го видиш отдалеч, виж дали ще ти приеме или няма да ти приеме гаданието, че после му гадай. За да придобиете тия качества, непременно трябва да имате един приятел гений и един приятел светия. Едновременно трябва да бъдете и пълни с любов, и да бъдете добри. Има едно състояние, от което всички трябва да се пазите. Кое е опасното? – Когато един човек около тебе се е обезсърчил, ако ти не внимаващ, той може да те спъне, понеже психическите недъзи може да се прене-

сат у тебе. Някой път обезсърчението е отвън, то е без-опасно, но когато обезсърчението влезе вътре, то има свойство да размеква. На онзи човек, който се е обезсърчил, мускулите отслабват, мисълта отслабва, става безсилен. Онзи, който се насърчава, в него мускулите стават силни – краката, ръцете, главата, неговата нервна система – всичко се засилва у него. Обезсърчението е обратен процес. Следователно, за да се насърчи един човек, трябва да внесеш ония сили, които дават насърчението. В какво седи насърчението? – Да изчезне оно-ва мекото. Някой казва: „Аз не искам да бъда толкова мек.“ Ти не трябва да се обезсърчаваш отвътре. Никога не допускай обезсърчението отвътре. На това основание ти си създаден от Бога. Бог, Който създава всичките неща, Той е вътре в тебе. Той, като те е създал, ти е турил едно предназначение – да стане нещо от тебе. Ако допуснеш обезсърчението, ти анулираш онзи Божествен план, ти противодействуваш на Божественото начало. Ти няма да го спреш, но спираш своя прогрес. Значи ти употребяваш свободата против себе си. Ти казваш: „От мене нищо няма да стане.“ Добре, на какво основание казваш, че от тебе нищо няма да стане? Тя е чудна мисъл. Ако по този път вървиш и мислиш така, постоянно няма да имаш. Ти вървиш в „кьор сокак“ – в задънена улица. В задънената улица какво ще постигнеш? Всички задънени улици са човешки работи. Дойде до някъде, не може. В задънената улица не търси своя идеал. Къде ще го търсиш в задънената улица? Трябва да знаеш от единия край задънена ли е улицата. Не да кажеш: „Това е задънена улица.“ Щом е задънена улица, какво трябва да правиш? – Да извадиш своята магическа лампа, на-

зад не се връщай. Аз съм човек, който назад не се връща. Извадя своята лампа, правя си път. През задънената улица минавам. Всички, които са след мене, виждат, че мога да мина. Значи през задънената улица може да се мине. Но трябва да имам такава лампа. Казват: „Това е невъзможно!“ Ако нямаш светийство и гениалност, не може. Но ако помолиш своите приятели гении и светии, може. Невъзможното за човека за Бога е възможно. Тогава ще ви приведа този пример: Събрали се двама. Единият се хвалел със своята сила. Пътува един с едно дете. Първият казва: „Аз с този камък мога да бия когото и да е.“ Светията казва: „Аз всеки камък мога да го направя ценен.“ Питам: Кой е силен – който убива с камъка или който може да направи камъните ценни? Минава първият, хвърлил един камък, пукнал главата на едного. Хванали го, превързали главата на ударения, него подкарали. Светията се приближава, взема един камък, направи го на злато, казва: „Ще ви дам туй злато, пуснете го. Това злато ще ви дам за пукнатата глава.“ Те искат повече. Взема камък, натиска го, направил повече злато и им дал за пукнатата глава. Все таки хубаво е да имаш един светия, който да стисне камъка, да направи злато и да те освободи.

На мене често са ми казвали: „Каж ми нещо реално!“ Че какво реално мога да ви кажа? Изкуството как може да направите злато. Сега искам да правите злато, не да хвърляте камъните. Един предмет да стане златен – туй изкуство не може да се придобие. Всички казват: Христос като взел хляб в ръцете си, обърнал очи нагоре, разчупил го на две и го дал на другите. Този хляб започнал да се увеличава. Откъде дойдоха тия частици,

увеличаването на хляба отде дойде? Някои считат този факт за възможен, други – за невъзможен. Толстой, който минаваше за реалист, имаше много дебели вежди, интуицията му беше слаба, а обективният ум беше силно развит. Той казва, че Христос, като дал на тия хора хляб и те имали в торбите, то и те започнали да вадят. Всички извадили и раздали, та станало това чудо. Тъй го обяснява Толстой. „Олабелир“ – и тъй да е. Все таки онази мисъл, която мина от Христа в умовете на хората, е била така силна, че да накара 5–6 хиляди души да си отворят торбите и да дадат. Това е пак сила. Той като извади хляба, всички бяха готови да дадат от своя хляб. Та казвам: Във вас трябва да има един Христос, който, като разчупи хляба, да започне да се увеличава. Всичката мъчнотия е, дето казвате, че не може. Трябва да има нещо, на което да разчитате. Туй, на което трябва да разчитате, трябва ли да се сърдите на него? Може ли човек да се сърди на любовта? Може ли човек да се сърди на доброто? Ситият човек може да се сърди на хляба.

Представете си един човек, който е гладен, дълго време е гладувал. Давате му една пита от най-хубавото брашно – този човек е най-сръдливият – в дадения случай може ли да се сърди на хляба. Щом се сърди, той трябва да го хване. Гладният не може да се сърди на хляба. Жадният не може да се сърди на водата. Ако ти не гладуваш, ако ти не жадуваш, твоята работа не върви по естествения път. Ти вървиш по правилния път, ако гладуваш и жадуваш. Тогава ти вървиш по един Божествен път, дето всички неща се постигат. Ако вървиш в един свят, дето няма никаква жажда и никакъв глад, в този свят няма никакво постижение. Ако вървиш в един

свят, дете има радост и скръб, вървиш в един свят на постижения. Вие къде търсите вашето щастие? – В един свят, дете няма никакви скърби и страдания. Сега ако аз взема една хубава цигулка и изтегля всичкия въздух отвътре, ако започна да свиря, какво ще излезе. Ако изтегля всичкия въздух и кажа: Свири! Според научните изследвания, ако изтегля всичкия въздух от една стая, ако изтегля и всичкия етер, светлината не може да се прояви. Най-първо в стаята е било светло. Като започнем да изтегляме въздуха, светлината не може да се прояви и ще настане пълна тъмнина. Има неща, които са проводници във вас и в дадения случай неестествените неща са неестествените мисли. Всякога нещастията в света произтичат от това, че нещата не са еднакви. Ако увеличавате налягането на въздуха, вие правите пресилване на вашите мисли, пресилване на вашите желания. Не пресилвай желанията, но акумулирай желанията! Казва: „Едно желание.“ Достатъчно е едно желание, достатъчна е една мисъл. В даден случай, в даден момент то е най-малкото време, в което твоето съзнание може да бъде будно. Може за по-малко от секунда, може да е една десета от секундата, един момент, по-малък от секундата, тебе ти трябва само едно желание, с което твоят ум да е буден и твоето сърце да е будно. Това ти е достатъчно. На тебе не ти трябва две желания. Следващият момент ще бъде друга мисъл, друго желание. Колко желания ще дойдат в този дълъг процес. Ти ще дойдеш в съприкосновение с всички желания. По този път се постигат нещата. Ако имаш две желания едновременно, съзнанието ще се раздвои, ако имаш две мисли, съзнанието ще се раздвои и ти ще се разхлабиш.

Та най-първо трябва да има единство на съзнанието. Никакво раздвояване не трябва да има. Не допускайте никакво обезсърчение вътре в душата си. Аз не зная друг човек, който да е имал по-голямо обезсърчение от това на Христос. Никой в историята не е имал по-голямо обезсърчение от Христа. Единственият човек, който е претърпял най-голямото обезсърчение, е Христос. По-голямо обезсърчение никой не е преживял. Той разчиташе на Господа, оставиха го всичките хора и Господ го остави, и той се намери в чудо. Но този човек не се обезсърчи. И пак излезе да работи. Той, като мисли, мисли, не се обезсърчи и понеже не се обезсърчи, той умря. Ако беше се обезсърчил, той нямаше да умре. Той казваше: „И да умра, ще оживея. И Господ да ме остави, и хората да ме оставят, аз пак ще оживея. И всички да ме оставят, пак ще оживея.“ Никой не е имал по-голямо обезсърчение от Христа. Характерът на Христа седи в това, че като го оставиха хората, като го остави Господ, той каза: „Аз ще оживея!“ На какво се дължи това, че не се е обезсърчил? В мъчнотиите Христос повярва в това, което доказва – че животът не изчезва. Това обезсърчение не трае дълго време, то е само една минута. Но някой път страданията не са много дълги, много малки са вашите обезсърчения. Вие се обезсърчавате от една шапка, че не е купена за Великден; вие се обезсърчавате, че вашите обувки не са от камилска кожа; вие се обезсърчавате, че станало едно съчетание, допуснали сте една погрешка в съзнанието там, дето не трябва; вие се обезсърчавате, че не са ви приели някъде, както трябва. За какво не се обезсърчавате? А се насърчавате за работи, дето всеки може да ви спъне. Не очаквайте нищо. А какво

трябва да правите? – Използвайте всичко, без да очаквате. Ти вървиш по пътя, без да очакваш. Ти ще видиш добрите последици на нещата. Сега ви привеждам този факт в живота: обезсърчението ще дойде, но не се обезсърчавайте. Имайте нещо, на което трябва да разчитате. И Христос имаше големи противоречия, но той вътре в себе си не се обезсърчи. Щом се обезсърчиш вътрешно, ти си нарушил един Божий закон. Бог е отвътре и Той застави Христа отвътре да уповава на Него. Да дойдеш до упование на Бога отвътре, да оставиш всичко друго и всички да уповаваме на Него. Вие всички трябва да достигнете да уповавате на Духа, тогава ще се оправят работите. Всички се научете да уповавате на Този, Който е дълбоко във вас. При най-големите противоречия има нещо разумно, на което можеш да разчиташ. Казвате: „Да бъде Твоята воля!“ Онзи, Който седи дълбоко, Той е реалното, това е разумното, от което зависи всичкото щастие на хората, на цялото човечество, на цялото битие. Бог, който е неизменен, ти, като уповаваш на Него, няма да знаеш как ще вървиш и така ще се постигне всичко. Казвам: Имайте нещо, на което може да разчитате, което не може да се измени. Във всеки човек има нещо, на което той може да разчита. Разчитайте на Божественото. Тогава ще имате за приятели гениите и светиите. Ако ти не можеш да разчиташ на себе си, на Божественото, не можеш да имаш приятели гении и светии.

Щом разчиташ на Божественото, ще ти дойдат двама спътници: един гений и един светия. Каквото поискаш от тях, ще ти бъде. Всеки човек ги има. Вие имате дух, душа, имате ум и сърце. Духът има един подобен на

себе си, душата има нещо подобно – сърцето. Не само гении, и светии имате. Духът, това е геният отвън, душата, това е светията отвътре. Ако вие не можете да разчитате на вашия дух, ако не можете да разчитате на вашата душа, на вашия ум, на вашето сърце, вие може да разчитате само на това, което е във вас. Вашият ум, вашата душа, вашият дух и вашето сърце ще разчитат на това, на което и вие разчитате. Туй ние наричаме абсолютното, реалното, Божественото. Само по този начин нещата в света са постижими. Ако човек уповава в себе си на Божественото, тогава трябва да престанат всичките противоречия, които сега съществуват. Никаква дрязга не трябва да съществува в света. Да престанат дрязгите, да престанат всичките обезсърчения.

Сега какво разбрахте? Аз ще ви туря десет дена да прескачате трапове от половин метър до десет метра. Ще направите един опит. Да ми кажете кой от вас е прескочил десет метра. Който прескочи десет метра, ще има десет хиляди лева на разположение. Който прескочи един метър – двадесет лева ще има на разположение; метър и половина – тридесет лева; два метра – четиридесет лева; който прескочи десет метра – десет хиляди лева ще има на разположение. Ако някой се опита да ме излъже, аз ще нося парите в джоба си, аз ще го заведа да прескочи. Сега имате една премия за този, който прескочи десет метра.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

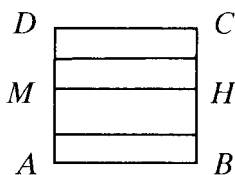
35 лекция от Учителя,
държана на 19 юли 1937 г., София, Изгрев.

НЕЗАВЪРШЕНИ, ПРЕХОДНИ И ЗАВЪРШЕНИ ПРОЦЕСИ

„Отче наш“

Ще имате тема за размишление: „Качества на голямото и малкото и на силното и слабото“.

Ако ви запитам, кое е най-положителното знание, което вие знаете, как ще отговорите? Какво подразбирате под думите „да знаеш“? Знанието трябва да го турите в конкретен смисъл. Да знаеш нещо положително, в което никога да не се усъмниш. Във всяко нещо, в което можеш да се усъмниш, има нещо, което не знаеш. Щом се усъмниш, не знаеш.

Фиг. 1

Как може този квадрат да се раздели на равни части (фиг. 1)? На око как ще го разделите? Де е половината? Точките *M* и *H* половина ли са? Вторият апартамент отдолу нагоре е по-голям. Представете си, че това е четириетажно здание, един квадрат.

Какво бихте разбрали под думите „незавършен тон“? Завършен тон, чист или нечист, или преходен тон? Има песни, които не са завършени. Мога да ви дам два примера из българската музика – завършена и незавършена. Аз отнасям съвременната европейска музика към преходните. Българската музика отнасям към незавършените, а европейската – към преходните.

Не че онова, което ще ви разправам, ще го разберете. Няма да го разберете. То е от рода, когато се разправя една приказка от „Хиляда и една нощ“. Не че ще научите нещо, само за развлечение може да ви разправам. Нещата може да бъдат верни, но има вероятност да не бъдат верни. Тебе ти разправят една приказка, ти се увеличаш от самата приказка. След като ти се разправи приказката, ти ще създадеш в себе си същества, започваш да мислиш на основание на разправяното, ти ще създадеш нещо. Туй, което ще създадеш, то ще бъде за тебе реално. Онова, което ти разправят, дали е реално или не, то е друг въпрос. Обаче онова, което ти си създал, то е важното. Да обясня мисълта си.

Някой ти разправя как са го угощавали някъде с една хубава баница. Той ти разправя как е направена баницата. За тебе не е толкова важно дали той е ял от баницата или не. Но след като ти е разправил, в теб се заражда желание да си наточиш една такава баница. Ти си млад момък, разправят ти това, ти казваш на майка си, че са ти говорили за една такава баница. Тази разточена баница на майка ти ще прилича ли на онази баница, за която ти разправяха. Каква е била онази баница, за която са ти разправяли, и тази, която майка ти е разточила? – Тези баници са различни. Неговите условия вън, при които той е ял, и условията, при които ти ядеш, се различават. Туй, което ти разправяха, е преходно състояние. Той ти разправя за една баница, която ял. Туй, което той ти разправя, или баницата, която ти ядеш, кое е по-реално? В дадения случай не е важно, дали онова, което ти разправят е реално или не. Да допуснем, че то е реално, че той ял тази баница. Два случая ще изнеса:

единият е положителен, другият е отрицателен. Представете си, че тази баница е реална. Той ти разправя, но ти нямаш условия. След като той ти разправя за баницата, ти ще преглътнеш два-три пъти. Казваш: „Как хубаво са го нагостили, но за мене такъв случай няма!“ Остане мисълта, че този човек има някаква привилегия! Остане, че само той е ял. За него е реална баницата, а за тебе реална ли е? – За тебе не е реална. Това е едно предположение. Идва сега спорът. Той ти разправя, ти отиваш и разправяш същата приказка на един свой познат, че еди-кой си ял такава баница. Толкова хубава, втора баница като нея не е ял никой. Той казва: „Не е вярно това!“ Как ще му докажеш, че баницата, която първият е ял, е такава, каквато той разправя? Вие как ще му докажете? – Ти от втора ръка само си слушал за баницата, как ще разкажеш на трети, че ядената баница е реална? Какви ще бъдат вашите аргументи? Сега първото положение: аз не зная, дали онази баница, за която той разправя, че е ял, е реална. При второто положение, казвам на майка си да ми направи баница, подобна на онази, за която са ми разправяли. Той не знае, дали онази баница, за която са му разправяли, е реална, но тази, която е направила майка му, е реална. Представете си, че онзи е разправял за нещо въображаемо, не е ял такава баница. Ти сега ядеш една баница, направена по примера на онази въображаема баница. Коя баница е реална? Сега схващате ли моята мисъл? Коя баница е реална? – Баницата, която ти ядеш, вече за тебе е реална. Ти минаваш от нереалното към реалното. Най-първо ти говориш за реалното, но после казваш: „Искам да ви наведе конкретно на въпроса за реалното; как от нереалното

може да излезе реалното и от реалното може да излезе нереалното.“

Една баница, която той е ял, реална ли е за тебе? – Не е реална. Може баницата да не е реална за него, но за тебе да стане реална. Майка ти ще ти разточи баница по този, нереалния образ.

Казвам: Има незавършени тонове. В природата, в живота има незавършени тонове. Цитират едно изречение от Битието. Казва се там, че Бог направил небето и земята. Земята била незавършена, неустроена, Дух Божий се носел по повърхността на земята. Какво е създал Бог? – Бог е създал небето и земята, и земята била неустроена. Какво подразбира това? Небето създал и земята създал, земята била неустроена. Същевременно какво разбирате? – Две неща могат да бъдат създадени, които са неустроени. Има една тънка мисъл, която на вас не ви идва наум. Противоречието произтича, че има една тънка мисъл, която не ви идва наум. Защо именно земята била неустроена?

Представете си един извор, отначало извира така. Представете си, че цялата река е прекопана до морето. Представете си, че взема най-малко сто години на този извор, докато тръгне водата от извора и стигне до морето. Водата, която излиза от началото на реката, е незавършен процес. Там, дето има едно корито, а няма още вода, то е незавършен процес, неустроена е, в проекция е. Когато казваме, че небето било устроено, а земята неустроена, разбираме онези сили, които са действували в небето, а не действуват на земята. Земята е само в проекция. „Дух Божий се носи.“ Сега тия състояния съществуват. Често съществува туй във вашето съзнание, във

вашия ум, във вашето сърце съществуват тия процеси. Във вас има известни процеси, които са незавършени, нещо, което знаете, че е така. Нещо, което знаеш, че не е така, искаш изведнъж да стане. Може ли изведнъж да стане? – Сто години се изискват, докато стигне до края. Водата като стигне до края, какво ще стане тогава? Ще се образува реката. Значи имате една река, която се влива в морето, по която може да работят корабите, да влизат, да излизат. Дотогава, докато водата не е стигнала до края, по тази река не може да се плава. Тъй е. Питат: „Какво ще стане сега?“ – След като реката е завършена, по нея ще може да се плава вече. Следователно, когато вие свържете едно начало с един завършен край, само тогава може да се почне един процес, по който вие може да работите. Имате една работа, един процес, по някоя точка от този процес не е достигнала до този предел. Питате, като стигнете до този предел, какво ще започнете? – Корабите ще започнат да работят – вторият процес. Да ви обясня. Допуснете, че един майстор прави цигулки по модела на Страдивариус. Работи година, две, три върху цигулката и още не е направена, остава вече полировката. Като завърши цигулката, какво ще направи? – Ще дойде вторият процес. Той като направи цигулката, всички ще говорят за нейната направа. Някой казва: „Аз мисля, че като направи цигулката, след това няма нищо.“ Като направиш една цигулка, ще започне друг един процес. – Ще опитат какъв тон има тази цигулка. Ще дойде големият майстор, ще опъне четирите струни на цигулката, ще почне да свири върху направената цигулка. Ще вземе един тон, втори, трети, ще опита всичките позиции. След като опита, ще намери, че е добре направена. За-

вършен е този процес. Какво ще стане? – Ще свири едно класическо парче, второ, трето, четвърто. Колко време ще е необходимо да изсвири на тази цигулка всичките написани музикални парчета? – Не се знае. Колко години ще ви вземе да изсвири десет милиона парчета?

Онзи, който разсъждава философски, казва: „Направи Господ земята. Какво от това?“ Или някой път аз съм слушал някого: „Човек, след като умре, къде ще иде?“ – Ще иде в оня свят. Какво има? – Ще живее хиляди години. След като е живял хиляди години, какво ще постигне? Дошъл си до края на хилядата години, значи от извора си излязъл, влязъл си в морето, образувал си река. На тази река ще започнат да функционират кораби, ще започне работа. Излязъл си преди хиляда години, направил си цигулка, ще свириш, ще слушаш. Цигулката и цигуларят ще имат работа. След хиляда години някой казва: „Какво ще стане?“ – Ето какво ще стане: Един господин в Америка след като говорил, държал речи, казва: „Какво ми остава сега?“ Казвам му: Иди си у дома да спиш. Той мисли, че вече няма никакъв друг процес. Това е неразбиране. Ти не може да туриш прекъсване на една човешка мисъл. Някой казва: „След този живот няма друг живот.“ Как ще преведем „няма друг живот“?

Представете си, че *A* (в чертежа) е едно начало, *B* е край. В една работа може ли да има две начала? – Не може. Едно начало може да има. Следователно има едно начало, има и един край. Питам сега: След това начало и след този край какво има, какво остава? – Всяко начало и всеки край, след като се съберат на едно място, образуват движение. Всякога движението подразбира събирането на едно начало и на един край. Всякога, когато

едно чувство дойде до крайния предел, дава ход на една най-елементарна мисъл на човека. Така вървят. Казват: „Те са отвлечени работи.“ Ако една мисъл е отвлечена, какво от това? Какво подразбирате под отвлечена мисъл? – Отвлечената мисъл не я виждаш, не можеш да си я представиш.

В перспективната геометрия онзи геометрик туря плоскости, завърта ги, неговият ум работи. Той туря една линия, прави картина, плоскости чертае. Никаква плоскост няма. В неговия ум има, но ти забъркаш работата, не знаеш тази плоскост къде отива. Онзи, който разправя работите, разбира тези плоскости, те за него са определени. Сега вие искате вашият живот да бъде успешен, да направите нещо. Ами че трябва да знаете пътя, по който трябва да работите. Вие считате, че на някой човек всичко му върви в живота. Мислите, че то е нещо произволно. Казват: „Късметлия е този човек!“ Какъв късметлия? Онзи, който направил цигулката, късметлия ли е? Той употребил 2–3 години, работил, тънко изработил. Някой път може да оценят цигулката няколко милиона, някой път може да оценят много малко работата му. Казват: „Как му провървяло!“ Как няма да му провърви? Направил нещо хубаво. Ако вземете една дъска, от която всеки от вас може да направи цигулка, вземеш три-четири парчета дъска, туриш ги едно до друго, закоवेश ги. Искаш да продадеш това за цигулка, но не ти върви. Че как ще ти върви? Казваш: „Това е една цигулка, на която можеш да свириш.“ Не отричам, може да е цигулка, но какви ще бъдат тоновете, които излизат?

Всяка една мисъл, която се образува в човека, трябва да бъде завършена, хубаво направена. Всяко едно чув-

ство, което се заражда, трябва да бъде завършено, не заковани четири дъски с гвоздеи. Завършени трябва да бъдат нещата, добре изработени. След туй ще започне един процес.

Вие досега не знаехте, че българите имат една музика с незавършени тонове. Вие не ги знаете кои са. Те може да са толкова тънки, че едва ли ще направите разлика. Ще има една разлика. Не мислете, че незавършените работи не са хубави. Хубави са, но са незавършени. Началото е хубаво – започната работа, но незавършена работа. (Учителя свири.) Това е една песен с незавършени тонове, незавършена песен. Няма изходен път. То е замотан кръг. (Учителя свири.) Това е незавършена песен, тропаница има, незавършена работа, като тропа, вдига прах. Защото българинът, като тропа бързо, майсторски тропа? Какъв майсторлък има в едно тропане, дето се дига само прах? Дигал прах и казва, че хубаво играел. Много повече прах е дигнал, отколкото е играл. Та когато вие във вашата мисъл дигнете повече прах, това са незавършените тонове. Сега да дойдем до преходните. Завършени тонове няма да ви свиря. С преходните тонове ще ви дам един модел от европейската музика. (Учителя свири.) Това е преходна музика. Тук всички тонове са преходни. Има стремеж към някъде, към завършените тонове. Всякога, когато си в областта на един незавършен тон, ти усещаш недоволство. След като си играл толкоз, най-първо си играл, доволен си. Като играеш, след като спреш, казваш: „Уморен съм, много тропях, много играх, прах се дигна, изгубих си времето.“ Недоволен си. В незавършените тонове ти всякога чувствуваш недоволството. При недовършена

работа – тя няма край, не излиза работата, а пък в преходните тонове в тебе има едно малко обнадеждаване. Че това, непостижимото в света, има надежда да се постигне. Аз слушам, някой път пеете незавършени песни. Кога ти можеш да определиш точно, че песента не е завършена? Завършените песни никой не може да пее. Как ги разбирате незавършените песни? Значи, дето не му върви, българинът трябва да измени тоновете. (Учителя свири и пее: „Недей синко, какво правиш?“) – Какво ще направи, ще тропа или ще плаче. Вие седнете и плачете. Това какъв процес е? – Незавършен. Плачеш или те боли крака – един незавършен процес е. Та вие често в живота дойдете до обезсърчение, не можете да си дадете отчет. Казвате: „Защо ми е?“ – То е според разбирането на хората. Сега всички, които изучават българската музика, казват: „Гениална е, хубава!“ Тя е една музика, която е незавършена. Има образци, колкото искаш, но незавършени. В тоновете трябва да се даде нещо. Някъде чувствата са завършени, тоновете не са завършени. Най-първо вие турете на една песен незавършени тонове, после преходни тонове, докато дойдете до положението на завършените тонове. Един завършен тон е мощна сила. Завършеният тон е една река, дошла в морето, кораби могат да плават от единия край до другия. (Учителя свири.) Този тон е незавършен. Това е преходен тон. Той е в трета позиция. По какво може да познаете? – Липсва му нещо. Както и да го пеете, незавършен тон е той. Туй е преходен тон. Следователно незавършените положения на вашата мисъл трябва да знаете, че са като едно преходно състояние. Вземете сега самото пеене. Учителя пее: „Господи, Който си на

небето, да се свети името Ти“ и т. н. Аз бих дал на „Отче наш“ друго пеене. (Учителя я пее по църковному.) Това е едно незавършено пеене. Дайте ми едно преходно състояние на „Отче наш“. „Отче наш“ е незавършено. Преходно как трябва да се пее? Мъчна работа. Преходно трябва да се пее „Отче наш“. (Учителя я пее на друга мелодия.) Това е преходно състояние. Ти вече слизаш. С туй може да работиш. Имаш вдъхновение. Когато опростотворявате работите, вие идвате до незавършените процеси. Там нещата не стават. Не че са лоши, но то е начало на нещата. Вие трябва да минете в едно преходно състояние на вашата мисъл, за да влезете в пътя на постижението. Казвате: „След като постигна, какво ще придобия?“ Чудни са хората, когато питат, след като постигнат, какво ще придобият. След като постигнеш това, което желаеш, какво ще постигнеш? Ако желаеш живота и го придобиеш, какво ще постигнеш? Той, без да е постигнал живота, казва: „Какво от това, като съм придобил живота?“ Вечният живот не е придобил, казва: „Какво от това?“ Той още не го е придобил. Това не е мисъл. Така не се разсъждава. Казва: „Какво от това, като зная да свиря?“ Ето какво. Аз, ако зная да свиря, имам една раница, изсвиря един преходен тон, раницата слезе от гърба ми. Ти, който не знаеш да свириш, като свириш, раницата ще седи на гърба ти. Аз, като изсвиря преходните тонове, ще имам нещо в джоба си. Ти, като изсвириш, ще бъдеш гладен, нещастен, отчаян, около теб ще се заредят ред нещастия. Най-после ще замислиш да се освободиш. По кой начин ще се освободиш? Представете си, че вие сте слуги, прати ви господарят за вода с една стомна от десет килограма. Носиш стомната и

най-после отмалее ти ръката, искаш да се освободиш от тази тежест. Разсърдиш се, удариш стомната, счупиш я. Какво ще направиш със счупената стомна. Върнеш се вкъщи, искаш да се освободиш или ще кажеш, че си искал да счупиш стомната. Ако кажеш, че си искал нарочно да я счупиш, нарочно си я блъснал, какво те очаква? – Като се върнеш вкъщи, те чака тояга. Онзи твой господар е сприхав човек. Казва: „Аз нали те пратих за вода, на какво основание удари стомната?“ Какво ще допринесеш, като удариш стомната? – Ще те набият. Право ли си разрешил? – Не си разрешил нищо. Най-после второто положение – да избегнеш боя, ти си излъгал. Какво си спечелил? Ти спечелваш една черта в характера си – ставаш страхлив. Като лъжеш, ти си един страхливец.

Сега мнозина от вас имате мъчнотии в живота. Що е мъчнотията? – Пратил ви Господ на извора със стомната. Отмаляла ви ръката, казвате: „Тази стомна не мога да я занеса, тя е много тежка.“ Но има друго положение. Десет килограма не можеш да носиш, вземи два килограма вода. Да ви дам едно разрешение: тури два килограма вода в стомната, макар тя да побира десет, ти тури два килограма. Ако се върнеш, господаря може пак да те бие, че не си я напълнил, но все таки, като му донесеш два килограма вода, той ще те удари само веднъж, може и никак да не те удари. Ако той е сприхав човек, като донесеш два килограма вода, може да те хука, но може да не ти каже нищо. В едно нещо бъди уверен: понеже твоят господар няма опитност, ти не му казвай, че си турил два килограма вода в стомната. Той нищо не знае, няма понятие. Господарят никога не е вдигал десет

килограма стомна, той не знае колко тежи. Той вижда само формата, но колко тежи, колко вода съдържа, нищо не знае. Ти като занесеш два килограма вода, той ще мисли, че са десет килограма. Ти не му казвай, че си занесъл два килограма вода, ти занеси стомната като пълна. Питате: „Не е ли това една лъжа?“ Питам: Какво отношение имам аз, длъжен ли съм да му казвам какво има в стомната, длъжен ли съм да му казвам, че няма десет килограма вода? Но аз ще ви покажа къде е погрешката. Същевременно ти си и господар, и слуга. Казвате, че слугата не трябва да лъже. Съгласен съм. Че и господарят не трябва да бие слугата. Вие ще кажете, че господарят има право да наказва слугата. Казваш: „Господарят трябва да бъде много любезен със слугата.“ Но вие едновременно сте и господар, и слуга. Направиш една погрешка, какво наказание ще си наложиш, колко тояги ще си удариш? Ако определиш десет тояги, как ще си ги удариш? Едновременно ако ти си господар и слуга, какво ще правиш? Слугата и господарят в моя ум – единият е начало, другият е край. Следователно господарят е началото, слугата е краят. Двамата представляват едно тяло в мене. Следователно господарят никога не трябва да се сърди на слугата; слугата никога не трябва да одумва господаря си. Ти си едновременно и господар, и слуга, как ще се одумваш? Като господар ще се одумваш и като слуга ще се одумваш. Ти си същият – и господар, и слуга. Какво трябва да правите? Ако слугата е донесъл две кила вода, какво трябва да правиш? Ще кажеш: „Много голяма стомна, много далеч е мястото, на голямо разстояние.“ Трябваше да го съжалиш. Аз, умният господар, трябваше да му дам една малка стомна. Далеч

е мястото, много голяма стомна дадох. Вторият път, като дойде, ще му дам малка стомна, ще му дам стомна точно от два килограма. Сега обяснявам идеята за господаря. Искам едно психическо обяснение да ви дам: какво нещо е господарят и какво нещо е слугата. Човек е и господар, и слуга. Човек отвън е господар, отвътре слуга. Слугата отвън е проекция на нещо друго. Пак ще ви приведа един пример. Ти не се познаваш, понеже един образ е взет от твоите младини, ти си слуга – младият. А пък господарят е взет в старини, когато е на 80 години, с брада. Тебе ти се струва, че господарят и слугата се различават по форма. Но той е един и същ – на младини е слуга, на старини господар. Всичките стари хора са все господари. Всеки, който остарява, става господар. Всеки, който се подмладява, слуга става. Следователно младият не може да бъде господар, старият не може да бъде слуга. Когато нищо не можеш да правиш, ще станеш господар. А пък когато всичко можеш да правиш, ще станеш слуга. Туй е правилното разрешение на въпроса.

Някой казва: „Дотегна ми да ми господаруват хората.“ Да не ви дотяга това положение. Вие сте един и същ, какво ви дотяга? Ако сте остарели, ще заповядвате, има кому да заповядваш, нали си господар? Казваш на кратката: „Я, Стоянчо и Драганчо, днес на работа.“ Сега на млади години ходиш, бързаш, а на старини едва пристъпваш. От вас зависи да разберете. Вие идвате до един социален въпрос. – Отвън господар. Ако нямате една права философия за живота, не може да се оправите. Светът не може да се оправи, понеже нашите възгледи за живота са криви. Ние не мислим тъй, както Бог създал света. Христос казва: „Отец ми работи и аз работя.“

Господ работи, вие искате да почивате. Откъде накъде? Вие сте остарели.

Сега какво разбрахте? Каква беше темата? Всякога, когато имате едно начало, имате и един край. Трябва да знаете, че щом дойде краят, тогава започва истинската работа. Преди да дойде, преди да се съединят началото и краят, няма работа. Това са състояния незавършени, преходни състояния. Тогава започва истинската работа в живота. Когато едно начало се свърже със своя край, започва истинската работа. Тогава започваш да влизаш в завършените процеси. Незавършените процеси, преходните процеси, се стремят към завършените процеси. Това е.

Аз ви турих една нова основа, върху която можете да градите, върху която можете да построите вашата бъдеща философия. Всичките ви работи ще тръгнат друго-яче; може да се спрем някой път върху квадрата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

36 лекция от Учителя,
държана на 26 юли 1935 г., София, Изгрев.

ОТРЕБВАНЕ, РАЗТОПЯВАНЕ, ОТВЯВАНЕ

„Добрата молитва“

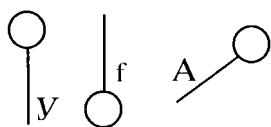
Ще прочета няколко стиха от 4-та глава от Второто послание към Коринтяните от 7 до 14 стих.

Има три начина, по които погрешките могат да се поправят. Първият начин чрез отребване, вторият начин чрез закона на разтопяването и третият начин – чрез отвяването. Първият метод се дължи на физическото поле – чрез отребване. Нещата трябва да са твърди, с пръстите ще ги вземеш, сам ще ги вземеш по един медлен начин, както отребвате ориза, както изваждате камъчетата. Вторият начин – чрез разтопяване, принадлежи на астралния свят, на чувствата. Когато имате едно горчиво чувство, трябва чрез закона на разтопяването да се разтопи чувството. Ако не знаете как да топите, тогава няма да можете да се справите с мъчнотиите на чувствата. Третият начин е чрез отвяване. Ако не знаете как да отвявате, тогава сламата остава във вас. Трябва да се извадят непотребните работи от ума ви, да остане умът ви свободен.

Допуснете, че вие получите един удар. Може да си го причините сами. Вечерно време вървите, блъснете се в някой камък или в някоя врата или дъска, погледнеш, посиняло. Значи една погрешка, направена вечерно време, на какво се дължи? – На голямата ви увереност, че на пътя ви няма да има нищо. Вие трябваше да държите ръката си напред. Вие вървите и махате ръцете, веднага

се блъснете. Защо удареното посинява? В случая говоря само за изяснение. Вие на удареното място имате една синина. Значи този удар е привлякъл на дадено място повече кръв и възприемате повече кръв. Отворили сте всички врати, през които кръвта да влиза, а сте затворили всички врати, през които да излиза. Ударът не е нищо друго освен затваряне пътя, през който кръвта излиза навън. Следователно спира се кръвта, явява се една синина, кръвта става по-гъста, по-черна. Такива удари може да приемете навсякъде. В астралния свят може да приемете такъв удар. Някой път имате сърдечен удар, някой път ударят вашите чувства, че посинее сърцето. Те са много естествени неща. Даже сега хората, които не са добре запознати с окултната наука, след като се ударят, те веднага ще турят един топъл компрес, за да се отворят изходните места или да се изправят капилярните съдове. Допуснете, че имате един удар (фиг. 1).

Всякога хоризонталните удари са астрални. Твърдите, физическите удари са надолу, а умствените удари са нагоре. Когато хоризонтално ви мушнат, то е астрален удар. Когато ви ударят главата, искат

Фиг. 1

да действуват на ума ви. Често майката удари детето. Един удар може да е по гърба, може да е по задницата, някой път – по главата. Откога се научиха майките на това изкуство? Защото майките създадоха боя. Отрая излезе боя. Майката е първата, която употреби боя, която употреби пръчката. Боят на бащата отпосле дойде. Когато майката употребила боя, не го е употребила в този смисъл, както сега го употребяват.

Допуснете, че вие имате приятелка, която най-после ви казва: „Аз не ви обичам.“ Това е един удар. Какво ще правите? „Не ви обичам“ към кой удар спада? – (Астрален.) Щом каже, че не ви обича, вие имате една синина, петно, някъде усещате болка. Как ще се излекувате, по кой начин? Чрез отребване, чрез разтопяване или чрез отвяване? Ще употребите метода на разтопяването. Не мислете, че единствено вашата приятелка е, която може да ви обича. Тя не ви обича, добре. В бялата раса има 500 милиона хора, вашата приятелка е една петстотин милионна част. Имате тогава едно отношение 1: 500 000 000. Че тя не ви обича, значи, че има друг някой, който ви обича. Защо се спирате и казвате: „Не ме обича.“ Не ви обича – това е едно изключение. Тя казва: „Не ви обичам.“ Добре. Получихте един удар. Какво трябва да направите сега? – Трябва да намерите някой, който ви обича, който да тури един компрес. Ще намерите втора приятелка, ще кажете: „Представете си, каза ми, че не ме обича.“ Веднага вашата втора приятелка взема една кърпа, натопява я в топла вода, туря компрес на това място и започва по неин адрес: „Тя не е справедлива, защо е говорила това-онова.“ Туря компрес на болното място, започва лекуването. Не е ли вярно това? Не зная дали аз го описвам точно, както е. Щом някой ви каже, че не ви обича, той знае, той е едно число. Ако е от бялата раса, той е едно отношение на едно към петстотин милиона хора. Нали ще се случи един да не ви обича от толкова милиона хора? Вие сте се сблъскали с вашата приятелка вечерно време. Или тя се е блъснала, или вие. Ако тя ви каже, че не ви обича, коя е причината? Вие или тя? Тя ви казва, че не ви обича. Вие сте

седнали някъде като чутура; тя, като върви вечерно време и пее, току си блъсне главата. Казва: „Не ви обичам.“ Туй е само за изяснение. Вашата приятелка в дадения случай във вас намира нещо, което не е отзивчиво – дали е право или не, то е друг въпрос. Тя намира една твърдост, на която се е натъкнала. Веднага казва: „Този твърд предмет не го обичам.“ Какви са побужденията, защо вашата приятелка казва, че не ви обича. Тя защо не си мълчи, защо трябва да ви каже, че не ви обича. Сега вие малко ще ми помогнете. Какви са вашите съображения, когато казвате, че не обичате някого? Какви са вашите вътрешни побуждения, какви са причините?

Представете си, че вие сте две сестри чета. Майка ви оставила ябълки. Едното сестриче взело всичките ябълки, а на вас оставило само една. Вие изведнъж показвате своето негодувание – защо за вас да остави само една ябълка. Тя като погледне, даде ви една ябълка. Като даде половината от ябълките, изведнъж казва: „Колко те обичам!“ Тогава другата сестра разбира, компрес е това. Да кажем, взела девет ябълки, а на вас оставила една, всичките ябълки били десет. Вие казвате: „Не те обичам!“ Тогава дойде тя, даде ви една – тури един компрес. Вие имате две. Даде ви втора – още един компрес. Тури ви пет компреса и пита: „Как се чувствуваш?“ – „Много добре се чувствувам, махна се синината – обичам те.“ Тъй сега лесно се лекува. Има удари, мине месец, два, три, четири, година, пет, десет, двадесет години, тогава става рана, като болестта живеница, която лесно не се лекува. Аз не зная как лекуват тия от 20 години. Вие нямате такива удари, но аз говоря за тия, които имате ежедневно. За онези се изисква по-специфично

знание. Има известни погрешки, които имат физически характер; те може да се вземат и да се отмахнат. Някои погрешки в живота са като онези, малките пращинки, които влизат в окото и чоплят. Ти гледаш малката шушелинка да я извадиш от окото, да мине. Казват: „Ще мине.“ – Не може. Тази погрешка е твърда. Ако тази пращинка я оставиш, тя може да разчопли окото ти и да направи рана. Всяка направена погрешка може да остави своя отпечатък в него. Тя трябва да се премахне. Естествено всяка погрешка трябва да се изправи.

Някой ви казва, че не ви обича. То е отношение едно към петстотин милиона. Ако един не ви обича, ще дойде друг, който ще ви обича. Трябва да има отворстие, такъв е законът. Никога не затваряй вратата на ония възможности, чрез които душата живее. Всичките страдания произтичат от това, че вие затваряте вратата на възможностите. Имате една несгода или препятствие в живота, която ви причинява страдание. Вие не затваряйте изведнъж, да кажете: „Свърши се тази работа!“ Не затваряйте възможността на душата. Когато един ви каже, че не ви обича, един от петстотин милиона хора не ви обича, другите 499 999 999 ви обичат. Какво сте изгубили? Ами че в света, ако във вас не влезе убеждението, че има кой да ви обича, какво убеждение имате вие. Когато един ти каже, че не те обича, ти му кажи: „Ти си сам, има един, който ме обича. Бог ме обича, Той е повече от всичките!“ Следователно, трябва да отворите входа на вашата душа. Все има някой, който да те обича. Казва някой: „Аз не те обичам, мразя те.“ Може да говорят, каквото искат. Тези неща ще се срещат. Вятърът не може да не вее. Малката пращинка не може да

не влезе в окото. Ако си от умрелите, които са със затворени очи, прах няма да влиза в окото. Ако си от умрелите, удар на сърцето няма да дойде. Ако си от умрелите, в ума ти никакво препятствие няма да дойде. Щом си от живите, ще дойдат тия работи. Неизбежни са ударите в света. Големи или малки, те са неизбежни. По някой път някой човек ходи в една гора, развяват се клоните. Той върви захласнат, блъсне го някой клон в главата. Изведнъж се хване. Не че клонът му мисли някаква пакост. Казва: „Мене ме развяват и аз се развявам.“ Като ходиш между развяваните хора, трябва да се пазиш от онези амплитуди, които те имат. Една педя далеч бъди, като се върти, за да бъдеш свободен.

Представете си, че вие сте едно малко дете и се приближавате до огъня. Гледате, красиви са въглените, мязат на скъпоценни камъни, рубини. Като ги види, то иска да се доближи. Най-първо в детето се явява желание да види краската, много му харесва, мисли, че е хубав рубин. Като хване, подскочи изведнъж и вече не ги бута. Вие ще кажете, че това дете е глупаво, не е свикнало, с ръка иска да бута. Следния път това дете става умно, веднъж хване, два, три пъти, пита майка си по кой начин да го вземе. Ще вземе дилафа (машата), ще хване огъня, за да не го гори. За да не го гори, вземе чаша вода, тури вътре въглените, те почернеят, станат ахати. Детето иска рубина, а той стане ахат. Тъй щото вашите погрешки са въгленчета, които, като не знаете как да хванете, ще се опарите. Извадил си го, после станал ахат. След туй си нанижеш на една връзка ахати. Казвате: „Аз имах един приятел, това направи за мене. Аз имах друг, който това направи за мене – все черни камъни.“ Трябва

да бъдете практични. Едно дете за 365 дена по един въглен на ден гасило, доста големи въгленчета. Представете си, че всяко въгленче тежи по 25 грама. 365 въгленчета правят седем кила и половина, по десет лева килограма, седемдесет лева. Че седемдесет лева звонкови пари, спечелени от погрешките, не са малко пари. Седемдесет златни лева колко правят? – По 30 всеки един – хиляда и сто, една учителска заплата.

В природата няма нищо излишно. Следователно погрешките, добрите постъпки, лошите постъпки, лошите мисли, лошите желания – всичко това върви по един закон. Погрешките вървят по един закон, ударите вървят по един закон, всичко в света, ако има статистика, ще видите, че има закон, който определя нещата. Да допуснем, че се удариш или някой друг те удари. Това не е произволно. Те са неща, които трябва да станат. Само че, ако си умен човек, ще знаеш кога ще станат, ще отбегнеш удара; ако си глупав, ще се натъкнеш така, че главата ти да бъде пукната. Определено е да ви нанесат няколко удара. Онова жито, което посяват на нивата, след като го ожънали, прекарват отгоре коня или воловете, защото някъде с коне вършеят, другаде с дикани. Нали е определено колко пъти трябва да минат конете отгоре, за да извадят тия зрънца? Ако вие сте съзнателно същество, били сте като царската дъщеря, спретната, хубаво облечена, след туй ви свържат в един сноп, след туй ви сложат под конските копита и хич не искат да знаят – отгоре започват да ви вършеят, на какво се дължи това? Не че имат лошо разположение. След като ви извършеят, ще ви турят в хамбара. Страданията и негодите в живота трябва да се гледат от друго гледище. Ние

ги разглеждаме от друго гледище. Ние мислим, че няма никакъв закон. Има един закон, който определя колко страдания да има един човек. Или определено е колко погрешки трябва да направи. Що е една погрешка? – Едно малко загубване на равновесието на физическия свят. Ако тебе ти хлътне кракът някъде, може да го изкълчиш, може да го навехнеш. Колко пъти сте имали навяхване? Някой път някой говори. Един оратор, след като говори пред една голяма публика, все ще закачи някого. Като свърши, най-малко десет души ще кажат: „Аз ще го науча, как смее така да говори!“ Веднага ще го критикуват във вестниците. Вие при сегашните условия седите и се сърдите на някое голямо препятствие в живота си, роптаете. Във всички ви има този навик. Вие сте били ученици, мислиш, като излезеш на урок, ще получиш шест. Случи се нещо, че освен че не отговориш добре, но получиш ниска бележка. Не може да се побереши в кожата си. Казваш: „Учителят, професорът там са несправедливи!“ Та Господ несправедлив, хората несправедливи, целият свят несправедлив за три единици, понеже си получил три. Учителят крив, учениците криви, Господ крив, че как тъй? Туй е теоретически.

Представете си, че вие сте богаташки син, дават ви тема да пишете за любовта – като задача. Започвате една теза, пишете, пишете, описвате любовта с най-хубавите думи. Учителят ви пише три. Казвате: „Аз развих темата, всичките ѝ точки развих. Встъплението беше турено намясто, после първата точка, после втората, третата, трябва да е будала този учител, нищо не разбира.“ Ако тази теза дадат в практическо отношение, трябва да покажеш приложението. След като си говорил за закона

на любовта, да покажеш в какво седи любовта. Каквото имаш, трябва да го раздадеш. Тогава ще получиш шест. Като дойде професорът и не намери нищо въщи, всичко раздадено, като свършиш тезата и всичко се раздаде, ще ти тури шест. Че щом ти турят три, показва, че практическото приложение не си направил. Всякога страданията в живота произтичат от това, че целият живот е едно училище. Ония теми, върху които говорим и теоретически развиваме, практически не са приложени. Веднага получиш ниска бележка. Всичките страдания се дължат, че не си приложил нещо в живота. Ниска бележка имаш. Да ви покажа къде страдате. Дойде някой, оплаква се. Аз да му кажа защо плаче. – Тезата на любовта теоретически развил, а практически нищо не приложил. Цитира един автор, но не искат да се цитират автори, не искат онези теоретически развивания. Някой път кажат: „Той не ме обича.“ Защо да ви обича? На какво основание да ви обича? Коя вода се обича: замръзналата или незамръзналата? Калната или бистрата? Най-първо се обича водата, която не е замръзнала. Която е замръзнала, ще я туриш, ще я разтопиш. Водата трябва да има нормална температура. Ако е свършено студена, ще произведе един процес – не може да се преглъща. По някой път туряме гореща вода. Опасно е за устата, врялата вода може да ти изгори устата. Пък може и да е толкоз студена, че да ти замръзне устата. Опасно е, две крайности има. Вие вашата любов, като я предадете на други, на колко градуса я предавате? Защото има една замръзнала вода. Във физическия свят любовта е винаги в твърдо състояние, в астралния свят е във водно състояние, а в умствения свят е в парообразно състояние. Но да се спрем

сега. Според вас кои са поводите, когато обичате един човек. Имате една тема: Кого може да обичате. Може да обичаш баща си и майка си. Защо? Любовта не става произволно. Ние обичаме Бога, защо? Обичаме Го, защото Той е направил цялата Вселена, Той е направил телата ни, очите ни, ушите ни, носа ни – всичко е направил заради нас, има защо да Го обичаме. Той направил всичко, пък се скрил някъде, не го виждаме. Но онова, което е направил заради нас, от което ние се ползуваме, ние опитваме и има защо да Го обичаме. Значи, когато ние говорим за Бога, Който преди нас е предвидил всичките наши нужди и оставил целия свят на нас, и ние се ползуваме от благата на този свят, това е Божественото. Бог е, Който предвидил нещата преди нас и ни оставил свободно в този свят да живеем. Ние сега имаме отношение към Него, обичаме Бога от частта, от всяко нещо, което ние опитваме. В нас се заражда желание да изкажем една дума на признателност.

Та казвам: Любовта почива на един закон – ти не можеш да обичаш един човек, който не е направил нещо за тебе. Не можеш да обичаш човека, който никога не е направил нещо заради тебе. Колкото повече е работил заради тебе, толкова повече го обичаш. Но да обясня – мисълта е малко тъмна, нали? Ето какво разбирам аз. Представете си, че идва един ваш познат, който ви е дал малко бонбонче, микроскопическо. Вие усещате най-малката сладчина. Ако даде 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, сладчината се усилва. Значи същият закон е и в любовта. Колкото повече е направил заради вас, толкова повече любов чувствувате към него. Та питам: Когато вие искате да бъдете обичани, какво трябва да направите?

Сега във вас се заражда мисълта, не може ли да ви обичат, без да направите нещо. Може. Тогава ще спадате към друг един закон. Отношенията, които съществуват между хората, между разумните същества, за да имат обич, трябва да са направили нещо или, ако не са направили, трябва да мязат на плодове. Един плод, без да е направил нещо, мине някой, хване го, изяде го. Този човек е гладен, изяде го, изчезне плодът. Това за плода е страдание, а за онзи, който е изял плода, е една радост. Вие страдате. Защо? – Защото не сте направили добро никому. За пръв път правите добро. Хване ви човек, изяде ви, вие страдате. Страданието е изяждане. Какво трябва да правите? – Ще кротувате в стомаха на човека. Да ви дам друг пример. Вие вземете поука от децата. Майката, след като хване едно дете, ще го увие във всичките повои, ръцете ще завърже, никаква свобода не остава, като войник. Какво ще прави детето? Ще мълчи. След година, две, три, четири детето ще се освободи от тия връзки. Трябва да знаете, че щом дойде едно страдание, изчакайте. Колко време? – Може след един месец, може след два, след три, четири, ако имате търпение, ще се освободите от страданията, от мъчнотиите. Мъчнотиите без закона на търпението не могат да се премахнат. Сега ви изяснявам един психологически закон. Някой път вие може да кажете защо са тия ограничения в живота? Необходими са. Детето пита: „Защо са ме свързали, какво престъпление съм направило, не съм разбойник, че да пипна някъде!“ То седи свързано, плаче, моли се на майка си. Тя го отвърже, после пак го завърже. Някой път не е разположено да го къпят, кресне, тя го гмурне във водата, пак го извади. Три пъти на ден го къпят някой път. Иска, не

иска, дисциплина има, докато туй дете разбере, че майка му има схващания по-дълбоки, отколкото неговите. Съвременните хора като децата схващат, че има нещо против тях. Определено е колко пъти ще те къпят. На първо време го къпят най-много. Като порасне, никак не го къпят, казват: „Само да се къпе.“ Ще дойде един ден, когато никакви страдания в света няма да имате. Ще дойде един ден. Кога? – Когато станете на 21 години, никакви страдания няма да имате. До 21 години страданията ви ще се намаляват, от 21 години няма да имате страдания. Тогава какво ще правите без страдания? До 21 години ще се научите на онзи живот, който е без страдания. Може и без страдания. Страданията в живота на човека са един път до пълната му възраст. Докога човек ще прави погрешки в правописа? – Дотогава, докато се научи да пише правилно. Щом се научи да пише правилно и не прави никакви погрешки в правописа, той се е научил. Някой път вие пишете и мислите, че нямате погрешка. Гледате, гледате, няма погрешка. Като дадете тетрадката на професора, той погледне: тук червено мастило, там, десет, петнадесет, двадесет погрешки намери. Сега в български и в английски и професорите правят погрешки. В английския трябва да сричаш, там законът не е фонетически. Две-три букви имат еднакво произношение. Някъде професорът отвори речника. Един професор, учен човек, направил погрешка. Погрешките, които стават в света, и страданията, които следват подир тях, са един извод, едно последствие на самия живот, през който сега минаваме. Ще търсите истинския начин. Щом дойде едно страдание във физическия свят, вие трябва да знаете, че то е в реда на нещата. Когато едно дете се опари, към

коя категория спада страданието му? Когато падне захарта на детето във водата, че му се разтопи, към коя погрешка спада? Значи във физическия свят детето ще отмахва погрешките от пътя си. Ръката трябва да бъде преди вас. В астралния свят, за да се избавите, ще гледате една река дали остава петно. В астралния свят погрешките оставят петна, във физическия свят – удари, а в умствения свят какво оставят? – Обгаряне, изгаряне има там. В умствените погрешки има винаги обгаряне. Като направих погрешка в умствения свят, широка площ заема. Те са най-силните. Във физическия свят са удар, а в астралния остават лекета, които трябва да се чистят. Вие сега нали чистите вашите лекета? А в умствения свят има обгаряне. Тогава в умствения свят трябва да имате дилф. Маша пак не е българска. Вижте в Богоровия речник как го е превел. (Клещи за хващане на огън.)

Погрешките в света са един излишък от материя, с която ние манипулираме в даден случай. Всякога един предмет, с който имаш работа, все ще остави излишъци, които причиняват страдания. Всякога една храна, която е мъчно смилаема, в човешкия организъм ще създаде условия за страдание. Всяка една светлина, която не е мека, а е ярка, веднага може да ви причини известно страдание. Всяко едно чувство, което е малко грубо, ще ви причини страдание. Несъпоставените мисли, несъпоставените чувства, несъпоставените човешки постъпки, всякога може да причинят страдания, които не са нарочни, те са в реда на нещата. Човек трябва да бъде умен, да се запознае със същия закон. Сега вие се тревожите. Много има да се тревожите. И за какво ли не се тревожите. Защо да се случи това, защо да ми кажат така?

Разправяше ми един господин: таман си купува една хубава шапка – ученик бил във Варна – турил си шапката, хубави нови дрехи, тръгнал по улиците. Върви, обръща се да види гледат ли хората хубавите му дрехи. По едно време цял един котел вода се излива отгоре му. Една жена къпала детето си, изхвърля водата и той минава, залива го. Като го разправяше, казва: „Сляпа ли беше тази жена, че да не чака да мина?“ Но тъкмо той минава, тя хвърля водата. Едно съвпадение. Той седи и се чуди как тя не е предвидила, че той има нови дрехи, нова шапка. Казва: „Не е умно от нейна страна.“ После тя се извинява, обяснява се, но шапката и дрехите пострадали. Какво струва това извинение? Казвам му: Благодари, че водата е била чиста, малко сапун е имало. Та вие се смеете, но се таки някой ден ще дойдете под сапунената вода. Минавате по улицата, някъде къпали дете, ако не си учен, ще опиташ сапунената вода върху шапката, върху новите дрехи. Много пъти страданията, които имате, някои изпитания, изкушения, които може да има човек, те вървят по един закон, който регулира нещата. Може да се определи на колко добрини ще дойде едно страдание.

Да ви приведа още един пример. Един приятел иска да се улесни, казва на другия: „Хайде, дай ми пари на заем!“ Отишъл веднъж, два пъти, три пъти, четири, десет, дванадесет пъти - все взема пари. Нищо не връща. Най-после онзи, който дава, му казва: „Голям доландърджия¹ си, само вземаш, нищо не даваш. Като му давал на двадесетия път, му казва: „Един доландърджия си, върни парите!“ – „Ще ги върна утре.“ Дойде пак, но нищо не връща. Казва му: „Ти само взимаш, но нищо не връщаш,

---

¹ Измамник, хитрец (тур.) (б. р.).

ти изкара хората от търпение, от равновесие.“ Вземаш веднъж, два пъти, три, считаш, че всичките хора имат задължение. Но и ти имаш задължение към другите. Един към друг имате задължение. Не трябва да нарушавате закона на задълженията. Трябва да мислите върху изпълнението на закона. В съвременния живот ние страдаме, понеже по-напреднали същества има, които изправят нашите сегашни погрешки. Един ден, когато ги поправят, ще престанат страданията. Един пример – пътувате с автомобил по някое българско шосе с трапчинки. Какво ще бъде положението? Ще бъде неприятно, ще има хосканица (подскачане), друсане. Шофьорът кара добре, автомобилът е добър, но има хосканица. Тия хора не са направили пътя. Ако шофьорът кара добре и пътят е добър, добре ще вървите. Когато един ден пътищата на живота се уредят и вашите автомобили минават, няма да има никаква хосканица. Мен ме возиха с автомобил, че ми показаха знаците, дето има трапчинки. Шофьорът отдалече вижда, забавя хода, после пак засилва. Ако има противоречия в живота, пътищата не са така добре подравнени. Нашите шофьори трябва да бъдат много внимателни, да спират. Ако не спрат някъде, може да изскочите от автомобила навън. Вие често изскачате, изгубвате равновесието. Има три вида погрешки в света: страдания физически, страдания астрални, страдания умствени. И те се управляват от известни закони. Като ги изучавате, тогава ще видите, ще търсите причината откъде иде, за да се намери онази закономерност. Тогава животът ви ще стане малко по-сносен, отколкото е сега. Човек не може така да си обяснява, той се намира в едно голямо противоречие.

За следния път пишете върху темата: „Изправянето на три физически погрешки.“ Теоретически ще го разгледате. Представете си, че имате една приятелка, която върху дрехата ви тегли една линия с тебешир. Тази погрешка може да се изправи. Ако драсне с един молив, пак се изправя. Драсне ли с химически молив или с масило, там работата става малко по-сложна. Но кои са подбудителните причини на погрешката? Погрешките винаги стават от любов. Любовта е причина за погрешките. Всичките погрешки произтичат от закона на любовта. При незнанието правите погрешки. Дадат ти хубава баница, полакомиш се, заболи те корем. От обич е това. Или някой път от голяма обич се натовариш повече, отколкото можеш да носиш. Всичките погрешки в света се дължат на закона на любовта. Като не знаем как да постъпим в дадения случай, пак правим погрешки. Който много греша, много обича; който малко греша, малко обича. Ами че майката като бие детето, то пак е от обич. То отишло някъде, тя се безпокои, като се върне, набие го. Как да не се върне? От обич е. Ако ти беше индиферентен, нямаше да се безпокоиш. От обич стават всичките погрешки. Някой път майката бие, някой път не бие. Тогава набралата се енергия минава като благословение. Всякога, когато едно чувство произвежда един род енергия, тази енергия трябва да излезе от нас. Някой път погрешките са неестествени пътища, по които тия енергии се разпределят.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

37 лекция от Учителя,
държана на 6 септември 1935 г., София, Изгрев.

СТЕПЕНИ НА ЧИСЛАТА

„Отче наш“

Ще прочета втория стих от втората глава на Второто послание към Коринтяните: „Защото, ако оскърбявам аз вас, то мене кой ще развесели, ако не този, който е оскърбен от мене.“ Върху този стих ще мислите през цялата седмица. Да мисли човек, значи да разгледа и приложи.

Кога туряте едно допълнение? На какво туряте допълнение? – На сказуемото, на глагола. На този стих ще турим едно допълнение: Първото послание към Коринтяните, втората глава, втори стих. Вие ще съпоставите тези два стиха. Да ви прочета и допълнението: „Защото решил бях да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа и Него разпет.“

II. Какво е това? – Римско второ. Направете го арабско – 2. По какво се различават 1 и 2? Има едно различие в писането, но вътрешното различие в какво седи? – 2 е два пъти по-голямо от единицата. Добре. Ама 3? 3 от 2 с колко е по-голямо? – С единица. 3-те от 2-те е с 1 по-голямо, а 3-те от 1-то е с 2 по-голямо. Имате сега 4. Аз наричам това степени на числата. Следователно 1 е първа степен. 2 е втора степен. 3 е трета степен. Преведете сега тия първостепенни, второстепенни, третостепенни числа. Къде ще приложите първостепенните числа, числата от първа степен? От втора степен и от трета степен къде ще ги приложите? Представете си, че едно чис-

ло е във възходяща степен и в низходяща степен. Тогава каква ще бъде разликата? (В знаците.) Сега направете един малък превод. Представете си, че единицата е обратното най-голямо число. Сега увеличете числата, процесът е обратен. Но ако предположим, че всичките числа произлизат от единицата, тогава двете два пъти ли е по-голямо от едното. Дъщерята, която произлиза от майката, два пъти ли е по-голяма от майката? Майката е единица, дъщерята – две. Дъщерята два пъти ли е по-голяма от майката? Сега това е само едно отношение. Много отношения има. Тъй както е турено в съвременното разбиране, то е право. Какво отношение има между числата и сегашното разбиране? Когато кажем, че две е два пъти по-голямо от единицата, какво е отношението? – Количествено. Имате една крина, две крини, три крини, четири крини, пет крини, всяка последующа крина е с единица по-голяма от предната. Това е количествено отношение. Но цяла наука седи, според мене, в тия числа.

За пример вие астрологически имате едно число, да кажем 1935. От какво е съставено то? От числа първостепенни, деветостепенни, третостепенни и петостепенни – по ред, както са. Ако започнем обратно, пет е първостепенно, три е второстепенно, девет е трета степен и едно е четвърта степен. Туй число само по себе си е съставено от четири степени. Може да се степенува по два различни начина. Един човек е роден в 1935 година. Ще разглеждате елементите, които влизат в устройството на човека. От какво е съставен човек? От числа първостепенни, деветостепенни, третостепенни и петостепенни. Тогава още от какво е съставен? В кой месец е роден? – Осмия месец. Двадесет и четвъртия ден. В кой час от

двадесет и четвъртия ден? – В двадесет и третия час – през нощта. В коя минута? – В петдесетата минута. В коя секунда? – В първата секунда. Това са елементи, които вие трябва да разгледате. Това са вече ред елементи, разгледайте ги. Имате един човек, който е създаден от първостепенни, деветостепенни, третостепенни и петостепенни елементи. Туй показва общите условия, при които е дошъл. Осмият месец на годината е осмата степен. Кой е осмият месец? – Август. Какво се прави през август? – Нито се сее, нито се оре. През август се прибират плодовете. Дошъл е в епоха, когато ще прибира, ще жъне това, което дядо му и баща му са сяли. Двадесет и четвъртият ден кой ден е на месеца? – Към последната част, когато месецът се разсипва. Това е вече низходяща степен. Всичко в него се разтопява, губи се светлината на месечината. Следователно в нея нещо друго се събира вътре, после става сгъстяване. При намаляването на светлината нещата се намаляват. Когато светлината не намалява, предметите се разширяват; в тъмнината всичките предмети се свиват. Или при светлината всички предмети, които са направени от каквато и да е светлина, се видоизменят в една малка нищожна степен. Туй трябва да го вземете предвид. Да кажем, вие имате някакво малко неразположение. То е вложено там, във вашето раждане, в степените. Какъв ще бъде този човек, когато е роден в петте степени на тридесет и пета година на края? Какво ще му допринесе? С тази астрология вие съвсем я загазихте, не мяза на другите. Това са ред научни разсъждения. Аз разсъждавам, не ви казвам, че онава, което вие знаете, не е вярно. Вярно е чрез степената. Казвате, че 2 е два пъти по-голямо от 1. Три колко пъти

е по-голямо от две? – Не е два пъти по-голямо, но е с 1 по-голямо от 2. Сега да оставим тия работи. Представям една права линия. От коя степен е тя? – От втора сте-

---

пен. Но линията не е от степен, степенувани са точките. Колко точки има в една права линия? (Безброй много.) Не е вярно. Правата линия има две точки. Следователно правата линия е от втора степен. Имате две. Това е плоскостта, но степенувана плоскост. В една плоскост влизат две линии, а четири точки. Значи второстепенната какво показва? – Първа степен, това са точките, втора степен, това са посоките на точките, движението на точките. Точката може да се движи само по права линия. Първа степен това са точките, втора степен, че се движат. Но тия точки във втора степен се движат в две посоки. Втората степен показва разширението на линията. В първа степен се разширява точката, във втора степен се разширява линията, в трета степен се разширява плоскостта. Точката сама по себе си нали не заема никакво пространство? Тогава как туй, което не заема никакво пространство, като се движи, образува права линия, която може да се измерва? Линията сама по себе си, като се движи, тя няма дебелина, има само дължина. Туй, което няма дебелина, туй, което няма никакъв обем, като натрупаш тия плоскости, образува се третото измерение. Как става тази работа? Как туй, което няма дебелина, прави дебелина? – Туй, което няма никакво пространство, определя пространството. Такъв ред разсъждения наричат метафизически. Повидимому те нямат никакво практическо приложение. Но те имат голямо практичес-

ко приложение. Кои неща ние наричаме безпространствени? Кажете ми кое нещо е безпространствено? Аз разбирам друго нещо във философията. Безпространствени неща няма. Аз наричам безпространствено, което не може да го намериш никъде. То е в пространството, но така бързо се движи, че не можеш да го намериш никъде. Безпространствени неща са тия, които не стоят на едно място. Значи една жена, която не стои вкъщи, е безпространствена, не заема никакво пространство. Една мисъл, която не седи в главата ти, не може да я намериш, тя ходи навсякъде. Това е движение. Аз наричам безпространствени неща онези, които не можеш да намериш на едно място. Пространствено наричам едно тяло, което завзема определено пространство. Слънцето завзема едно пространство, но ако се движи, че не можеш да го видиш, как ще определиш пространството? Туй, което виждаш, ще определиш. Не мислете, че отричам, че има тела. Има неща, които са в пространството. То е права идея. Трябва да разберем какво нещо е пространството и какво нещо е безпространственото, което не завзема пространство. В даден случай една точка е безпространствена. Точката на физическото поле не завзема никакво пространство, а образува правата линия, която е пространствена. Нали има едно малко противоречие. Тя е безпространствена, като се движи, образува пространство. Като не се движи, не е пространствена. Като се движи, образува правата линия, по която ние се ориентираме. Числата в туй отношение играят важна роля.

Кога изгрява сега слънцето? – В 6 часа и 6 минути. Не е в 6 часа и 6 минути, точно в един час изгрява. Това

е по-друго определение. Че изгрява в 6 часа, и то е вярно, но то е друго определение. Да кажем в 12 часа е ден, но в 1 часа слънцето не изгрява. Ние считаме, че в 1 часа е изгряло. Преди 1 часа имаме 24 часа предиущи ден и нощ. Казваме: В 12 часа е ден, в следния час слънцето изгряло. Посред нощ слънцето къде се намира? Значи слънцето постоянно изгрява. Слънцето изгряло и изгрява във втория час. Кога изгрява слънцето? – Постоянно изгрява по отношение на нас. Ами какво ние подразбираме, че в 6 часа изгрява слънцето. Лятно време изгрява в 4 часа и половина, а зимно време изгрява в 7. В колко часа изгрява слънцето зиме? – (В 7 часа и 52 – 53 минути.) Слънцето изгрява лятно време в 4 часа, а зимно време в 8; да допуснем една малка погрешка. Коя е причината, че лятно време изгрява в 4 часа, а зимно време изгрява в 8? Кой е виновен? – Земята. Тогава какво е отношението на земята към слънцето при 4 и 8? Четиристепенни и осемстепенни числа имаме. Какво е положението на слънцето, когато изгрява при четвърта степен и при осма степен? Земята се е разсърдила малко на слънцето, че гледа малко надолу, разположение няма към слънцето – зима е – не е както лятно време. Лятно време има добро разположение, зимно време няма добро разположение към слънцето. Някакъв конфликт произлязъл между земята и слънцето, някаква малка сръдня има. Тогава като има сръдня, като се разсърди земята на слънцето, то изпраща по-малко светлина и по-малко топлина за наказание. Като се разкае земята, като се сърди, сърди, после вземе, че се примири, погледне го. Като се примири, слънцето изпраща повече светлина и повече топлина. Кой опъва кайша, като се сърди земята на

слънцето? – Ние. Ние, живите същества, изпитваме това. Станало зима. Защо? – Разсърдила се земята на слънцето. Станало лято. Защо? – Защото слънцето и земята са се сдобрили. Като се сдобрят, на нас ни е приятно. Сега алегорично ви говоря. Настава една вътрешна промяна.

Този закон ще обясня малко по-другояче. Сложно отношение е това в природата. Понеже всички вие сте свикнали да мислите много обикновено, много обикновени мисли имате. Казвате: „Дай ми да ям!“ Ти искаш да се наядеш. Идеш в гостилницата, не обръщаш много внимание как е сготвено яденето. Казваш на гостилничаря: „Хубаво ли е сготвено яденето?“ Гостилничарят казва: „Много хубаво.“ Ти ядеш, действително е много хубаво сготвено, приятно ти е, но след един-два часа усещаш, че в туй хубаво сготвено ядене има нещо, което не му достига. Ти усещаш неразположение на стомаха, на чувствата си. Мислите се изменят, после и постъпките. Идеш в гостилницата весел, връщаш се след един час, не си разположен духом. Казваш: „Не съм разположен.“ Защо? – Защото не си ял добре.

Но да определя. Когато се качвате на високите планини, какво става? Като слизах горе от Мусала, върви с мене един приятел. Обръщам му вниманието да ми обясни, защо снегът не е навсякъде еднакъв. Снегът навалял някъде пътеката и тя побеляла. Вървим около половин километър, пътеката е покрита със сняг. Като вървим на едно пространство от сто метра, снегът е стопен. Минаваме сто метра, снегът пак покрива пътя. Питам: Как ще обясниш? Защо снегът остава на туй място, а защо на сто метра по-нататък е стопен? Казва: „Защото е по-топло.“ Пък оттам снегът пак започва.

Колкото се качваме нагоре към планината, топлината се намалява. Колкото височината става по-голяма, топлината се намалява; колкото височината става по-малка, топлината се увеличава. Значи в долината имаме повече топлина, а в планината – по-малко.

Сега ние искаме да знаем нещо от метеорология. За да определим времето, трябва ви три степени. Трябва да знаете стойността на въздуха, какво е налягането на въздуха в даден момент в природата. Налягането е винаги надолу. Туй показва съгъстяване на материята. След туй трябва да знаете в това налягане има ли разширение. Ако има разширение, това показва количеството на влагата, която е вътре в атмосферата. Три елемента трябва да знаете: какво е налягането, каква е влагата и каква е температурата. Следователно трябва да знаете какво е външното налягане на етера, външното разширение на етера и вътрешното разширение на етера – топлината. Количеството на топлината, която излиза отвътре навън, прави разширение. Следователно като знаем налягането, като знаем разширението, количеството на влагата и като знаем количеството на топлината, които в даден случай можете да измерите, вие може да определите ще стане ли промяна. Правили ли сте барометрични измервания и наблюдения? Занимавали ли сте се някой път с хигрометъра. Той е разделен на 100 деления. Имате 100, 90, ..., 50, 40, 30, 20, 10. Когато показва 10, малко е количеството на влагата. Но да кажем имате 50, 60, 70. Когато имате 70 градуса в хигрометъра, непременно ще вали дъжд. Имате барометрическо налягане. „Баро“, понеже произлиза от гръцки език, не трябва да се казва баро, а „варо“. В София ние имаме налягане над 700 мм. Да

вземем и налягане 720. Термометърът показва 21° – 23° , или 35° лятно време, имате 70 % количество на влагата, ще настане промяна. Налягането за София е така. Ако се качим на по-високите места, налягането става по-малко. Ако сте на Мусала, ще имате 500 мм налягане. Щом налягането е по-малко, имате по-голяма височина; щом налягането се увеличава, по-близо е до морското равнище. Колкото налягането е по-голямо, мястото е по-ниско; колкото налягането е по-малко, мястото е по-високо. В низинните места има по-голямо налягане, във високите места – по-малко налягане. Този закон е верен.

Представете си, че в света един човек заема високо положение. Къде ще го турите? Заема мястото на министър-председател. В долина ли е или на висок връх? На високо място е. Казват: „Високо място заема, висок връх заема.“ Ще намерите какво му е налягането, какво му е разширението, каква му е топлината. Този министър-председател не може да иде на Мусала с тънки дрехи, с копринени чорапи. Нали ще се облече спретнато като за министър-председател, с дебели дрехи, шапката ще бъде самурена. Това е сега още външната страна. Това е за децата, да ги занимават.

Един предмет, за да стане ясен, трябва да турите образи. Детето не може да мисли отвлечено. Вие сега не може да знаете какво означава девета степен. При двестата градуса означава едно число от девета степен. От едно до десет колко степени има? – Девет степени, повече не може да има. Защо не може да има повече? Ако на едно турите една нула, колко пъти ще го увеличите? (Десет пъти.) Значи десет степени. Ако на две турите пак нула, колко пъти ще го увеличите? (Пак десет.) Колко сте-

пени числа правят? Ако на три турите нула? Сега вече туй е раздробление на числата. Тия частици са по-големи, другите са по-малки. Раздробление става в природата. Това също е само за обяснение. Какво означава степен на едно число? (Умножено само на себе си.) Количествено е така, но органически? Вземете да повдигнете един организъм. В сегашното количествено понятие какво се разбира под степен? Сто лева се степенуват. Имате сто лева, турени в банката, степенувате ги във втора степен, стават десет хиляди. Значи хубаво е да се степенува. Едно число, като го преведете във втора степен, се увеличава. Тогава тая степен много сте я степенували. Две във втора степен какво прави? – $4 \cdot 10$ във втора степен – 10 000. Имате две системи: от 1 до 10 имате една система, от 10 до 100 имате втора система. Числото е степенувано във втора степен. Като степенувате числата от 1 до 10, имате един резултат; щом ги степенувате от 10 до 100, имате втори резултат, имате 10 000. Две като умножите на себе си, имате 4, значи станало два пъти по-голямо.

По някой път вие се учудвате, как тъй някой човек е по-щастлив. Вие сте по-щастливи, как сте намерили щастието. Защото туй, което не виждате, не завзема никакво пространство. Казвате: „Този човек е по-щастлив.“ Че вие виждали ли сте щастието? Казвате: „Този човек е по-щастлив, онзи по-нешастен.“ С колко единици е по-щастлив? Той вложил 100 лева в банката, степенувал ги във втора степен, станали 10 000 лева. Ти си вложил 2 лева в банката, степенувал си ги, станали 4 лева. Онзи, който има 4 лева, и онзи, който има 10 000 лева, нямат еднакви възможности да работят. Казвате някому, че му върви на пари. Парите са степенувани. Той казва: „Пари-

те са щастие.“ Едно дърво расте. Казвате: „Щастливо е дървото.“ – „Какво дърво имал, казва, че е щастлив?“ Тогава между дървото и мене трябва да има отношение. За да бъде човек щастлив, между щастieto и него трябва да има отношение. Тогава как си представяте във вашия ум щастieto? Определете ми какво нещо е щастие – и аз искам да го науча. Вие искате да бъдете щастливи, но не сте го опитали. Имате ли ясна представа за щастieto? Казвате: „Искам да бъда щастлив човек, додея ми да страдам вече.“ В обикновения смисъл под думата „щастие“ хората разбират да нямаш никакви спънки в ума, да нямаш никакви спънки в сърцето, да нямаш никакви спънки в постъпките. Ти, като тръгнеш, нищо да не те спъва. Като обуеш обувката, да не те спъват, да ти прилягат, да са меки; пътят, по който вървиш, да е гладък, да нямаш никакви препятствия никъде, навсякъде да се въртиш. Това наричат щастие. Щом се спънеш някъде, щом се образува някой мазол, ти си вече нещастен. Щастие – без спънки, нещастие – със спънки. Аз превеждам щастieto на научен език. Значи щастлив човек е човекът с най-малките спънки. Нещастен човек е, който има степенуване на страданията, който има много спънки. Всяка една мисъл произвежда една спънка в ума. Ти не може да мислиш. Спреш някъде, направиш една погрешка. Една погрешка в смятането знаеш какво дава – може да ти коштува скъпо. Или пък не си разположен духом, трепери ти ръката, чувствата не са установени в тебе. Молиш се. Може да удариш нож някъде, възбуден си, гневен си. Туриш ножа, ще направиш операция, която не е сполучлива, имаш отговорност. Или най-после може да направиш една погрешка в своите постъпки. Казваш

една дума не намясто, която за цял живот може да ти развали живота. Че каква дума може да кажеш? Кажеш някому: „Царят ще го убия като куче.“ Сложат те в затвора за една дума. Ти не си го убил, но те хванат, турят те в затвора. Съдят те, осъдят те на 20 или на 30 години. Отиде всичката ти младост. За какво? – Че си казал една дума. Питам сега: Знаете ли защо страдате? – Колко пъти вие казвате такива празни думи: „Аз ще го убия, аз ще му смажа главата.“ Нали сте казвали, че ще смажете главата като на змия? Ти говориш против царя. Ти нямаш право да кажеш, че ще смажеш някого, защото духът на Бога живее в този човек. Когато кажеш, че ще убиеш, ти си произнесъл нещо, което не трябва да казваш, ти ще намериш затвора за 10 – 15 години. За всяка дума, която казват хората, ще отговарят. Вие нямате представа какъв резултат произвежда всяка една дума. „Ще го убия, ще му смажа главата“ и т. н. Вие не знаете какво говорите. Утре някой ще говори за вас. Някой казва: Аз не мога да търпя еди-кого си. Ти още не си се научил на търпение. Какво значи търпение? Да имаш търпение, това значи да имаш барометрическо налягане. Само ако имаш търпение, може да знаеш какво ще бъде времето. Защото, ако твоят барометър не е чувствителен да определя какво е налягането, тогава ти не може да определиш дали слизаш или се качваш. Ако твоето барометрическо налягане се увеличава, какво става? – Ти слизаш надолу. Ето какво означава туй слизане. Ти слизаш, но вече имаш условия. В долината растат много хубави плодове. По високите върхове растат ли ябълки, круши. На Мусала може ли да растат ябълки? – Ако имате цветарник с отопление.

Значи лансирам една идея. При сегашните условия жизнената енергия, праната, която е необходима, може да се обясни, но аз няма да обяснявам. Праната минава в по-нисшите пластове. В по-високите пластове праната не действа органически. Затуй растения не могат да растат. Предназначението на планините не е да произведат растения. Планините представляват складове на енергия. Долините са места, дето тия енергии се употребяват. Долините са житници, разплодници на земята. Планините горе, това са складове, там са хамбарите, семето. Планините не са направени там да растат растения. Те са хранилища. А долините са места, дето могат да се снемат от планините семената, да се сеят. Затуй в главата нищо не расте. Вие искате във вашата глава да израстнат много работи. Главата е хранилище, стомахът е консуматор. Турено научно, стомахът е раят, дето се проявяват всичките Божии блага. Стомахът е раят, в който ние живеем. Какво считате вие стомахът? Стомахът е раят, най-красивата долина. Който не живее в този рай, той е нещастен. Било е време, когато човек е живял в тази долина. После като съгрешил, изпъдили го. И тази долина се качила на високо. Нали хората, като се разболеят, се качват нависоко да дишат по-чист въздух. Дишат чист въздух, но не живеят в рая. Сега мисълта е тъмна по единствената причина, че вие не можете да видите връзката, която съществува в природата. За пример, ако идете в едно планинско място и забележите, че всички камъни са разхвърляни, по видимому всичко туй е разхвърляно отвън, но между тия камъни съществува връзка. Но тази връзка е от друг порядък. Когато нашата мисъл е празна, нещата са разхвърляни, ние не можем да

намерим опорна точка. Не може да намерим, дали налягането на нещата се увеличава, дали се разширяват, дали се е увеличила топлината. Като се качваме по високите места, налягането се намалява, влагата почне да расте от нула до сто, топлината се намалява. Значи имате две намалявания и едно увеличение. Та казвам: Вие в живота нали се развивате в умствено отношение? Какъв е изводът? Щом един човек става по-учен, аз ще му предскажа, че този учен човек ще страда повече. Защо за мене е ясно, а за простия човек не е ясно? Той си мисли, че като стане учен, ще стане щастлив. Аз казвам: Като станеш учен, ще бъдеш нещастен. Невежиат, простият не страда. Аз считам, че като си прост, няма да страдаш. Много неща няма да знаеш, няма да страдаш. Ученият човек се качва нагоре по високите места, там има по-малко топлина. Щом има по-малко топлина, условията са по-неблагоприятни.

Онзи ден се качихме на Мусала. Водата там в бурето замръзна, имаше два пръста дебел лед. Замръзването не беше гладко. Повърхността бе вълнообразна, някъде издигната, някъде снишена. Аз не измервах дебелината на леда, но предполагам да имаше два пръста дебелина. Хората, които работеха там, градияха нещо, трябваше да разбиват с чукове този лед.

Та казвам: В умствено отношение вие трябва да разбирате законите на мисълта. Щом влезете в умствения свят, разширява се вашият кръг от знание. Щом се увеличава вашият кръг от знание, непременно ще се увеличават и вашите страдания. Представете си, че имате един телефон, който ви съобщава какво става по света. На еди-каква си ширина, на 45 градуса, еди-кой си параход

се намира в ужасно положение, да му се даде помощ. Чувате, че в Ню Йорк еди-кой си къща гори, 10 – 20 – 100 души изгорели. Чувате друго на телефона, че на бойното поле има сражения, толкова хора убити. Всичко това слушате. При това положение може ли да бъдете щастливи? Там къща изгорява, там параход потъва, там хора избити и т. н. После чуете, че от градината си еди-кой си земеделец в Америка набрал хиляда крини ябълки. Като чуете за ябълките, стане ви малко по-приятно, започнете да смятате кога може да дойдат при вас. Тия разсъждения всеки ден ги имате. Вие мислите през коя година ще бъдете щастливи. Казвате, че към 33-та година ще ви тръгне. Сега вие сте едва на 20 години. След 13 години – колко дълго пространство! След 13 години вашата градина ще ви роди хиляди килограма ябълки, ще ви тръгне. Казваш: „13 години има да се опъва!“ Едно пространство от 13 години, докато дойде щастието – може да пресмятате, колко път има да извървите. 13 години, това е движение. Ако върви по 20 километра на ден, за 13 години колко път ще измине? Аз турям, че се върви с биволска кола. По този път на щастието с биволска кола може да се върви. Сметнете 13 години по 20 километра на ден, колко път има да извървите до щастието. Значи след като извървите един път от 94 хиляди километра, вие ще дойдете до вашия рай, ще дойдете до обетованата земя. Някой път хората вървят по-малко. Мойсей като изведе израилския народ от Египет, колко години обикаляха? – 40 години се лутаха, въртяха се на едно място, което може да се измине за три месеца.

Та при сегашните условия на вас ви трябва една философия. Знанието, което сега имате, е разхвърляно.

Вие изучавате химия, физика. Но между химия и физика във вашия ум няма никаква връзка. Изучавате физика, много явления между физика, зоология, ботаника, антропология, после биология. Важното във всички тия науки вие го знаете, но всичко онова, което знаете, няма връзка с това, от което може да се ползвате.

Психологически вие казвате, че сте изучавали темпераментите: сангвиничен темперамент, холеричен, флегматичен темперамент или нервен темперамент, но в ума вие нямате връзка. Кои са хубавите страни на един нервен темперамент, връзката на един нервен темперамент? – Този човек мисли, той е нервен, но мисли. Какъв е сангвиническият темперамент? – Той е въздухообразен, в него има повече налягане. Какъв е флегматическият? – Разширение има в него. Ами холерическият? – Показва огъня, който е във вас. Сангвиническият показва барометрическото налягане. То какво показва? Нервният темперамент какво показва? – След като имате разширение, след като имате топлина, след като имате налягане, ще дойде дъждът. Колко дъжд е изваляло – това показва. Нали имате наука за измерване на дъжда? Как се нарича тази наука, която измерва падащия дъжд? Казвате, че на квадратен метър паднало 10, 20, 30, 40 литра вода. Колко е паднало от разширението, от налягането, от топлината? Ще преведете какви промени стават. По този начин като разсъждавате, всяка лоша промяна във вас не е по-лоша – ни най-малко. Вие криво тълкувате. Най-лошата промяна, която става във вас, това са добрите неща, които стават във вас.

Ще ви приведа един пример. Веднъж правех френологически изследвания. Имаше един знаменит българ-

рин, който се наричаше Шангов. След като му направих измерванията, говорихме за някои научни работи. Каза: „В нашия род има наследствена черта – на всеки две години трябва да се пуца кръв, иначе ни хваща лудория. Непременно, за да не направя лудория, трябва да си пусна кръв. Една година забравих да си направя тази операция, да си пусна кръв. Написах една статия, та ме налагаха хората, като ме срещнеха, с бастуни ме налагаха, та ми пуснаха толкова кръв, колкото аз сам си пусах. Идват телеграми, писма от провинцията, изказват своите съболезнования. Аз се радвам, че ми направиха операцията, моята лудория изчезна. Като ме биха, пуснаха ми толкова кръв, колкото сам си пусах. В света има закони, провидение. Аз, който бях забравил да си пусна кръв, провидението накара тези хора да ми пуснат кръв в едно нормално състояние.“ И вие по някой път като Шангов, случи ви се някое нещастие, пуснат ви малко кръв, какво лошо има? Ако не дойдат да пуснат кръв, някаква лудория ще направите. Следователно нещастията в света са предпазителна мярка. Те са предвестници на голямо щастие, което провидението ви е приготвило. Така ако разбирате, аз искам да ви наведе на една тема да мислите. Една тема, която има практическо приложение на числата. Ако имате условия, може да ви покажа начин, по който да се ползвате от неблагоприятните условия, за да се смени едно ваше състояние и да използвате, каквото провидението ви носи.

Ако вие не разбирате степените на числата във всевъзможни комбинации, вие не може да имате знание. Вие имате два крака. Може ли да имате и да не бъдете щастливи? С тия крака може да идете на Мусала. Вие

няма да ги пресилвате, ще ги пазите. Двата крака са слуги, вие ще бъдете отлични господари на краката си.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

38 лекция от Учителя,
държана на 13 септември 1935 г., София, Изгрев.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Аурата – кожата на духовното тяло.....	3
Ферменти.....	18
Двата закона. Влюбване. Закон на смените.....	33
Двата полюса – мъжът и жената.....	51
Първата дума.....	69
Двамата пътници.....	97
Незавършени, преходни и завършени процеси.....	119
Отребване, разтопяване, отвяване.....	133
Степени на числата.....	149

Беинса Дуно – Учителя Петър Дънов

АУРАТА
(първо издание)

Редактор *Павел Желязков*
© Художник *Лили Димкова*
Компютърно оформление *Мария Пантева*
Формат 60/84/16. Печатни коли 21.

Цена 3,00 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София
Печат „СТАНДАРТИЗАЦИЯ – ПРИНТ“ ЕООД